KEMİKLER VE KARTLAR

SEMİH ELLİALTI

PANGEA KİTAPEVİ

İthaki

PANGEA
KİTAPLIĞI

TÜRLER BİRLEŞİYOR!

Semih Ellialtı

1995 yılında İstanbul'da doğdu. 2017 yılında Akdeniz Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sinema-TV bölümünden mezun oldu. Senaryosunu yazdığı ve yönettiği fantastik türdeki kısa filmlerle ulusal ve uluslararası festivallerde gösterimler ve ödüller aldı. "2000 Sonrası Bağımsız Türkiye Sineması'nda Fantastik Eğilimler" başlıklı teziyle Akdeniz Üniversitesi Güzel Sanatlar Enstitüsü Sinema-TV yüksek lisans programını birincilikle tamamladı. Yazdığı fantastik türdeki öyküleri *Lemur Dergi*'de yayımlandı. Çalışmalarına edebiyat, sinema ve akademi üçgeninde devam eden yazar, Fantazya ve Bilimkurgu Sanatları Derneği üyesidir. Maltepe Üniversitesi Sinema Sanatta Yeterlik programında eğitimine hâlâ devam etmektedir.

Kemikler ve Kartlar
Semih Ellialtı

İthaki Yayınları - 2631
Pangea Kitaplığı - 41

Editör: *Ceyhan Usanmaz*
Kapak İllüstrasyonu: *Ebrahel Lurci*
Çizimler: *Büşra Çete*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Kapak Uygulama: *Mehmet Büyükturna*
Sayfa Düzeni: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Ağustos 2024, İstanbul

ISBN: 978-605-265-430-9

Sertifika No: 63989

© Semih Ellialtı, 2024
© İthaki, 2024

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi 35/1 38
Kadıköy-İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
editor@ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

PANGEA
KİTAPLIĞI

SEMİH ELLİALTI

KEMİKLER VE KARTLAR

ithaki

İlk oyun arkadaşım Ozancan Ellialtı'ya...

I. KISIM

KEMİKLER

1. Bölüm
Bir Çift Göz

"Bir maddenin tutuşma sıcaklığına ulaştığı yanma olayına *ateş* denir."

Fötr şapkalı ihtiyar, bunları delirten bir sakinlikle söylüyordu. Bahçeye kesif bir benzin kokusu hâkimdi. Uzaktan onları izleyen *bir çift göz*, durumun ciddiyetinin farkında olduğundan gergin sessizliğini sürdürdü. Yaşlı adam ilginç işlemelerle dolu bastonunu toprağa vurarak, "Altıpatlar tabancayla, zarın altı yüzü arasında bir bağlantı olduğunu bilseydin... Bir gün bu silahın sana dönüp *ateş* edebileceğini de tahmin edebilirdin Safir. Çok üzücü," dedi. Oturan kadın mağrur bir görüntü çiziyordu. Onu yakmakla tehdit eden ihtiyarın söyledikleri işe yaramıyor gibiydi. Ölse dahi en fazla hücreleri acı çekerdi, fikirleri değil. Bu ikiliyi uzaktan izleyen gözse, bir bütün halinde acı çekiyordu. Fikren ve bedenen. Üstelik sessiz kalmak zorundaydı. Sessizliği, onu bir pres makinesinin altındaymışçasına eziyordu.

"Haydi küvetin içine gir."

Normalde su dolu olan küvetin içi bu sefer benzinle doluydu. İyi giyimli ihtiyar, Safir denen kadını kemiklerine kadar toz bulutuna çevirmeye niyetliydi. İhtiyar, kollarını göğsü üzerinde bilgece birleştirdi. "Dur. Küvet sefası keyifli görünebilir ama acele etme. Sen sadece ölmesi gereken bir piyon olduğun için ölüyorsun Safir. Hem idam mahkûmlarına bile son bir söz hakkı verilir, değil mi?" Bir an için alaycı tavrını terk ederek ciddileşti.

"Evet, seni dinliyorum." Uzaktaki gözden, birazdan yanacak olan kadını söndürmeye hevesli bir damla gözyaşı süzüldü. Bu işe yaramayacaktı. Kadın son sözlerini söylemeye yeltendi.

"Gitmeli."

İhtiyar, Safir'in bu cümlesinin ölüme yaklaşanlarda görülen zırvalamalardan biri olduğunu düşündü. Oysa duydukları, kadının *bir çift göze* uyarısıydı. İhtiyar sigarasını yaktı. Yaşlı keçi, zipponun üstünde yalpalayan alevi söndürmeye pek niyetli değildi. Göz, bütün bu olanlara son vermek için bahçenin ortasına fırlamayı düşündü. İhtiyarın bilgeliği, *bir çift gözü* korkutuyordu. Bu yüzden planını değiştirdi. Zaten bu manzaraya daha fazla şahit olamazdı. Kadını dinledi. Var gücüyle oradan kaçmaya başladı.

"En değerli çırağım senin saçmalıkların yüzünden gitti zaten!"

Bir çift göz oradan kaçarken, arkasından bu cümleyi işitti. Ciğerleri neredeyse yırtılacakmış gibi hissediyordu ama yine de koşmaya devam etti. Bir an için kadının çığlıklarını duydu ve duraksadı. Geriye dönüp baktığında gördüğü son şey, göğü çevreleyen ateşin tükürdüğü sis perdesiydi.

2. Bölüm
Duryodhana Kumarhanesinde Garip Bir Gün

Dünya üzerindeki birçok kumarhane, geceyi aydınlatmasıyla ünlüdür.

Duryodhana Kumarhanesi içinse bu böyle değildi. Duryodhana Kumarhanesi, sabah altıda açılır. Sadece altmış dakika süren bir oyun sonucunda paralar kazanılır yahut kaybedilir. O altmış dakika bir saniye dahi geçirilmez ve oyunda sadece zarlar kullanılır. Başka hiçbir kumar oyuncağına yer verilmez. Sadece, yeşil masanın üstünde yuvarlanıp duran ve kimin rakamı yüksekse kazandıran yahut kaybettiren zarlar...

Duryodhana bir çağrının sembolüdür. *Mahabharata* adlı Hint efsanesinde Yudhishthira'yı alt etmek isteyen Kral Duryodhana ona bir zar oyunu teklif eder. Kötü bir oyuncu olsa da zar oyununun kendisini değil, aslında sadece kazanmayı sevmektedir. Dünya üzerindeki bütün kumarhanelerin kasaları da, tıpkı Kral Duryodhana gibi kazanmayı severler. Kaybedeceklerini düşündükleri bir oyuna asla dahil olmazlar. Duryodhana'yı da, zarları da içinde olmadığınız sürece ağzınıza alamazsınız. Çünkü Duryodhana'da gizlilik esastır.

Beyaz, kumarhanedeki tek kadın olmasına karşın dışarıdan mutlu görünüyordu. Birilerinin kazanırken ya da kaybederken

ne kadar hırs yaptığını izlemek onun için oldukça öğreticiydi. İnsanların mantığa en çok ihtiyaç duyduğu anlarda duygularına yenik düşmesinin ne kadar tehlikeli olduğunu tekrar tekrar hatırlıyordu. Kumarhanede oyun oynayan adamlar çok hırs yaptıklarında ağızları kurur ve susarlardı. Beyaz'ın yüzüne dahi bakmadan elleriyle onlara bir şeyler getirmesini isterlerdi. O sırada kiminin elleri korkudan bir ağaçkakanın gagası kadar titrer, kimininki ise bıçkın bir askerin selamı kadar kaskatı olurdu.

Duryodhana'nın oyuncuları, en iyi oyunlarından sonra artık buralarda pek görünmezlerdi. Çünkü Duryodhana'da en iyi olmak, adı kumar olan bir ülkenin başkanı olmakla eş değerdi. Beyaz; Duryodhana'ya uğramayı bırakmış olan genç, orta yaşlı ve ihtiyar altmışın üzerinde iyi oynayan adam sayabilirdi. Ama pek umurunda değildi. Yeni suratlar ve kişilikler görmek buranın monotonluğundan onu uzaklaştırıyordu.

Yeşil masalarla dolu, sit alanını andıran kumarhaneye göz gezdirdi. Her şey yerli yerinde görünüyordu. Bardakları, içkileri ve en nihayetinde saatini kontrol etti. 05:59'du. Saniyeler sonra *eldivenli*, smokinli, nazik fakat ifadesiz görünen Duryodhana çalışanları kumarhanenin kapısını aralayacaklardı.

Beyaz, omuzlarına inen siyah saçlarını son bir kez düzeltti. Suratına samimi gibi duran suni ifadesini takındı. Artık Duryodhana'nın kapıları açılabilirdi.

Ve işte! Kapılar açıldı. İçeriye bin bir türlü adam doluştu. Kimisi kendinden emin, kimisi korkak, kimisi de bilinç yoksunu gibi hareket ediyordu. Zaman biraz daha ilerledikçe sinkaflı küfürler ve talihsizlik mavraları havada uçuşacak, bazıları on dakika sonra homurdanarak Duryodhana'yı terk etmeye başlayacaktı bile.

Zaman akmayı sürdürdü. Zaman bunu sakince ama gizli bir hızla yapmayı hep çok severdi zaten. Cepler doldu, cepler boşaldı. Beyaz, ağzı kurumaya başlayanlara içeceklerini servis etmekteydi. Masalar arasında zikzaklar çizerek, koruduğu suni güler

yüzüyle dolaşmaya başladı. Uzunca bir dağıtımın ardından saatini kontrol etti. Kumarhanenin kapanmasına on beş dakikadan az bir zaman kalmıştı. Artık çok hevesli oyuncular bile oyunlarının sonlarına yaklaşmakta, zarların ses telleri olan şıkırtılar azalmaktaydı.

Onlarca zar şıkırtısı arasında, bir masanın etrafında oluşan kalabalık Beyaz'ın da dikkatini çekti. Başta ne olup bittiğini kafasını uzatarak anlayamamıştı. Bahane yaratmak adına, aceleci bir tavırla bardaklara içki doldurdu. Duryodhana, kalabalık masalardan çok, başarılı düelloların ardından düğüm gibi çözülüp dağılan masalara alışıktı. En zevkli oyunlarda bile, kumarhane sakinlerinin masanın etrafında toplanmaya cüret etmesi görülmemiş bir şeydi. Normalde kendilerine zarar gelmesinden korktukları için yarım saat kala dağılan bu kalabalık, Duryodhana'nın kapanmasına sadece on dakika kalmışken bile hâlâ dağılmamakta neden bu kadar ısrarcıydı? Beyaz, sihirli cümlesiyle kalabalığın kilidini açacağa benziyordu.

"Değerli misafirlerimiz. Son dakikasına kadar Duryodhana'nın kapısından ayrılmayan sadık müşterilerimize, bu kıymetli tavırlarından dolayı tepside gördüğünüz içkilerimiz bedava olarak servis edilmektedir." Kalabalığın içindeki bedavacıların dağılmasıyla, masada ne olup bittiği biraz daha görünür olmuştu.

Masanın bir ucunda baştan aşağı siyah kıyafetlere bürünmüş genç bir adam duruyordu. Yüzüne kendinden emin bir tavır hâkimdi. Karşısındaysa, Duryodhana'nın kıdemlilerinden yaşlı bir adam oturuyordu. İhtiyar huysuzlanmış, tecrübesinin böylesine genç bir soytarıya nasıl yenildiğini bir türlü idrak edememişti.

"Bir insanın zarda üst üste beş defa altıyı atması mümkün değil!"

Genç adam kısa cevaplarla savunma sistemini çalıştırmayı tercih ediyordu. "Bu sadece şanstır efendim. Hatta şanslı bir tesadüf."

İhtiyar terleyen alnını sildi. Bugünkü inadı ona yüklü bir

miktar kaybettirecek gibiydi. "Seninle son bir kez oynayacağım." Yaşlı adam cebinde ne var ne yoksa masaya koydu. "Senin de bugün kazandığın her şeyi masaya koyman şartıyla."

Beyaz saatine baktı. Saat 06:55'i göstermekteydi. Siyah giyimli, orta boylu, sakallı ve korkutucu bir ifadesizliği olan genç adamın ağır tavırları Beyaz'ın da sinirlerini yıpratıyor gibiydi. Sadece beş dakika kalmıştı ve Duryodhana'nın kapısının kapatılmasıyla içeride kalan oyuncuların başına ne geldiğini Beyaz çok iyi biliyordu. Genç adam kazandığı her şeyi tereddüt etmeden masaya koydu. Beyaz bu tavrın, Duryodhana çalışanı olan *Eldivenlilerce* hileye teşebbüs olarak algılanacağından çekiniyordu. Hile, kumarhanenin yegâne tabusuydu.

İhtiyar zarı avucunda okşadı. Sinirleri boşalmış gibi hareket ediyordu. Genç adam da zarı hazırladı. Zarların atılmasından başka bir şey kalmamıştı geriye. İkilinin zarları yeşil çuhalı masanın üzerine yerçekiminin etkisiyle hızla düşse de, Beyaz için ağır çekimde hareket eden bir görüntü gibiydi bu. Zarlar yuvarlandı, yuvarlandı...

Genç adam altıncı defa altı atmıştı. Karşısındaki kıdemli ihtiyar da onunla birlikte altı atmıştı. Eşitlik durumunda masaya konulanlar, sahiplerine geri dönerdi. Kumarhanenin kapanmasına birkaç dakika kalmıştı. Berabere biten müsabaka ihtiyarın sinirlerini kaybetmekten daha çok bozmuştu. İhtiyar, zaman aşımından korktuğu için apar topar masaya yatırdığı miktarı çabucak toplamıştı. Ama yine de ruhundan kin ve irin akıtmak istiyordu. Kumarhanede sadece Beyaz, genç adam, ihtiyar ve Eldivenliler vardı. Süre bitiminden çekinen herkes toz olmuştu. Kapıların kapanmasına otuz saniye kala ihtiyar kapının ağzında, söylememesi gereken o kelimeleri hiddetli bir yılan edasıyla tısladı. "Bunun adı hiledir!"

Etrafta ses duvarı olgusunu paramparça edecek, hatta yok saydıracak dev bir sessizlik oluştu. Eldivenlilerden birisi silahını hızla çekti. İhtiyarın kafasına tereddüt etmeden nişan aldı. Ve...

Dev sessizliği, silahın patlama sesi bir bıçak gibi ortadan ikiye ayırmıştı. Uzun zaman sonra bir Eldivenli, Duryodhana'da konuşmuştu.

"Duryodhana'da asla hile olmaz!"

Tüm bunlar olurken saat sabah 07:00'yi gösteriyordu. Duryodhana'nın kapıları kapatılmış ve genç adam bir saatlik süre dolmasına rağmen içeride kalmıştı. İfadesiz suratı, olan bitenler karşısında ilk kez ekşidi. Yüzünde ufak bir korku emaresi vardı. Özellikle mağlup ihtiyarın başına gelenler onu iyice germişti. Cesedi diğer Eldivenliler kaldırıp götürdüler. Beyaz'ın aklındaysa, şanstan nasibini almış ve üst üste altı defa altı atan bu genç adama ne olacağı vardı.

3. Bölüm
Eldivenliler

Eldivenliler, nezaketin soğuk yüzüdürler.

Şık giyimlidirler ve kıyafetlerinin üzerine düşmüş tek bir toz zerresine rastlayamazsınız. Duryodhana Kumarhanesi'ne hizmet etmeye yemin etmiş bu insanların içinde her yaş grubundan birilerini kolayca bulabilirsiniz. Duryodhana'nın gizlilik esaslarını temsil eden en katı değerler onlardır. Bu yüzden kolay kolay bir Eldivenlinin konuştuğuna rastlanmaz. Acil durumlar ve kuralsızlıklar için ceplerinde taşıdıkları altıpatlar tabanca genellikle onların kelimeleridir. Sanki ölümü daha önce tatmış ve oradan büyük bir şerefle geri dönmüş gibi soğuk bir tavırla hareket ederler.

Beyaz, bir Duryodhana Eldivenlisiyle, çok zaruri bir durum olmadıkça konuşmaması gerektiğini bilirdi. Genelde çeşitli mimikler ve sallanan kafa işaretleriyle anlaşmayı tercih ederdi. Bugün ise rüzgâr tersten eseceğe benziyordu. Silahını ateşlemesine rağmen konuşmaya tenezzül eden bir Eldivenli görmek, olayları buna yormasına neden oluyordu. Kapılar kapandığından beri dev bir hareketsizlik tufanı kumarhanenin kalbine çökmüştü. Ne zarlar hareket edebiliyordu, ne masanın başında şaşkın bir ifadeyle duran siyah giyimli genç adam, ne Beyaz ne de bir Eldivenlinin mimiği...

Hile olduğunu iddia eden ihtiyarın cesedi oradan taşındığın-

dan beri herkes nefesini tutmuştu. İlk hareket eden, elindeki tepsiyle donakalmış Beyaz oldu ve boş bardakları yerlerine götürdü. Gülümsemeliydi. Suratına olayları daha da trajikleştiren gülümsemesini takındı. Duryodhana'nın kurallarını bir de o çiğnemek istemezdi.

İçerideki cesetle ne yapılacağını kararlaştıran Eldivenliler, nihayet salonu doldurmaya başlamışlardı. Az önce ihtiyarı öldüren Eldivenli, genç adamın burnunun dibine kadar yaklaştı. Ağır hareket ediyordu. Bu da onu çok daha ürkütücü bir tabiata bürüyordu. Genç adamı süzdü. Takıntılı bir tavırla, genç adamın siyah gömleğinin omuz kısmında kalan hayali tozları tek eliyle silkeledi.

"Adın nedir?"

Genç adam korkak görünmemek için çaba sarf etmekteydi. Beyaz ise gülümsüyordu fakat Eldivenlinin bir kumarbazla diyaloğa giriş niteliğinde bir soru sorması onu afallatmıştı.

"Esved. Adım Esved."

Eldivenli, adı Esved olan genç adamın etrafında kısa adımlar atarak daireler çizmeye devam etti.

"Şanslı mısındır Esved," dedi karşısındakini geren bir tavırla. "Yani bütün insanlıktan daha şanslı mısındır?"

Esved'in bu esnada kelimeleri tane tane seçebilmek için beyninde kırk tilki dolandırdığı gözlerinin içinden okunabiliyordu. *Neden sabahın köründe bu boktan yere geldim ki* diye geçirdi içinden. Pekâlâ başka yerlerde de zar oyunlarıyla para kazanabiliyordu. Gerçekten şanslıydı ve buna göre bir yanıt verecekti.

"Evet efendim. Duryodhana'da başarılı olabilecek kadar şanslıyım."

Beyaz'ın içini bir korku sardı. Esved'in dürüst ve kişiliğini bozmayan dikenli tavrı onun takdirini kazanmıştı. Elbette onun takdirini kazanması, Esved'in hayatta kalmasına yetmeyebilirdi. Esved'le konuşan Eldivenli bir an için Beyaz'la göz göze geldi. Beyaz gerilmişti. Suratındaki gülümsemesini yitirdiğini bir an

için fark edemedi. Eldivenlinin bir buz kütlesinden daha soğuk olan bakışları onu kendisine getirdi ve gülümsemesini tekrar suratına kondurdu.

Esved konuşmaya tekrar girişti. "Hatta sizi bile yenebilirim efendim."

Mimiksiz suratını birisinin canını alırken dahi koruyan Eldivenli, bu kez kaşlarını çattı. Beyaz konunun nereye varacağını korku ve merakla izliyordu

"Pekâlâ. O zaman başlayalım," dedi Eldivenli. Kısa ve net bir emirle diğerlerine seslendi. "Zarlar!"

Düello teklifine karşılık veren Eldivenli'nin Esved'le arasında pek bir yaş farkı yoktu. Uzun boylu, uzun saçlı, çevik ve gençti. Diğerlerinin lideri gibi hareket ediyordu. O an Esved, Eldivenliler arasında kademe farklılıkları olduğunu anladı. Eldivenli, Esved'in tam karşısına geçti. Zarlar geldi. Esved ve Eldivenli zarları sırasıyla aldı. Esved zarları atmak için hazırlanmaya başladı. Eldivenli gülümsedi.

Beyaz daha da şaşırdı, bir Eldivenlinin gülümsemesi hayra alamet değildi. "Duryodhana'nın kuralları olduğunu unuttun galiba Esved," dedi Eldivenli, "İki taraf da masaya kazanmak veya kaybetmek için bir şeyler yatırır."

Oyunun kurallarına göre oynanacak olması Esved'in de hoşuna giden bir şeydi. Bu kez gülümseyen Esved olmuştu. "İstediğimiz seçeneği masaya koyabilir miyiz?" dedi nazikçe.

Eldivenlinin yanıtı gecikmemişti. "Tabii. Tabii... Elbette, Duryodhana kazanılıp kaybedilecek olan şeylerin miktarına karışmaz."

"O halde," dedi Esved, "kazandığım takdirde, Duryodhana'nın kapıları açılacak ve buradan geldiğim gibi, zarar görmeden gideceğim. Ayrıca, süreyi aşmamak kaydıyla, her gün Duryodhana'da oynayabileceğim."

Eldivenli, Esved'in sunduğu şartları dinlerken kaybolan ifadesizliğini geri çağırdı. Hatta sessizlik biraz daha uzadı. Eldi-

venli, elini altıpatlara götürdü. Silahın kabzasını hafifçe okşayarak, "Anlaştık!" dedi. "Şimdi sıra benim koşullarımı dinlemeye geldi."

Esved ne olursa olsun bugün şansının yaver gittiğini düşünüyordu. Karşısında bir Eldivenli bile olsa başarabilirdi. Duryodhana'yı bulana kadar yeterince kumarbazın bileğini bükmemiş miydi zaten?

"Şayet ben kazanırsam," diyerek devam etti Eldivenli, "aradaki zar farkı kadar kaburga kemiğin kırılacak."

Esved gevşemişe benziyordu. Ölmekten iyidir herhalde diye geçirdi içinden. Bu gevşemişlik suratına da yansımıştı. "Nasıl isterseniz. Başlayalım," dedi sakince. Beyaz, Esved'in bu tavırlarına anlam veremiyordu.

Esved iyice terlemişti. Eldivenli ise o anda su içmek kadar normal bir şey yapıyormuş gibi görünüyordu. Zarlar fırlatıldı. Masanın zeminine düştüler. Olan biteni biraz uzaktan izleyen Beyaz, zarları göremediği için refleksle başını kaldırdı ve ileriye doğru birkaç küçük adım attı. Hâlâ göremiyordu. Anlayabilmek için kafasını zarlara bakan iki çetin ceviz oyuncunun suratlarına çevirdi.

Eldivenli konuştu. "Demek altıya karşı bir... Takdire şayan. Bu şimdiye dek gördüğüm en şaşırtıcı müsabakalardan birisi oldu." Kafasını usulca çevirdi ve diğer Eldivenlilere seslendi. "Toplam beş kaburga kemiğini kırın ve yarın sabah altıda Duryodhana'nın kapısının önüne paspas olarak atın! Duryodhana'da cüretkârlığın ve kapılar kapanmasına rağmen içeride kalmanın cezasının ne olduğunu herkes görsün ya da yeniden hatırlasın!"

Esved attığı zarın nasıl "bir" geldiğini idrak edemedi. Uzun zamandır bir atmıyordu. Kapana kısılmış bir fareden daha aciz hissediyordu. Sağını solunu kolaçan etti. Bu gudubet yerden bir an önce kurtulmak için kapıya doğru hızla koşmaya başladı. Yavaş yavaş öldürülmeye hiç niyeti yoktu. Dört bir yandan ona doğru ilerleyen Eldivenliler, kollarından sıkıca yakaladılar. Esved artık tamamen tutsak olmuştu.

Eldivenlilerin lideri ağır adımlarla Esved'e yaklaştı. Az önce okşadığı tabancayı bu kez çıkarmıştı. "İhtiyarın neden öldüğünü hatırlıyorsun değil mi?" Esved tedirgindi. Onaylama anlamında kafasını salladı. "Seninle bir anlaşma yaptık ve sen anlaşmayı bozdun. Burada kurallar hepimizden daha üstündür. Kuralları bozan bir Eldivenli olsa dahi gözünün yaşına bakılmaz. Kurallar, zekâsını kullanıp oyunu şartlarına göre oynamak isteyenlere bir şans tanır. Bu şansı kullandın ve şartlarını sundun. Sonra kaybettin. Sana sunulan cezayı çekmek yerine de kaçmayı tercih ettin. Bana başka bir seçenek bırakmıyorsun Esved." Onu öldürmeye niyetliydi. Cezayı reddedip kaçmak, şansın içine hile karıştırmaktan farksızdı. Tabancasını doğrulttu. Nişan aldı.

"Durun!"

Kumarhanenin içinde Beyaz'ın sesi ilk kez yankılandı. "Durun! Onunla evleneceğim."

Eldivenli kafasını hiddetle Beyaz'a çevirdi. "Beyaz! Duryodhana yerine, sözlerini tutamayan bu aşağılığı tercih edemezsin."

Evlilik, Duryodhana'yla bağları kopartmak ve yemini bozmak anlamına geliyordu. Beyaz tereddüt etmedi. "Bu akşam, her şeyi ayarla. Artık burada daha fazla kalmamın bir anlamı yok."

4. Bölüm
Kamikaze

Duryodhana'nın masaları ilk defa yeşil çuhalar yerine bembeyaz ipek örtülerle örtülmüş ve hepsi birleştirilmişti.

Bir kumarhane bir düğün salonuna ne kadar benzetilebilirse öyle trajikomik bir dizayn yapılmıştı Duryodhana'ya ve az sonra oynanacak oyun bekleniyordu. Bugün oynanacak oyun bir başkaldırı ve kendini feda ediş üzerine kuruluydu. Eldivenliler, masalarda kıdem sıralarına göre oturuyorlardı.

Boz, Eldivenlilere en son katılan üyeydi. Aynı zamanda en hızlı yükselen kişi de o olmuştu. Öyle ki, aynı gün içinde silahını iki defa ateşleme cesaretini kendisinde bulabiliyordu. Bu anları yaşamaktansa, Esved'e silahını çekmemiş olmayı yeğlerdi. Ayrıca bugünkü kesinlikle bir düğün töreni değildi. Ne gelinlik, ne damatlık ne de kesilecek bir pasta vardı. Bu sadece bir yemin bozma töreniydi. Basit herifin teki öldürülecek diye yeminini bozmak... Boz böyle düşünüyordu.

Boz, eldivenlerinin içinde duran avuçlarının ilerleyen her saniye terleyip ıslandığını hissedebiliyordu. Bu ilk kez başına geliyordu. Seremoninin başlamasına dakikalar kala Esved'e gözleriyle en uç köşeye oturması gerektiğini salık verdi. Bunu gören Beyaz, Esved'in arkasından adımlarını takip etmeye koyuldu. Bir adım daha atacaktı ki, Boz koluna yapıştı. "Bu herifin, Duryod-

hana yeminini bozmaya layık kişi olduğuna nasıl bu kadar emin olabilirsin Beyaz?"

Bu sefer bir Eldivenli kadar donuk bakan kişi Beyaz'ın ta kendisiydi. "Duryodhana'da sorgulamaya yer yok diyen sen değil miydin? Tercihler yapılır, zarlar atılır ve sonuçlar beklenir. Daha fazla uzatmanın bir gereği yok."

Boz, tekdüze tonda konuşmasını sürdürdü. "Ben Eldivenlilerin başındaki kişiyim. Demek istediğim şey, kumarhanenin içinde ve dışında onlarca Eldivenli var. Esved seninle evlenip bu kapıdan çıktıktan sonra kaçarsa veya sırlarımızı açık edecek en ufak bir hataya kalkışırsa, dışarıda izleyen gözler sizi bulup bana getirecekler. Bir hayatı alma görevi, Eldivenlilerin liderine aittir. Ben senin canını alan kişi olmak istemiyorum Beyaz."

Beyaz bir süre Boz'un gözlerinin içine baktı. "Eğer böyle bir şey olursa, beni öldürmek için tereddüt etme."

Diyaloğu bozan kişi, Duryodhana'nın eski oyuncularından biri olan nikâh memuruydu. Apar topar kumarhaneye çağrılmıştı. Orta yaşın üstünde görünen ve hafif topluca duran suratında ter damlacıkları türemişti. Yüzünde ilk defa nikâh kıyacakmış gibi bir ifade vardı.

Beyaz, hazırlanan masada Esved'in yanına oturdu. Nikâh kaideleri sırasıyla gerçekleştirilmişti. İki Eldivenlinin şahitliğinde Esved ile Beyaz, artık yeni evli bir çiftti. Esved'in üstünde yeni doğmuş ve ilk adımlarını atmaya çalışan buzağı şaşkınlığı vardı. Bugün olanlara bir türlü anlam veremiyordu. Yanına oturtulan bu kadına karşı beslediği tek hissiyat, hayatını kurtardığı için duyduğu minnetti.

Beyaz, kendisi ve Esved için hazırlattığı valizi istedi. Onlarca Eldivenlinin seyri altında, yavaş yavaş kumarhaneden dışarı çıkmaya meylediyordu. Burada ilginç günleri olmuştu ama artık gitmeliydi. Duryodhana'nın kapalı kapıları, Beyaz'a ve Esved'e tekrar geri dönmemek üzere, Eldivenlilerin avuçları arasında açıldı. Uzaktan bakıldığında ikisi de adımlayacağı yönü bilme-

yen çaylak erlere benziyorlardı. Oysa Beyaz gayet planlı hareket ediyordu. Zarlardan çok uzaklarda, kurtuluşun nerede olduğunu biliyordu. Özgürlüğü sırtlanabilmek için kapıdan dışarı ilk adımlarını attılar.

"Beyaz!" Boz, sakinliğinin aksine bu kez kükremişti.

"Siz de kimsiniz?" dedi Beyaz. Duryodhana'nın dışındayken, Duryodhana'ya dair hiçbir şeyden bahsetmeme kuralını çiğnememişti. Eldivenlilerin liderini tanımazlıktan geldi.

"Bunu hak eden kişi o değildi!" Boz'un kükremesi, yerini hırslı bir gözyaşı silsilesine bırakmıştı.

Beyaz hiçbir şey olmamış gibi Esved'in elini tutup yürümeye devam etti. Onu durduracak şey Eldivenlilerin lideri Boz'un kelimeleri değil silah sesi olmuştu. Kafasını çevirdi. Bir Eldivenlinin kendisini öldürmesi daha önce rastlanmış şey değildi. Yerde yatan Boz'u, karmaşık duygular içinde süzdü. Adımlarına devam etti...

5. Bölüm
Yolculuk

Otobüs, seyahat etmek için fazlasıyla pejmürdeydi.

Esved, uzun zamandır sessizdi. Kendilerinden başka yolcu almamış bu sefil otobüsle yolculuk yapma fikrinden de sıkılmışa benziyordu. Otobüse bindiklerinden beri göz göze gelmekten kaçınan Beyaz'a döndü. "Nereye gidiyoruz?"

Boz'un ölümü Beyaz'da ufak çaplı bir travma yaratmıştı. Ölümü normal karşılayabilirdi fakat birisinin onun yüzünden hayatına son vermiş olması fikri, vicdanında bir şeylerin boğazını sıkıyor gibiydi. Yine de güçlü görüntüsünü bozmamaya gayret ediyordu. En azından artık sürekli gülümsemek zorunda olduğu bir kumarhanede değildi.

Esved sıkıntıdan ayaklarının ucuyla yere vurmaya başlamıştı. Hayatını kurtaran, hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadığı ve evlenmek zorunda kaldığı bu kadınla şimdi bilmediği bir yere gidiyordu. Üstelik kadın, nereye gittiklerini söylememek konusunda ısrarcıydı. *En azından isminin Beyaz olduğunu biliyorum,* diye geçirdi içinden Esved. Eylemsizliğe daha fazla tahammül edemedi ve cüzdanının içinden iki adet zar çıkardı. Çıkardığı zarları parmak uçlarında çevirmeye başladı. Beyaz bu hareketlenmeye karşı reaksiyonsuz kalmamıştı.

"Bakabilir miyim?"

Yanıt vermeyen kişi bu sefer Esved olmuştu. Ufak çaplı bir

kısasa kısas yaratma peşindeydi. Bu sefer Beyaz hiçbir şey söylemeden elini uzattı. Esved zarları usulca Beyaz'ın avucuna bıraktı. Beyaz zarları incelemeye koyuldu. Plastiğe benzemiyordu. Ağırlığıyla ilgili hile içeren bir numarası olduğu da söylenemezdi. Hatta zarların hayvan kemiğinden yapıldığına yemin edebilirdi.

"Bakalım... İnce işçilik. Kemik zar. Kazandığın paraları böyle ufak hobilere mi yatırıyorsun?"

Esved zarlarını çok önemsiyordu. O da avucunu aynı şekilde uzattı. Zarlarını geri aldıktan sonra konuşmaya başladı. "Kendi paramla kazanmadım. Ufak bir hediye. Bir nevi teselli armağanı." Beyaz biraz olsun meraklanmaya başlamıştı. Esved ise nihayet kendi kafa sesi dışında birisiyle konuşuyor olmaktan dolayı mutluydu. "Ailemle ilgili bir teselli." Esved'in suratı düşmüştü. Kendinden bu kadar emin görünen birisinin, birden böylesine üzgün görünmesi Beyaz'a garip gelmişti. "Onlar uzun zamandır yoklar... Zarlar da babamın sürekli uğrayıp bana bir şeyler aldığı oyuncakçıdan ufak bir hediye. Kendisi işlemiş. Ben de onlardan bana miras kalan oyuncağımla hayatımı geçindiriyorum işte. Biraz onursuzca görünüyor olabilir ama herkes en sevdiği ve en yetenekli olduğu işi yapmalı değil mi?"

Esved, kurduğu son cümlesiyle biraz olsun neşelenmeye başladı. Parmağında son kez dolandırdığı zarları cüzdanına geri soktu. Birisini dillendirmek için, biraz duygu sömürüsü yapmanın işe yaradığına şimdi daha da emin olmuştu. Anlattıkları doğru olmasına rağmen, onun için artık ağaç kabuğu kadar sertleşmiş ve hissiz bir nasırdan farkı olmayan anılardı. Soru sorma sırası Esved'e geçti.

"Peki sen? Kumar oynayanları yakından gözlemlemek için garsonluk yapmayı göze almış bir yazar falan mısın?" Esved bunları söylerken tamamen keyifliydi. Normal yaşantısındaki nükteden haline geri dönmüştü.

Beyaz ise samimi bir yaklaşım sergilememekte ısrarcıydı. "Hayır. On iki yaşından beri bu işi yapıyorum."

Esved garipsemişti. Söylediği şey, şakalaşmak için sorduğu yazarlık martavalından çok daha ilginçti. Beyaz, geçmişinin irdelenmesinden hoşlanan biri gibi görünmüyordu. Bu yüzden kafasındaki soru işaretlerini, daha dolambaçlı sorularla gidermeye niyetliydi.

"Peki," dedi Esved, "sürekli çalıştığın, korunup kollandığın ve anladığım kadarıyla da sana âşık bir grup liderinin olduğu bir yerden neden alakasız ve biraz şanslı biri için vazgeçtin ki? Beni kurtarmak için hayatının geri kalanını riske atman bana biraz talihsiz bir kumar gibi geldi."

Beyaz sessizliğini sürdürdü. Şu an için tek düşündüğü şey, Eldivenlilerden olağanca uzaktaki ve yıllardır gitmeyi planladığı köye varabilmekti. Ayaklandı. Yavaş adımlarla şoföre yaklaştı. Bu otobüs cidden bir zaman makinesini bozacak kadar ağır gidiyordu. "Afedersiniz. Köye varmamıza ne kadar kaldı?"

Şoför de otobüs kadar ağır tempoda hareket eden birisiydi. Sigara içmekten tıkanmış boğazını öksürerek temizledi. Dudaklarını ağır ağır araladı. "Çok kısa bir süre sonra orada olacağız. İsterseniz biraz daha hızlanabilirim."

Beyaz sonunda işe yarar bir diyaloğa girmekten dolayı mutluydu. "Memnun olurum. Çok teşekkürler."

Şoför elini vitese attı. Arabaların içinde çeşitli nesneler görmeye alışkın Beyaz, bu kez vitesin yanında duran *eldivenlere* dikkat kesildi. Şoför, bakışları viteste asılı kalmış Beyaz'a bakıp gülümsedi. Beyaz bugün daha az konuşması ve Duryodhana kelimesini cümle içinde geçirmemesinden ötürü kendisini şanslı saydı. Spot ışıklarıyla birlikte yürüyor gibiydi. Eldivenliler, nefeslerinin enselerinde olduğunu bir kez daha hatırlatmıştı.

6. Bölüm
Köy

Henüz boyası bile yapılmamış olan banyoyu gördükten sonra, "Böyle otantik zevklere sahip olduğunu bilseydim Eldivenlilerin beni öldürmesi konusunu iki kere düşünürdüm," dedi Esved. Duvarlar dökülüyordu. Ev harabeydi. Beyaz'ın bu eve kaçmak için yıllardır hayal kurduğunu düşünmek, onun ne denli mütevazı bir kişilik olduğunu gösterir nitelikteydi.

Beyaz onun hayatını kurtarmıştı. Fakat böyle bir köyde hapis hayatı yaşamak, Esved'in özgürlük anlayışını baltalamak değil miydi! Gönlünce kazanma ve kaybetme yetisine sahip biriyken, ruhuna bir nevi pranga vurulması anlamına geliyordu bütün bu olanlar. Esved, *bile isteye özgürlüğümün kısıtlanmasını ben seçmedim,* diye geçirdi içinden. Belki buradan kaçabilirdi. Nadiren de olsa hapishaneden kaçmayı başarabilmiş zeki mahkûmlar her zaman olmuştur diye düşündü. Gülümsemesi ve eğlenceli halleri, onun zekâsını unutturan bir avuç uyuşturucudan farksızdı. Üstelik Beyaz hep somurtuyordu. Bu evin içinde hayat bu şekilde geçmezdi.

Beyaz'ın zihni o sıralarda vitesin üzerinde duran eldivendeydi. Sıkışmış hissediyordu. Sanki kıyafetine takılmış bir ipliği, yürüdüğü yol boyunca kendisiyle birlikte taşımıştı.

"Beyaz!"

Esved'in yüksek sesle adını söylemesi, kafasını kurcalayan ve

onu tedirgin eden düşünceleri bir an için bölmüştü. "Efendim Esved." Beyaz ilk defa ona adıyla seslenmişti.

"Sonunda evde ikinci bir insan olduğunu hatırladın. Diyorum ki, ev elbette senin mülkün olabilir ama artık bu evde birlikte yaşayacaksak, ortak hareket etmeliyiz."

Beyaz onaylar biçimde kafasını salladı. Beyaz'ın olayı konuşmak yerine basit bir kafa hareketiyle geçiştirmesi Esved'i biraz sinirlendirmişti. Hava almak için bahçeye çıktı. Köye dair dikkatini çeken ilk şey etrafta bir sürü küvet ve sera olmasıydı. Geliş yolunda, vakit akşam olsa da geceleyin ışıldayan kedi gözleri gibi beyaz küvetler yol boyunca parlayıp durmuşlardı. "Modern bir köy olmalı," diye mırıldanmıştı Esved. "Baksana. Herkesin küveti var ama sokağa atılmış."

Üstelik durmak bilmeyen kurbağa sesleri, karanlık göğe doğru yükselmekteydi. Köy derelerle çevriliydi. Durmaksızın tekrar eden sesler Esved'i rahatsız ederdi. Seslerden anlaşıldığı üzere köy, hakkından gelinecek kurbağadan daha fazlasını barındırıyordu. "Bir gün onların evlerine konuk olacağım ve derenin altındaki topraktan dünyanın en rahatsız edici sesiyle çıkıp onları korkutacağım. Bu kurbağalarla ödeşmek için adaletli bir yol," diye geçirdi içinden.

Esved gerçeklikten fazla uzaklaşmamak adına, dünyadaki en gereksiz fikirlerle ve suçsuz kurbağalarla boğuşmaktan vazgeçti. Eldivenlilerin kendisine hazırladığı valizde neler var merak ediyordu. Odaya giderken Beyaz'la uğraşmaktan geri kalmadı. "Eldivenlilerin çok iyi çeyiz hazırladığı kulağıma gelmişti. Üzerlerine giydikleri smokinler, düğün hazırlıklarındaki başarıları falan... Bakalım benim valizime ne koymuşlar."

Cidden yeni giysilerini merak ediyordu. Üzerindeki siyah gömlekten fazlasıyla sıkılmıştı zaten. Fermuarını açıp valizi karıştırmaya başladı. Üste siyah gömlek ve pantolonlar yerleştirilmişti. Önce tebessüm etti. Biraz daha kurcaladığında, valizin içindeki tüm kıyafetlerin siyah olduğunu fark etti. En alta da bir

çift siyah ayakkabı koymuşlardı. "Siyah bunların hepsi! Bu heriflerin espri anlayışları bu kadar mı yani? Sırf ismim Esved diye, her şeyi siyah yapmak..."

Esved'in sitemkâr cümlesini Beyaz'ın içeriden patlattığı kahkaha kesmişti. "Merak etme, benim valizime konulan bütün kıyafetler de beyaz renkte."

Esved gülümsedi. İçeriye geçti. Bu kahkaha sesi onu biraz olsun yumuşatmıştı. "Belki de bizim yin ve yang olduğumuzu düşünmüşlerdir."

Beyaz önce Esved'in cümlesine midesi bulanmış taklidi yaparak karşılık verdi. Daha sonra alaycı bir gülümsemeyle başını iki yana salladı.

Esved Beyaz'a bir adım yaklaştı. "Bu gece birlikte uyuyacağız değil mi? Sonuçta ben senin eşinim artık."

Beyaz çift kişilik eski yatağa uzandı. "Elbette hayır. Yeni bir yatak alana kadar, salonda yerde yatacaksın. Hayatını kurtardığım için benden bir yastıktan daha fazlasını isteyemezsin." Beyaz yatağın üstünde duran yastıklardan birini Esved'e uzattı. "İyi geceler," dedi ve sırtını dönüp uyumaya koyuldu.

Esved sinirlenmişti. Hışımla yastığı aldı. Sert bir ses tonuyla, "İyi geceler!" dileyip salona geçti. Yastığı yere koydu. Soğuk zemine sırtını yasladı. "En azından yaz ayındayız ve eski bir yatakta sıcaktan kavrulmayacağım," diye geçirdi içinden. Cüzdanından kemik zarlarını çıkardı. Parmak uçlarında zarları dans ettirerek uyuklamaya çalıştı.

Beyaz ise yatağında, günler sonra ilk kez gerçekten gülümsüyordu. Esved'i kızdırmak hoşuna gitmişti. Huzurlu bir uykunun içine dahil oldu.

***

Esved, evi derleyip toparlayacağım diye kan ter içinde kalmıştı. Beyaz da o sırada çiçeklerle ilgileniyordu. Kumarhanede geçen kapalı günlerin ardından uzun zamandır doğa ile ilk defa bu ka-

dar yakın ilişki kuruyordu. Çiçekler onun için bir çeşit terapi gibiydi. Özellikle papatyalar özel ilgi alanıydı. Bahçenin etrafında sürüyle papatya olduğu için Beyaz kendisini şanslı saydı. Esved içinse Beyaz'ın çiçeklerle ilgilenmesi rehavet göstergesiydi. Kendisi o sırada ne yiyip ne içeceklerini hesap ederken, çiçeklerin susuzluğu pek umurunda değildi. Beyaz'a seslendi. "Yemekle ilgili kafanda en ufak bir fikir var mı?"

Beyaz kafasını yavaşça kaldırdı. "Köyün sınırlarının biraz dışında yiyecek içecek satılan bir yer olduğunu duymuştum. Keşif yapmak gerekiyor."

Esved, yine bir emrivaki duvarına çarpmıştı. Geriye kalan hayatını korumak için onu kurtaran bu kadına katlanmalıydı. İlginç bir şekilde, içinde kopan kızgınlık fırtınalarını Beyaz'a pek belli edemiyordu. "Benim önerim kendimizi toparlayana kadar bahçeyi ekmemiz. Toprak güzel görünüyor. Hem etrafta her yer sera. Demek ki toprak verimli. En azından doğal besleniriz."

Beyaz kısa uçlu cevaplarına devam etti. "Mantıklı."

Elbette mantıklıydı. Beyaz'ın çoğul eki kullanmaması, elbette yaparız dememesi Esved'in zihnini yoruyordu. Şimdi dilini sivriltme sırası Esved'deydi. "Dün gece rahat uyuyabildin mi bari?" dedi katı bir ses tonuyla. "Yatak eskiydi. Senin eski bir yatakta uyumanı düşünmekten, dün gece gözüme uyku girmedi."

Beyaz Esved'e doğru birkaç kısa adım attı, onu yakından inceliyor gibi yaptı. "Evet görebiliyorum, gözlerin kanlanmış. Bu kadar üzülmene gerek yoktu. Senden erken kalktığıma göre, uykumu da almışımdır."

Esved suçlamanın yönünü değiştirdi. "Toprağı ektikten sonra bu kurbağaların soyunu kurutmayı düşünüyorum."

Beyaz Esved'le uğraşmaya devam etti. "Kurbağaların kökünü kazıdıktan sonra köydeki sinekler çoğalacak. Bu sefer de onlardan şikâyet etmeye başlayacaksın. Sinekler bittiğinde sırada ne var? Tek hücreliler mi?"

Esved, yorgunluğa ve laf dalaşına daha fazla tahammül ede-

meyecekti. İyiden iyiye acıkmıştı da. "Ben keşfe çıkıyorum. Yiyecek bir şeyler alacağım. Belki köyde sohbeti çekilir bir iki insan bulurum."

Esved hızlı adımlarla bahçeyi terk ederken Beyaz arkasından seslendi. "Zarlardan ve, eğer içinde herhangi bir şans oyunu oynanıyorsa, köy kıraathanesinden uzak dur. Bir süre böyle yaşamalıyız. Birilerinin gözü üstümüzde unutma!"

Esved hızlı adımlarına devam ederken arkasına bakmadan bağırdı. "Unutmam!"

Köylerin nüfusu kalabalık yerler olmadığını biliyordu. Yeni biri geldiyse bunun dedikodusunun yayılacağının da farkındaydı ama köyde kimse yok gibiydi. Sıcak, terlemesine ve enerji kaybetmesine neden oluyordu. Beyaz'ın tereddütlü yaklaştığı kıraathaneden ise eser yoktu. Pişpirik atan dedelerin, Eldivenliler için risk grubunda olması fikri onu güldürdü. Eldivenlilerin ihtiyarlara olan yaklaşımını, Duryodhana'daki ilk gününde zaten yeteri kadar tecrübe edinmişti. İnsanların az sayıda olması, hatta neredeyse hiç olmaması bir an için Esved'i tedirgin etti. Köyün dışına çıkmaya yakın, artık bir insan sesi duyabilmek için evlerin duvarlarına yakın yürümeye başladı. Köylülerin tanrı misafiri sevdiğinden haberdardı. Belki bu sayede karnını da doyurabilirdi. Çiçeklerle oynayan Beyaz'a da yemek bulamadığını, ertesi gün daha geniş bir keşif yapacağını söyler, bu sayede böylesine bir sıcağın altında onu yürüten Beyaz'dan ufak bir intikam almış olurdu.

Duvarların yakınından ağır adımlarla ilerlerken, ufak iç hesaplaşmalarını bölen bir ses duydu. Bir şıkırtıydı. Bir çift zarın şıkırtısı... Üstelik sesler kendini tekrar ediyordu. Esved tekrar eden bir sese bu kadar minnet duyacağını hiç düşünmemişti. En iyi ihtimalle tavla oynayan iki ihtiyarın masasına konuk olacak, onları izlerken çorbasını kaşıklayacaktı. Bu durumda Beyaz'ın kurallarını da ihlal etmeyecekti. Esved kapıya doğru yaklaştığında şıkırtılar bir anda kesildi.

Esved köyün sessizliğinden ötürü ihtiyarların ufak tıkırtılara bile duyarlı olabileceklerini düşündü. Kapıyı çalmak için elini kaldırdı. O kapıya vurmadan, kapı açılmıştı bile.

"Esved?"

Kapıyı açan adam Esved'in adını mırıldandıktan sonra kısa bir tereddüt yaşadı, ardından tek eliyle Esved'i içeriye çekiverdi.

7. Bölüm
Üstat ve Zarlar

Esved tek kelimeyle afallamıştı.

Beyni, muharebenin ortasında kalmış Esved'e sorularla hücum ediyordu. Karnındaki açlığı neredeyse unutmak üzereydi. Kafasında bütün olay örgüsünü tekrar sıraladı. Zar sesleri duydu ve oyun izlemeye geldi, sonra pek davetkâr(!) biri tarafından içeri çekildi. En önemlisi hiç tanımadığı bu adam onun ismini daha tanışmadan bilmişti. Adam onu nereden tanıyordu?

İlk olarak adamı süzdü. Orta yaşını çoktan geçmiş fakat pek de yaşlı olmayan bu adam, Esved'in babası yaşıyor olsaydı tam da onun görüneceği gibiydi. Giyimi klasik bir köylüyü andırıyordu. Bir süredir bir şeylerle uğraşmaktan kesmeye vakit bulamadığı kirli sakalı göze çarpıyordu.

Esved'in gözleri, merakını gidermek adına evin içerisini taramaya başladı. Emin olduğu bir şey vardı ki bu odanın içinde tavla oynandığı falan yoktu. Bir an için *zaten adam tek başına oynasa daha ürkütücü olurdu,* diye düşündü. Öbür taraftan, odanın dört bir yanına saçılmış zarlar ve salonun ortasında duran içi suyla doldurulmuş küvet kafa karıştırıcıydı. Esved bu köyde yaşayanların lüks düşkünü fakat eski tarzı da ihmal etmeyen kaçıklardan oluştuğuna artık iyice ikna olmuştu. Beyaz bunun en büyük delili değil miydi zaten?

"Şu an bir tür kriz mi geçiriyorsun, yoksa bana mı öyle geliyor

evlat? Çünkü bir insanın konuşmadan bu kadar süre donuk bakması pek sağlıklı bir şey değil." Adam tok sesiyle, kelimeleri yuvarlamadan ve gayet düzgün bir şekilde konuşmuştu. Esved şaşkınlıkla irkildi. Şok üzerine şok yaşıyordu. Adam görünüşte köylü bir amcaya göre gayet donanımlıydı. Belki de sürekli bilim adamı çıkarmakla övünen o kalkınmış köylerden biridir diye geçirdi içinden. Ya da önyargı, kusurlu bir teraziden başka bir şey değildi.

"Bir şeyler içer misin?" diye sordu adam.

Esved düşünceleriyle boğuşmaktan, kelimeleri toparlayamıyordu. O alaycı ve sivri dilli yapısı ortadan kaybolmuştu. "Ha... Hayır efendim teşekkürler. Eşim bekliyor da, eve geçmem lazım bir an önce."

Fazla mı korkak görünmüştü? Kendisini toparlamaya çalıştı. Biraz sohbet edip sonra keşfe devam edebilirdi. Adam Esved'in zihninin ayarlarıyla, kedinin fareyle oynaması gibi uğraşmaktan geri durmadı. "Doğru ya. Beyaz nerede kaldı diyecektim ben de. Zarların söylediklerine göre, en az senin kadar zeki birisiymiş. Belki de senden daha zekidir. O kısmı şu an irdelemeyeceğim Esved."

Esved korkmaya başlıyordu. Adam şimdi de Beyaz'dan bahsetmişti. Üstelik bunu zarlardan haber alarak yaptığını söylüyordu. Bu işte bir bit yeniği vardı ama... Esved'in odadaki her şeyi süzüp bitirdiğini düşündüğü anda gözü duvarda asılı duran çizelgeye takıldı. Zarın çeşitli kombinasyonlarının ve yanlarında bir şeylerin yazılı olduğu bir çizelgeydi bu. Esved'in gözüne çarpan ilk şey *6:1 Para* yazısıydı. *5:4 Kıyafetler*... Bu kombinasyonların ne işe yaradığı sorusu artık Esved'in içinde bir atar damar gibi debelenip duracaktı.

"Bakıyorum da zarlar ve onların sırları seni hemen esir almışa benziyor. Bu iyi. Çünkü bir işi sevmek, ilk olarak onu merak etmekten geçer."

Esved parmaklarının ucuyla kafasını kaşıdı. "Şimdi 6:1 gerçekten para anlamına mı geliyor?"

Adam gülümsedi. "Kaybetmeyi sevmediğin ve işin hep ka-

zanma boyutunu arzuladığın belli. Bu da bizim için güzel bir şey demek. Seni nasıl tanıdığımı falan sormadan, doğrudan bunu öğrenmek istemen sevindirici." Adam lafları öylesine dolandırıyordu ki Esved sonsuza kadar sessiz kalmayı tercih etse, bu ilginç diyalog uzadıkça uzardı. Varacağı noktayı merak etmemek Esved'in elinde değildi.

"Bakın ben sihre, büyüye, gizeme falan inanmam. Akla inanırım. Ve de şansa. O yüzden bu konuyu pek sormak istemedim. İlla ki mantıklı bir açıklaması vardır."

Adam göz ucuyla zarları işaret etti. "Esved. Elbette burada olmanın mantıklı bir açıklaması var. Yükselmek için en uygun zaman, dibe vurduğun andır. Şu an tamamen diptesin. İnecek başka bir derinlik kalmadı. Ve hoş geldin!" dedi adam kollarını iki yana açarak.

Esved, Duryodhana macerasından sonra tamamen köşeye kıstırılmıştı. Karanlık deliğine sığınmış hamamböceği gibi, bu köyde dibe vurduğunu birçok sefer hissetmişti. Yıllardır kendisini adadığı zarların onun işine yarayacağı günleri, hayatının her anında ilmek ilmek örmemiş miydi? Onlarca oyunun ardından, Duryodhana efsanesini bin bir türlü zorlukla bulmuş ve bu efsanenin tam kalbine bulaşmıştı. Berbat bir sonuç elde etse de her kötülüğün altından bir iyilik çıkacağını düşünürdü. Duryodhana onun en yükseğe çıktığı andı ve o zirveden düşüp dibi boyladığı gerçekti. Bu adam doğruları söylüyordu.

"Peki, bütün bu bilgeliğiniz zarlardan mı geliyor?"

Adam kafasını hafifçe salladı. "İnsanlık yüzyıllarca zarları kumar oynamak için kullandı. Oysa zarlar tercihlerimizin, hayatımızı etkileyen ihtimalleri doğurmasının bir sembolüydü. İnsanlar bunu unuttular. Bugün gerçekten yemek için keşfe çıkabilirdin ama sen kaderini değiştirmek için zar şıkırtılarının sesine yaklaşmayı tercih ettin. Günler sürecek ihtimaller bütününü doğurdun. Bu ihtimaller senin çocukların. Onları iyi yahut kötü yetiştirmek tamamen senin ellerinde."

Esved etkilenmekle sevinmek arasındaki bir eşikte gidip geliyordu.

"Elbette bütün bunları tek başına yapmadın. Beyaz keşfe seni yollamayı tercih etti mesela. Bu tercihiyle de senin buraya gelme ihtimalini doğurdu. Demem o ki, siz bir çift zarın tekleri gibisiniz artık. Ayrı olamazsınız. Benim en değerli çıraklarım olacaksınız. Zarın bilgileriyle donatılacaksınız."

Beyaz onun zarlarla bir süre ilgilenmemesini istemişti fakat Esved yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştu. Sorularına devam etti. "Peki sizin zarlarınızı diğerlerinden ayıran şey ne? Bu salonun ortasında duran küvet biraz tuhaf değil mi?"

Zar üstadı kirli sakalını sıvazladı. "Kemik zarlar... Hayvan kemiğinden ustalıkla oyulmuş zarlar."

Esved aniden elini arka cebine götürdü. Kemik zarları taşıyan cüzdanını yoklamak istese de daha ileriye gitmedi. Yıllar önce babasını kaybettikten sonra ona kemik zarları vermiş olan oyuncakçının yardımını şimdi anlıyordu. Esved, diplomasını almak üzere son raddeye gelmiş bir öğrenci gibi hissetti.

Esved'in yaşadığı aydınlanmayı zar üstadı böldü. "Elbette bir zarın sadece hayvan kemiğinden yapılmış olması yetmiyor. Efsunlu bilgilerle de donatılması gerekli. Zarın kombinasyonları ve sırlarıyla ilgili öğretilerini tamamladığında, artık sen de efsunlu zarları yontmaya başlayabilirsin."

Esved keyiflenmişti. Bir anda bu köy, gözüne mükemmel bir akademi gibi göründü.

"Küvete gelirsek," dedi üstat. "Daha önce zarları şehirdeki lavabolar ve klozetlerdeki suya fırlatarak işimi yapıyordum. Pek sağlıklı olduğu söylenemez. Sonra denizleri denedim. Bu sefer de zarlar, bana kazandırdığı şeylerle birlikte kayboluyordu. Ardından, uzun araştırmalarım sonucunda bu köyü buldum. Burada çok sayıda sera olduğunu ve küvetlerin de iş için kullanıldığını fark ettim. Küvetleri kullanmak mantıklı geldi. Yazın çok sıcak olduğundan insanlar pek uğramıyorlar. Daha çok kış ve bahar

aylarında buraya geliyorlar. Hem bakma, ben artık yaşlanmaya başlıyorum ve bu kültürü ölmeden önce emanet edebileceğim çıraklara ihtiyacım var. Bu eğitimi de şehrin göbeği yerine sessiz sakin bir yerde, yani burada vermek daha mantıklı değil mi sence de?"

Esved zar üstadını yüzyıllar boyunca dinleyebilirdi. "Haklısınız efendim," diyebildi sadece.

Üstat duraksadı. "Bundan böyle efendim değil, Üstat Mirza diyeceksin Esved. Beyaz da aynı şekilde." Üstat gülümsedi. Yüzündeki yardımseverlik duygusu arşa değiyordu ve suratından kibrin esamesi okunmuyordu.

"Peki Üstat Mirza. Bugün bana zarın sırlarıyla ilgili bir şeyler öğretecek misiniz?"

Üstat, Esved'e yaklaştı. Sırtını sıvazladı. "Zarların suya atılınca bir şeyler verdiğini öğrenmen, bugün için yeterli değil miydi?

Esved hak verdiğini belli ederek kafasını salladı. "Üstat, peki bana ait bir küvet olacak mı?"

Üstat Mirza duraksamadan yanıtladı. "Şimdilik köyde kenara atılmış, pespaye küvetlerden birini ödünç al. Köylüler ortada yok zaten. Anlayışlı insanlardır. Gelen olursa ben durumu izah ederim."

Esved üstatla tekrar görüşmek üzere tokalaştı ve dışarı çıktı. Üstat Mirza arkasından seslendi. "Beyaz'ı da birkaç gün sonra seninle birlikte bekliyorum. Öğrenecek çok şey var!"

Arkasını dönüp gülerek onayladı Esved ve yoluna devam etti.

***

Esved, bahçe önlerine atılmış küvetlerden birini sürükleye sürükleye eve götürüyordu. Yol boyunca mutluluktan bulutların üzerinde yürüyor gibiydi. Ancak eve yaklaştıkça mantığı da devreye girmeye başlamış ve sevinci ikiye bölünmüştü. Beyaz ona zarlarla görünmemekten dem vururken, bir de gidip efsunlu zarların sırlarına vâkıf bir üstatla tanıştığını, hatta onun çırağı olmaları

gerektiğini Beyaz'a nasıl açıklayacaktı? Beyaz, bunu kabul eder miydi? Üstada gideceği birkaç günlük süreye kadar bunu kafasında tartıp bir sonuca vardırması gerektiğini biliyordu. Küveti yorgunluktan bahçenin ortasına bıraktı. Karnı gerçekten acıkmıştı. Tüm işleri tamamlanınca aklına dank etmişti. Yiyecek de almamıştı. Ne yiyeceklerdi?

Beyaz, elinde atıştırmalık bir şeylerle göründü. Bahçeye, Esved'e doğru yürürken hiç olmadığı kadar eğlenmiş görünüyor ve gülümsüyordu. Esved ise olanları açık etmek istemiyordu elbette. Kaçak güreşmeye niyetliydi. "Nereden buldun o yemekleri?"

Beyaz tebessüm etti. Soruya soruyla karşılık verecekti. "En azından bir şeyler ekip biçme hevesiyle, elimde küvetle, köyün delisi gibi dört bir yanı arşınlamıyorum. Hani aldıkların?"

Esved düşündüğünü belli etmemeye çalışarak cevapladı. "Köy sınırlarında alışveriş yapacak bir yer yokmuş. Daha geniş bir bölge araştırması yapmak gerekiyor. Sen hâlâ sorumu yanıtlamadın ama."

Beyaz genelde ifadesiz olan suratını bu sohbette devamlı güleç bir halde tutmayı sürdürüyordu. "Eldivenliler, benim valize beyaz giysilerin dışında yiyecek bir şeyler de koymuşlar. Zaten stoğumuzu hemen tüketmeyelim diye seni dışarıya gönderdim." Esved konuşmanın seyrinin normal ölçekte gitmesine ve bahçedeki küvetin sorgulanmamasına sevinmişti.

Esved, hayatının en güzel gününü yaşadığını düşündü. Böylesine bir köyde, böylesine bir yalnızlığın içinde bunun ironik geldiğinin farkındaydı ama yine de çok keyifliydi. Beyaz'ın Üstat Mirza'ya nasıl tepki vereceğini ise kestiremiyordu. Akşam, yatmalarına yakın Esved yastığını alırken, "Yemeğini paylaştığın için teşekkür ederim," dedi Beyaz'a.

Beyaz, Esved'e yüzünü döndü ve alçak bir ses tonuyla, "Rica ederim," diye mırıldandı.

Beyaz'la akşama değin gülüp eğlenmişlerdi, neden akşam olunca böyle davranıyordu ki? Bu sefer hiddetli fikirleri çok kısa

sürdü. Üstat Mirza'yı bulmasında kelebek etkisi yaratmış olan Beyaz için, sonsuza dek kuru betonda tek yastıkla yatabilirdi. Esved yastığını aldı. Gitmeye yeltendi. Sırtı dönük olan Beyaz yine bir şeyler mırıldanıyordu.

"Bu gece sırtını dönmek kaydıyla burada yatabilirsin. İyi geceler."

Esved gülümsedi. Yatağa uzandı. Beyaz kısa bir süre içinde uyuyakalmıştı. Gecenin ilerleyen saatlerinde uyku sersemliğiyle yerinde dönüp duran Beyaz, Esved'in göğsüne doğru başını koydu. Esved ise, Mirza'yı da Beyaz'ı da aynı anda mutlu etmenin çetrefilli yollarını zihninde hesaplarken, yine uykusuz kalmıştı.

8. Bölüm
Bahçedeki Küvet

Şafak sökeli çok oluyordu.

Esved gece boyunca düşünmüştü. Sabaha karşı anca uykuya dalmış ve derin uykuya yeni geçiş yapabilmişti. Beyaz ansızın gözlerini açtı. İrkildi. Esved'le yanlışlıkla sarmaş dolaş olmuş vücudunu hemen toparladı. Esved de Beyaz'ın patırtısıyla birlikte sıçramıştı. Mayhoş bir homurtuyla, "Günaydın," dedi doğrularak; "Sabahın körü için yine fazla hareketlisin."

Beyaz, toparlanmaktan öte yataktan ayaklanma evresine geçiş yapmıştı. "Senin de gözlerin yine kanlanmış. Hâlâ kurbağalar mı?"

Esved bozuntuya vermedi. "Alışana kadar böyle. Belki de yeni yatağımı yadırgamışımdır."

Beyaz o sırada valize tıkıştırılmış son yemekleri çıkarmaya yöneldi. Stokları tükenmişti. Artık bir şeyler almak için dışarı çıkmaları gerekecekti. Para sıkıntı değildi. Bir iş bulana kadar ikisine de uzun süre yetecek kadar paraları vardı. *Kumarbaz ve kumarhane çalışanının birlikte olmasının avantajları*, diye düşündü Beyaz.

Yemeklerini yedikten sonra Beyaz kitap okumak için bir köşeye çekilince, Esved kafasını kurcalayan ve bir an önce gerçekleştirmek istediği şeyi deneme niyetindeydi. Küvetin içini suyla dolduracaktı. İçeriye seslendi. "Beyaz! Bu evde uzun bir hortum var mı?"

Beyaz, Esved'in neler çevirdiği hakkında en ufak bir fikir kırıntısına sahip değildi. "Ne yapacaksın hortumu şimdi?"

Esved yarı-dürüstlük üzerinden diyaloğu sürdürdü. "Küveti dolduracağım. Hava sıcak. Biraz ferahlamak istiyorum."

"Peki. Küveti yıka ama, toz topraktır şimdi içi. Hortum da yığıntıların olduğu odada olacaktı."

Esved karmakarışık odanın içerisine bir hışımla girişti. Hortumu bulmanın zaferiyle, bir şövalye edasıyla bahçeye fırladı. Hortumun bir ucunu bahçedeki musluğa taktı, diğer ucunu da küvetin içine yerleştirdi. Küvetin dolması için biraz beklemesi gerekliydi. Beklerken kombinasyonu hatırlamaya çalıştı. Hatırladıktan sonra da unutmamaya...

Küvet tamamen suyla dolduktan sonra aceleyle musluğu kapattı. Oyun şimdi başlıyordu. Cüzdanının içinden kemik zarlarını çıkardı. Bu zarları hep çok önemli oyunlarda kullanmıştı ve zarlar da onu asla yüzüstü bırakmamıştı. *6:1 Para, 6:1 Para*, diye geçirdi Esved içinden. Üstadın çizelgesinde 6:1 atıldığında paranın geldiği yazılıydı. Bir insan tek bir zarla biraz zorlarsa altı atabilirdi ama aynı anda altı ve bir atmak nasıl mümkündü ki? İşin sırrının mırıldanmak olduğunu tasarlamıştı kendince. Sonuç olarak bu zarların normalin ötesinde bir gücü vardı. Bu iş söylemekle olmadıkça başka türlü olamazdı.

"Hadi be kemik!" diye seslendi Esved. Gerçekten şansa ihtiyacı olduğu anda böyle söylerdi. "Hadi... 6:1, 6:1... Para, para, para." Bir an için kendisini zarlarla oynayan Napolyon gibi hissetti ve içinden güldü. Fakat bu ciddi bir meseleydi, konsantre olmalıydı. Şimdi tekrar düşündü "6:1 Para, 6:1 Para." Zarları fırlattı. Küvetteki suda ufak dalgalanmalar oldu. Bir an için üstada, *en önemli çırakları olma* konusunda hak verdi. Hiçbir eğitim almadan küvetten bir şeyler çıkarmak üzereydi. Küvetteki kıpırtılar durulur durulmaz suyun yüzeyinde ansızın bir bozuk para belirdi. Beliren bozukluk, en küçük para birimiydi ve bakkallarda bile geçmezdi.

Esved elini küvetteki suya daldırdı. Zarları çıkarıp tekrar deneyecekti. Her seferinde daha büyük bir ciddiyetle fırlatsa da, küvet büyük bir istikrarla bozukluk doğuruyordu. Gerçekten bir şeyler kazanmak için eğitimin şart olduğunu anladı. Küvete yüzü dönük ve kolları sıvanmış vaziyette hayıflanırken, bir ses onunla alay etmek için yanına yanaşmıştı bile. Gelen Beyaz'dı.

"Kendinden önce zarlarını ferahlatıyorsun galiba?"

Esved, Beyaz'ın kolay kandırılabilir olduğunu düşündüğünden yalanını ısrarla sürdürdü. "Zarlarımın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Belli aralıklarla temizlenmesi iyi bir şey."

Beyaz çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Koskoca küveti iki tane zarı temizlemek için doldurdun yani?"

Esved toparlanmıştı. Beyaz'ın bu kez ne kadar ciddi olduğu yüzünden okunuyordu. Esved başını öne eğdi.

"Suratıma bak Esved! Ben on iki yaşından beri o kumarhanedeydim. Daha önce kaç kişi hile yapmaya çalıştı, kaç kumarbaz yalan söylediği için kemikleri kırıldı o kumarhanede senin haberin var mı? Bu vahşeti o kadar çok gördüm ki... Biri yalan söylemesin ve hile yapmasın diye her gece ettiğim duaların haddi hesabı yoktu. Biri yalan söylediğinde değil anlamak, iliklerime kadar hissediyorum. Özellikle de bir kumarbaz yalan söylediğinde! Şimdi... Bana söz ver. İkinci defa yalan söylemeyeceksin. Yoksa kendimi de seni de bir hiç uğruna Eldivenlilerin avuçlarına geri bırakırım. Ben seninle dürüstçe Eldivenlilerin karşısında durabildiğin için o kapıdan çıktım. Lütfen Esved, bunu tekrar yapma."

Beyaz'ın gözleri dolmuştu. Bahçeden içeriye doğru koşar adım uzaklaştı. Esved suratına sıkı ve haklı bir şamar yediğini hissediyordu. Dün gece Beyaz, bir şekilde güvendiğini belli etmeye başlamıştı ama Esved hâlâ bir şeyleri gizlemekle meşguldü. Bir an için gizleme nedenini hatırladı. Elbette Beyaz'ın zarla ilgili bir şey duymak istememesinden dolayı böyle yapmıştı. Şimdi

Beyaz dürüstçe her şeyi duymak istediğini belirtti. O vakit Esved bundan sonra zarlarla değil dürüstlük kartıyla oynayacaktı.

***

"Yiyeceklerimiz tamamen tükendi. Yarın çıkıp bir şeyler almamız gerekiyor."

Sabah yaşananlardan sonra Beyaz ilk defa konuşmuş ve barış bayrağını göndere çekmişti.

Esved bu beyaz bayrağa, düşündüğü üzere dürüstlük kartıyla karşılık verdi. "Beyaz! Yarın bir şeyler almadan önce seni birisiyle tanıştırmam gerekiyor."

9. Bölüm
Tanışma

Üstat Mirza, büyük bir nezaketle Beyaz'a elini uzattı. "Hoş geldin Çırak Beyaz. Ben zar bilgesi, Üstat Mirza. Henüz yeni olduğunuzdan ve kolayca alışmanızı sağlamak adına bugün biraz daha eğlenceli bir konsept üstünden ilerleyeceğiz."

Yolda gelirken Esved Beyaz'a, önceki gün niçin zarlarla oyalandığını açıklamaya çalışmıştı. Kumardan çok daha farklı bir şeydi amacı. Dün ilk yalanını söyleyen Esved, şu an yalan söylemiyordu.

"Kıyafetlerinizden memnun musunuz?" Mirza hızlı bakışmalarla soruyu her ikisine birden yöneltmişti.

Esved, *Eldivenliler farklı kıyafet alternatifleri sunsalardı daha memnun olabilirdik* düşüncesini kısa bir an için zihninde dolandırdı. Mirza'nın onun fikirlerini okuması gibi çocukça bir korkudan ötürü aniden kesti düşünmeyi.

"Memnunuz ama farklı seçeneklerimiz olsa fena olmazdı," dedi Esved.

Beyaz ters bir bakış fırlattı. Bu Esved'in gevezeliğini biraz olsun törpülemek içindi. Mirza diyaloğa yeniden dahil oldu.

"Beyaz renkte giysilerin bir kadına bu kadar yakıştığına en son on yıl önce şahit olmuştum. Üzerindekilerden daha güzel giysilerin olabilir," dedi Üstat Mirza. "Küvete yaklaş lütfen Beyaz."

Beyaz yavaş adımlarla küvete yaklaştı. Suratında ne olduğunu anlamaya çalışan ama hiçbir şeye yorulamayacak bir ifade vardı.

Üstat Mirza, Beyaz'ın avucuna iki tane kemik zar koydu. "5:4 Kıyafetler... Eskiden zarlar İpek Yolu'ndan geçmedi mi sanıyordunuz? En haşmetli kıyafetlerin yüce bilgileri de bu zarlara nakış nakış işlendi. Zarların doğuramayacağı kıyafet yoktur. Ne kadar güzel olacakları sizin hayal gücünüze ve sıkı çalışmanıza kalmış."

Esved tebessüm etti.

"O güzel kıyafetin gözlerinin önünde oluşmasına izin ver. Gözlerini kapatarak değil, onları adeta suyun üstünde gözlerinle yüzdürerek... Kıyafetin soluna beş, sağına dört nokta yerleştir. Ve zarları fırlat!"

Esved, kendisinin para beklerken bozuklukla karşılaşması gibi Beyaz'ın da ilk denemede başarısız olacağını düşünüyordu. Beyaz, küvete ve içindeki suya baktı. İyice odaklandı. Kafasında hayalini kurmuş ve zar noktalarını da yerleştirmişti. Zarları tereddüt etmeden suya fırlattı. Küvetteki suyun yüzeyinde ufak kabarmalar oldu. Sonunda suyun yüzeyine bir şey çıkmıştı. Beyaz'ın hayal ettiği şey, Üstat Mirza'nın keyfini biraz kaçırdı. Beyaz bunu hayal ederek ne anlatmaya çalışmıştı?

"Kefen mi?" dedi Mirza şaşırarak. Sonra toparlamaya çalıştı. "İlk antrenman için elbette bu tür yanlışlıklar olabilir. Aldırış etmeyin, keyif bozmaya gerek yok. Hadi Esved, sıra sende."

Mirza'nın yatıştırıcı gülümsemesini Beyaz böldü. "Hayır, tam da bir kefen çıkarmak istemiştim ve çıktı," diyerek, hızlı adımlarla orayı terk etti. Üstat Mirza ve Esved baş başa kaldı.

"Böyle olacağını biliyordum," dedi Esved. "Benim hâlâ tutarsız bir kumarbaz olduğumu düşünüyor."

Mirza teselliye yeltendi. "Canını sıkmaya değmez. Öncesinde iyi bir kumarbaz olmasaydın, bugün iyi bir çırak da olamayacaktın. Sıradan bir insanın bir anda bu tür garipliklere alışması kolay değildir. Onu yadırgama, biraz zamana ihtiyacı var. Hadi şimdi git peşinden."

Üstat Mirza, Beyaz'ın küvetteki sudan elbise yerine neden kefen parçası çıkardığını biliyordu aslında. *Eldivenlilerin gözü belki de hâlâ üstümüzdedir, hepimizin hayatı tehlikede, küvetin içinden son çıkan şey kefeniniz olabilir,* demeye getiriyordu.

***

Evin içinde bir huzursuzluk bulutu kol gezinmekteydi. Esved, hem Beyaz'ı sevmek hem de zarlarla ilgili yeni bir şeyler öğrenme fikrine aynı anda odaklanmak istiyordu sadece. Bu şekilde ikisini de tam beceremiyordu. Beyaz inatçı olmasa gayet anlaşılacak bir kadındı. Ama işte katı inadı, yine bir şekilde devreye girmişti.

"Başta kaba davranmadığın için sevinmiştim ama küvetten çıkardığın kefen de neyin nesiydi Beyaz?"

"Dürüst olduğun ve beni oraya götürdüğün için teşekkür ederim. Ama ben sana dürüst ol derken bunu kastetmemiştim. Zarlardan uzak durmamız gerektiğini sen de biliyorsun." Beyaz iki kolunu bağlamış, gergin bir şekilde konuşuyordu. Kaygılıydı.

Esved ise bir çözüm arayışındaydı. "Eğer korkun o eldivenli şerefsiz sürüsüyse," dedi ve bir an için durup düşündü. Sonra yeni bir şey icat etmiş gibi heyecanla fikrini belirtti. "Elimizde Mirza gibi bir şans var."

Beyaz'ın canını sıkan farklı şeyler vardı. "Bak ben sadece ikimizin iyiliğini istiyorum, tamam mı? Heveslerin yüzünden bazı şeyleri öngörmekte gecikebiliyorsun ama ben bunları görüyorum. Eldivenlilerden korunmak için zarlarla haşır neşir olmamamız gerekiyor. Sense dağ başında zarın üstadını buldum diye tutturup üstüne bir de işbirliği içine giriyorsun. Diyelim ki Mirza bize Eldivenlilerden korunmak için yardımcı olmaya karar verdi. Peki bu adamın altı yüzlü zarları, altıpatlar tabancanın getirdiği ölümden daha mı gerçek? Şu an Mirza'yla işbirliği yapmayı reddetsen, onun nasıl bir tepki vereceğini bile bilmiyoruz. Nereden, neden onunla tanıştın ki sanki!"

Esved iyice gerilmişti. "Bu köye sen getirdin bizi! Şimdi de ben mi suçlu oldum?"

"Elbette ben karar verdim buraya gelmeye. Ama bu köyde yaz aylarında kimse olmadığını düşünüyordum. Düzenimizi kurana kadar, Eldivenlilere kendimizi unutturmak için buranın uygun olduğunu sanmıştım. Şimdi ne yapacağız Esved? Ben çok korkuyorum..." Beyaz bunu derin bir üzüntüyle söylemişti.

Onun gibi güçlü bir kadının ağzından böyle bir cümle duymak Esved'e tuhaf hissettirmişti. Beyaz'ı yatıştırmalıydı. "Beyaz. Seni seviyorum. Her şeyi düzelteceğim, sadece sabret."

Beyaz bu duyduklarıyla bir anda her şeye yabancılaştı. Genç kumarbazın söylediklerini doğrulamak için gözlerine baktı. Bir kumarbazın yalan söyleyip söylemediğini anlardı. Esved, ikinci kez yalan söyleme hakkını erken kullanmıştı.

10. Bölüm
Lidyalı Mucizesi

Esved'in sevgisini belirtmesiyle birlikte evin içinde bir şeyler daha da ters gitmeye başlamıştı. Beyaz'ın artık somut çözümler görmek istediğinin farkındaydı. Düşüncelerini toparlamak için bir kenara çekildi. Şimdilik Beyaz'ı gerçekten sevmiyor olabilirdi ama koşullar düzeldikten sonra onunla iyi geçinmemesi, hatta sevmemesi için hiçbir neden yoktu. Bunu sağlayabilmek için öncelikle Eldivenlilere el etek çektirmek gerekiyordu ve Mirza'dan da bir şekilde yardım almak neredeyse bir zorunluluktu.

Beyaz'a yalan söylemenin bir çözüm yolu olmadığını görmüştü; ancak Beyaz'a dürüst davranmak da yaramıyordu. Beyaz'ı mutlu etmeye çalışarak bu işin üstesinden gelmek mümkün görünmüyordu. Artık Beyaz ne derse desin, Esved, Eldivenlilerden kurtulmak için Mirza'nın dizinin dibinde güçlenecekti. Yeterli güce ulaştıktan sonra Eldivenlilerden kurtulmak için çabalayacak ve bu çabası olumlu sonuçlanırsa da Mirza'nın ölümüne kadar zarın çırağı değil üstadı olacaktı. Beyaz'la girdiği bu maceranın sonucunda o isterse birlikte yaşayacaklar, istemezse Beyaz'ın başında artık Eldivenliler gibi bir bela kalmayacağı için onun gitmesine engel olmayacaktı.

Bu iş yüzünden kimsenin zarar görmesini istemiyordu. Planını kafasında oturttuğu için mutluydu fakat uygulama kısmını

nasıl gerçekleştirmeliydi? Neye sahip olmak onu Eldivenlilerden daha güçlü hale getirirdi? Enine boyuna düşündükten sonra Esved, çözüm yolunun Lidyalı mucizesinden geçtiğine ikna olmuştu. "Evet ya, daha çok para!"

Mirza gibi bir insanın bile üstat olana kadar nice badireler atlattığı belliydi. Yeterli azamete ulaşmanın yolunun azmetmekten geçtiğini düşündü. Esved de şehre çok güçlü bir şekilde dönmeli ve daha sonra kendi ağını kurmalıydı. Sonrasında da Eldivenlileri ortadan kaldıracaktı. Şimdilik küvetten ufak bozukluklar çıkarıyor olabilirdi. Ancak Mirza'nın bunu binlerce banknota dönüştürebileceğine adından daha fazla emindi.

***

"Beni tedirgin ediyorsun Esved."

Mirza, ona karşı ilk defa şüpheci bir tavır güdüyordu. Şüphelenmesi için nedenler vermek istemeyen Esved, konuşmanın henüz başında yere kapaklanmış gibi hissetti.

"Niçin üstat?"

Gergin görünmemeye çalıştı. Kendinden emin bir tavır takınarak, Mirza'nın karşısında güçlü bir intiba uyandırmalıydı. Üstat Mirza düşünceli olduğu anlarda kirli sakalını sıvazlardı. Yine öyle yaptı.

"Sen benim ilk çırağım değilsin. Kimseyi burada zorla tutmadığımın da farkındasındır oğlum. Yoksa bütün bir köyün çıraklarla dolu olması gerekirdi," dedi ve volta atmaya başladı. "Farkındaysan yalnızca bir tanesi yanımda."

Esved kısa süreliğine gururlu bir hisle yoğruldu. Mirza konuşmaya devam etti.

"Beyaz çıraklıktan uzaklaştı diye onu yıpratmak istemediğimi de anlıyorsundur. Ancak şöyle bir gerçek de var. Yalnızca bu işi seven ve sadece zarlarla haşır neşir olan bir bilge ancak ustalaşabilir. Sende de bu azmi görüyorum."

Esved gülümsemişti ama şaşkındı. Çocuklara özgü bir merakla Mirza'ya sordu. "Yanlış anlamayın. Bu azmi bende görüyorsanız niçin bu kadar tedirgin oldunuz?"

"Şimdiye kadarki neredeyse bütün çıraklarım zarlardan nasıl para kazanılacağını öğrenip gittiler ve geri dönmediler," dedi Mirza hayıflanarak.

Ömrünü insanların hıyanet dolu tavırlarına maruz kalarak geçirmekten yıpranmış gibi duruyordu. Bir an için Mirza'nın geçmişini çok merak etti Esved. Bu kadar bilge bir adamı zarın yalnızlığına iten o ulvi düşünceyi öğrenmek istedi. Üstat Mirza gerçekten onun idolü olmayı başarıyordu.

"Neden paraya sahip olmak isteriz?" dedi Mirza.

Beklenmedik bir sol kroşe yemiş gibi hemen karşılık veremedi Esved. Yüzeyde basit görünen fakat derinliğini tahmin edemediği sorulardandı. Esved'in aklına yüzünü artık anımsayamadığı oyuncakçının sorduğu *Anneni mi daha çok seviyorsun yoksa babanı mı*, şeklindeki klişe soru geldi. Esved o an, bir almak üzere olduğu oyuncağa bir babasına bakarak telaşla *babamı* demişti. Bu cevap annesini üzmek yerine güldürmüştü. Esved güzel şeylere sahip olmayı o zamandan beri seviyordu. Cüzdanında taşıdığı sihirli kemik zarlara sahip olmak yerine, annesi ve babasına tekrar sahip olmayı defalarca yeğlerdi. Esved'in boğazı düğümlenmişti. Sesi biraz çatallandı.

"Daha fazlasına sahip olabilmek için isteriz."

Mirza, sorularını yere sertçe düşen yağmur taneleri gibi yağdırmaya devam etti. "Peki daha fazlası bize ne sağlar Esved?"

Esved biraz düşündü. "Güç mü?"

"Buldun!" Mirza'nın sözleri bunlarla bitmeyecekti. "Bir şeylere sahip olabileceğimizi anladıktan sonra hep daha fazlasını elde etmenin peşine düştük. İnsanlar güçlerini kâğıt parçalarına sıkıştırmaktan geri kalmadılar. Matbaalar iki türlü güç üretmek için vardır. Bilginin ve paranın gücü. Paranın getirdiği güç tükenmeye hazırdır. Bilginin gücü ise çağlar boyu birikir ve in-

sanlığa yön vermeyi bekler. Tükenip bitmeye hazır olan şeylerle ancak *şimdiyi* kurtarabilirsin. Ama *geleceğine* yön vermek ancak bilgiyle mümkündür. Ben sana bilginin gücüyle geleceği bahşetmeye çalışıyorum. Sen ise küvetten para çıkarma isteğinle içinde bulunduğun anı kurtarmaya çalışıyorsun. Sence hangisi daha kıymetli?"

Esved'in nutku tutulmuştu. Mirza sonuna kadar haklıydı. Yine de Mirza'nın bilmediği bir şey vardı. Bilginin gücüne mazhar olabilmek için, Esved'in öncelikle hayatta kalması gerekiyordu. Nefes almasını engelleyen bu *an*'lar silsilesine karşı bir çözüm üretmeliydi. Geleceğini düzeltmek, şu anını kurtarmakla mümkün olabilirdi. Mirza konuşmasını sürdürdü.

"Sana yine de öğreteceğim Esved. Bütün güçlü kâğıt parçalarını sana vereceğim. Fakat... Seni kaybetmek istemiyorum. Önce ufak banknotlarla başlarız. Paranın miktarı büyüdükçe değişmeye başladığını görürsem bu köyü terk edebilirsin. Özgür iradeni paraya rağmen yönetebiliyorsan, bilgeliğin daha yüce taraflarıyla seni tanıştırmamam için hiçbir neden yok!"

Bu konuşmanın ardından yaptıkları çalıymada, gerçekten de Üstat Mirza'nın ilk öğrettikleriyle Esved artık küvetteki sudan bozukluk yerine *yirmilikler* çıkarabiliyordu. Yeteri kadar güçlenmek için, gece gündüz küvetten yirmilik çıkarabilirdi. Mirza'dan daha fazla kemik zar istedi. Artık gitmesi gerekiyordu. Hava kararmaya başlamıştı. Mirza zarları verdikten sonra ufak bir uyarıda bulundu.

"Bahçeye iki tane direk çak ve aralarına bir ip ger. Paraları as ve kurut. Beyaz'a da biraz zaman tanı. Bazen sessiz kalmak ve işi zamana bırakmak, boşa kürek çekmekten iyidir." Mirza gülümsedi ve Esved'in sırtını sıvazladı. Esved'in içindeki kara delik silinip yerini aydınlığa bırakmak için can atıyordu. Hissettiği umut duygusuyla birlikte evin yolunu tuttu.

***

Avucunda zarlar ve yolda bulduğu tahtadan direklerle bahçeye geldi. Bahçenin giriş kısmına, Mirza'dan yeni aldığı kemik zarları ve yolda bulduğu tahtaları koydu. Bugünkü yorgunluğu tatlı bir yorgunluktu. Yeni çözüm yolları bulması keyiflendirmişti. Gece boyunca uykusuz kalmak için bu kez can atıyordu. Sabaha kadar açgözlü bir kalpazandan daha çok para basabilirdi. Bahçenin ortasında duran küvete yaklaştı.

Küvetin üzerinde iki tane beyaz eldiven vardı!

Esved'in başından aşağı kaynar sular döküldü. Bacakları titremeye başladı. Başını eve çevirdi. Korkuyla karışık Beyaz'ı ne kadar sevip önemsediğini o an anlamıştı. Bedeni soğuk soğuk terliyordu. Eve doğru koşmaya başladı; *ne olur onun ölüsünü görmeyeyim* diye yalvarmaktaydı iç sesi, *ne olur!* Odanın kapısını bir hışımla bağırarak açtı.

"Beyaz!"

11. Bölüm
Sessiz

Beyaz, içeride kitabının sayfalarını çevirmekle meşguldü.

Esved'in bağırışı odayı çınlatmış, Beyaz'ın kısa süreli bir korku yaşamasına neden olmuştu. Esved hâlâ nefes nefeseydi. Beyaz'ın yaşadığını görmenin sevinciyle ona yaklaştı ve sıkıca sarıldı. Eldivenlilerin onu infaz etttiğini düşünmüştü. Yumrukları sıkılı bir vaziyette odadan dışarı çıktı. Ne yaptığını bilmez bir haldeydi. Avucunda tuttuğu *eldivenleri* cebine sakladı. Beyaz'ın, en azından şimdilik, tehlikenin enselerinde olduğunu açıklayan bu mesajı öğrenmesini istemiyordu. Bir şekilde Beyaz'ı ve kendisini korumalıydı. Bahçenin ortasında alelade voltalar atmaya başladı. Düşünceler onu bir sarmaşık gibi sarıp sarmalıyordu.

Beyaz da Esved'in arkasından bahçeye fırlamıştı.

"Ne oldu Esved?!" Esved garipti. Beyaz'ı ne görüyor ne de duyuyordu. "Esved cevap ver bana. Neden bana korkuyla sarıldın?" Esved'in voltasındaki adımlar gitgide hızlanmaktaydı. "Ne gördün Esved?!" Beyaz'ın ses tonu daha da hiddetlenmişti.

Esved en sonunda dayanamayıp yanıt verdi. "Canın istediğinde susuyorsun, canın istediğinde konuşuyorsun. İzin ver biraz da ben susayım!" Esved bahçeye direkleri çaktı. İpi gerdi. Girişe koyduğu kemik zarları yerden aldı. Kendini kaybetmiş gibiydi. "6:1 Para... 6:1 Para..."

"Sorunları para kazanarak çözemezsin Esved. Psikolojin al-

tüst olmuş. İki gün önce beni sevdiğini söylüyorsun, belki de yalanını atıyorsun demeliyim. Sonra ortadan kayboluyorsun. Geri döndüğünde korkuyla bana sarılıyorsun. Şimdi de gelmiş, hiçbir şey olmamış gibi kalpazanlık yapmanın peşine düşmüşsün!"

Esved içindeki bütün siyahı Beyaz'a kustu. "Sus! Sus! Sus! Yeter artık. Anlamıyor musun?! Sus ve rahat bırak beni!" Ağzından tükürükler saçarak, sürüsünü koruma gayretindeki bir aslan edasıyla söylemişti bunları. Artık pençelerini göstermekten çekinmiyordu. Tek derdi, öğretilere bir an önce kavuşmaktı. Olan biteni tekrar gözden geçirdi. Eldivenliler küvete eldivenlerini bırakmışlardı. Bu ne demekti? *Zarlarla oynamayı bırakın* mı? Beyaz, Esved'in kafasındaki soru işaretlerini bölen taraf oldu.

"Susmamı istiyorsun değil mi? Küvetin üstünde bulduğun beyaz eldivenleri gördüğünde sen nasıl susuyorsan, tıpkı benim de öyle susmamı istiyorsun. Peki Esved. Susacağım. Fakat kafamıza tabanca dayandığında, konuşmak için ikinci bir fırsatımız olmayacak. Artık bize çok yakınlar ama olsun. Ben bundan böyle susacağım!"

Beyaz bu söyledikleriyle birlikte sessizlik orucuna giriş yapmıştı. Evin içindeki bitmek bilmeyen sessizlik böyle başlayacaktı.

Esved, inanarak yaptığı planının, tek nefeste yıkılacak kibritten bir ev olduğunu fark etti. Elinde kalan tek çare, gece boyu yirmiliklerle dans etmekti. Yarın bir şekilde Beyaz'ın gönlünü alırdı. Şimdi küvetin başında uyuyana kadar para çıkarmaya devam etmeliydi. Bugünden ona arta kalan şeyse, Beyaz'ın yokluğunun getirdiği korkunun Eldivenlilerin yarattığı korkudan daha büyük olduğunu anlamaktı.

***

Esved'in yokluğunda evin içinde gergin voltalar atma sırası Beyaz'daydı. Yorulunca koltuğa oturdu. Gerçek korkunun adı ne Eldivenliler ne de babasıydı onun için. Beyaz, yıllar sonra bir şekilde onu esaretinden sıyıran bu adama karşı karmaşık duygular

beslemeye başlıyordu. Esved'e bağlanma fikri onu korkutuyordu. Her şeyin başlangıcında; Esved'in zarlardan bu kadar zevk alarak hareket etmesi Beyaz'ın içini rahatlatmıştı. Görevini uygulama yolunda kararsızlığını silip götürmüştü. Ama az önce Esved ona neden korkuyla sarılmıştı ki? Beyaz'ın yok olma ihtimalini bu kadar önemseyen Esved'in ölümüne, Beyaz artık nasıl göz yumabilirdi? Beyaz içine tatlı bir sabah esintisi gibi dolan neşeyi duyumsadı. Esved ortak mutlulukları için hem kendisini hem de Beyaz'ı hayatta tutmak istiyordu. Beyaz artık ne hissettiğini iyi biliyordu. Âşık olmuştu.

Beyaz, Esved'in tepkisini tartmak için küvetin üstüne koyduğu eldivenler sayesinde tahmin etmediği bir cevap almıştı. Zarlara en az babası kadar saplantılı sandığı bu adam ona kendi babasından bile daha çok değer veriyor gibiydi. Köye gelirken otobüsün vitesinde gördüğü eldivenler onu rahatsız etmişti. Çünkü kıstırıldığı düzenden kurtulmuş ve ona verilen görevi yapmış olmasına rağmen, halen bu yaratıkların dört bir yandan ortaya çıkması onu deli ediyordu. Ama Eldivenlilerin geldiği falan yoktu. Bu bir şaşırtmacaydı. Gelmeye yaklaşan tek şey Esved'in sonuydu. Esved sandığının aksine masumdu. Beyaz, ikili oynadığı bu tiyatroya artık daha fazla tahammül edemiyordu. Yarın gece Duryodhana'nın sahibi olan babasıyla görüşecek ve bu işe bir son verecekti.

12. Bölüm
Çiçekler!

Üstü başı yerküreden daha topraklıydı.

Esved uyanır uyanmaz sabaha kadar işlediği yirmilik para tomarlarıyla göz göze geldi. Paraları nizami bir şekilde avucunda toparladı. İlk gün için gayet başarılı bir sonuç elde etmişti. Boşa geçirmek istemediği her dakika, onları Eldivenlilerden koruyacak paradan bir zırha dönüşmüştü. Kurutmak için ipliğe astığı paraları alıp yerine küvetten en son çıkardıklarını yerleştirdi. Üstündeki tozları silkeledi. Kıyafetlerini değiştirmek için içeriye geçti. Üstat Mirza'nın karşısına daha düzgün ve temiz kıyafetlerle çıkmalıydı.

Stresten ve koşuşturmadan dolayı fazlasıyla terlemişti. Kokmaya başladığını fark etti. Suyla bu kadar haşır neşirken duş almayı unutması tebessüm etmesine neden oldu. Kıyafetlerini çıkardı. Bedenine dikkat kesildi. Hafifçe çıkıntı yapan göbeği ortadan kaybolmuştu. Esved kilo kaybediyordu. Suyu açtı. Bedenine temas eden soğukluk önce tüylerini ürpertti. Ancak bu his aynı zamanda onu kendine de getiriyordu. Suyun altında hiçbir şey düşünmeden dikilmek onu mutlu etmişti. Suyun içinde salınan kemikten zarlar gibiydi.

Nihayet sudan çıktı. Saçlarını kuruttu. Valizini açtı. Birbirinin aynı olan kıyafetlerden rastgele bir seçim yapıp üzerine geçirdi. Saçını düzeltmek için aynanın karşısına geçti. Yüzünü inceledi.

Uzun zamandır aynaya bakmadığını fark etti. Göz altları çökmeye başlamıştı. Esved bir şeyleri çözmek için attığı ilk adımın huzuruyla tamamen zinde hissediyordu. Şu dakikadan sonra artık hiçbir şey moralini bozamazdı. Geriye sadece sessizlik yemini etmiş Beyaz'ın gönlünü almak kalmıştı.

İçeri geçti. Uyuklamakta olan Beyaz'a baktı. Bir horozdan daha erken güne başlama yetisine sahip olan Beyaz, olayların etkisiyle koşuşturmaktan öylesine yorgun düşmüştü ki geç uyananlar kervanına katılmıştı. Bir süre Beyaz'ı seyretti. Elini halen yerinde duran kaburga kemiklerinin üzerinde gezdirdi. Yaşananları anımsayınca Beyaz'a gülümsedi. Buraya geldiklerinden beri onun da aslında bu ilişkiyi korumaktan başka bir derdi olmadığını düşündü. Üstat Mirza'dan biraz daha yardım aldıktan sonra gerçekten her şeyi onunla yoluna sokacaktı. Esved'in hayatını ailesi dışında kimse bu kadar önemsememişti.

Beyaz'ın başına bir şey gelsin istemezdi. Evden çıkarken kapıyı Beyaz'ın üstüne kilitledi...

***

Esved'in midesine günlerdir doğru düzgün yemek girmemişti. Üstadın evine gittiğinde Mirza'nın neredeyse bir müneccim olduğuna inanacaktı. Üstat Mirza kallavi bir sofra kurmuştu. Çorbalar, tavuklar, pilavlar, salatalar, tatlılar ve çeşitli içecekler masaya özenle dizilmişti.

"Bugün bir ziyafet olacağını bilseydim Beyaz'ı da çağırırdım üstat. O da şu sıralar pek bir şeyler yiyemedi. Ben bu kadar marifetli olduğunuzu bilmiyordum. Yemekler taze ve sıcacık olmasa insan bunların da küvetten çıktığını düşünür." Mirza suratından hiç eksiltmediği bilgelikle iç içe geçmiş gülümsemesini yine masadaki sohbete kondurmuştu.

"Köy yerinde düzen bir anda oturmaz. Hele çocukluğunuzdan beri şehirde büyüdüyseniz daha zordur. İlk günlerde beslenme, uyku gibi şeylerin oturmaması normal."

Esved bu arada yemeklere adeta gömülmüştü.

"Beyaz için de ayrıca bir ziyafet düzenleriz. Daimi konuğumdur, biliyorsun."

Esved o sırada önündeki tavuğun kemiğini sıyırmaya çalışıyordu. Her yeri yağlanmıştı. Peçeteyle ellerini ve ağzını temizledikten sonra o da konuşmaya başladı. "Çok naziksiniz üstat. Teşekkürler."

Mirza daha çorbasına yeni başlıyordu. Çorbasını kaşığıyla yaptığı narin hareketlerle soğuttuktan sonra sözlerine devam etti. "Bugün banknotları biraz daha yükselteceğiz. Aç olan midenin aksine gözünde açlık belirtisine rastlamadım."

Esved için bu haber sevindiriciydi fakat Mirza'ya beklenmedik bir yanıtla karşılık verdi. "Bugün paralarla ilgili çalışmak istemiyorum üstat."

Mirza bu yaklaşımı ilginç buldu. Bütün ilginç anlarda olduğu gibi kirli sakalını sıvazlayarak karşılık verdi. "Peki ne istiyorsun?"

Esved bir yudum su içtikten sonra gülümsedi. "4:2"

"Çiçekler!" dedi Mirza sevinçle. Bunu söylerken heyecandan iki elini birbirine vurmuştu. Mirza'nın sudan çiçek çıkarmaya verdiği tepki, onun bilge bir kişi olması dışında ince ruhlu bir beyefendi olduğunun da göstergesiydi. Yemeklerini bitirdikten sonra Mirza'nın çatı katındaki atölyesine geçtiler.

***

"Küvetten çıkan çiçeklere üç durumda ihtiyaç duyulur. Birinci durumda; bir zar bilgesi sevdiği insanı aralarında hiçbir problem yokken mutlu etmek ister ve çiçekleri sudan çıkarır. Bu durumda çıkan çiçekler normal ve sağlıklıdır. İkinci durumda; zar bilgesi sevdiği insanı üzdüğünde ve bir af arayışında olduğunda küvetten çiçekleri çıkarır. Küvetten çıkan çiçekler bu durumda o çiçeğin en parlak halini alır. Böylece zar bilgesinin affı daha kolay olur."

Bu tür anekdotlar Esved'in çok hoşuna gidiyordu. İlgiyle sorusunu sordu. "Üçüncü durum nedir üstat?"

Mirza gülümsedi. "Aldatmak... Sadece fiili olarak algılama; yalan da aldatmanın bir biçimidir. Bir zar bilgesi, aldattığı ya da onu sevmemesine rağmen seviyor gibi davrandığı kişi için küvetten çiçek çıkarmak isterse, çiçekler solgun ve ölü doğarlar.. Üstatlar birine yalan söyleyebilirler ama zarlar, üstatların kendine yalan söylemesineasla izin vermezler."

Esved gülümsedi. "Ekleyeceğiniz başka bir bilgi yoksa derhal başlayalım üstat."

Mirza da Esved'in gülümsemesine benzer bir karşılık verdi. "İkimiz de artık çiçeklerle ilgili aynı şeyleri biliyoruz. Ne bir eksik ne bir fazla. Başlayalım."

Bu Esved için bir sınav olacaktı. Kendinden emin olsa da, küvetten ölü çiçekler çıkaracağına dair içini garip bir korku sarmıştı.

"Zarın rakamlarıyla birlikte küvetten çıkaracağımız şeyi düşünürüz ki zarlar bize istediğimizi versin. Küvetteki sudan kıyafet istediğimizde, beş ve dört noktanın yanı sıra istediğimiz kıyafetin suda yüzdüğünü de hayal ederiz. Küvetten para çıkarmak istediğimizde bu dünyada bizim zihnimizde güç neyi temsil ediyorsa onu gözümüzün önüne getirir ve rakamları yanına ekleriz. Çiçek çıkarmak istiyorsak da rakamlarla birlikte sevdiğimiz kişiyi düşünmeli ki, o kişinin en sevdiği çiçekler çıksın suyun içinden. Şimdi... Önce ben başlayayım."

Mirza hafifçe boğazını temizledi. Epey ciddileşmişti. Esved ilk defa Mirza'nın sevdiği insandan ve geçmişinden bir parça görecekti. Mirza zarları çok kısa bir sürede üstatlığın hakkını vererek fırlattı. Çıkan çiçek bir *Felicia*'ydı. Mavi bir papatyayı andırıyordu. Mirza çiçekle göz göze geldi. İlginç olan, mavi *Felicia* parlak ve mükemmel görünüyordu. Esved bu durumdan, Mirza'nın âşık olduğu kadınla ilgili hâlâ çözülmemiş bir iç burukluğu yaşadığını çıkardı. Mirza çiçeklere uzun süre bakmasının ardından hiç konuşmadı. Eliyle Esved'e küvetin başına geçmesini işaret etti.

Esved konsantre oldu. Gözünün önüne dört ve iki noktayı yan yana getirdi. Sonra sevdiği kişinin silüetini çağırdı. Görünen Beyaz'ın suretiydi. Esved zarları fırlattı. Çiçeklerin ölü doğmaması için her şeyini verebilirdi. Suyun yüzeyi hareketlenmeye başladı. Kısa bir süre sonra bembeyaz bir papatya çıkmıştı ortaya. Mavi *Felicia* ve beyaz papatya suyun üzerinde yan yana dans ediyor gibiydi. Esved'e gün gelecek sıradan bir papatya gördüğü için mutlu olacaksın deseler muhtemelen gülüp geçerdi ama şu an içi içine sığmıyordu. Üstelik papatyaların normal görünmesi, Beyaz'ın ona o kadar da kırgın olmadığını düşündürdü.

Mirza ve Esved çiçekleri suyun üzerinde bırakarak aşağıya indiler. Bu sihirli zarlardan hayatının sonuna kadar vazgeçmek istemiyordu Esved. Onun Beyaz'a duyduğu sevgiyi tescillemişlerdi ve Beyaz'ı sonsuza kadar koruması konusunda ona yardım edeceklerdi.

Mirza kapının çıkışında Esved'e bir şeyler söylemeye yeltendi. "Beyaz'la ilgili canını sıkma, her şey yoluna girecektir."

Esved yavaşça etraftaki havayı soludu. "Onun başına bir şey gelsin istemiyorum Üstat."

Mirza Esved'in sırtını sıvazladı. "Ne olursa olsun zarların izinden gitmeyi bırakma. Şu an bir şeyleri düzelttiği gibi, günü geldiğinde hem seni hem de sevdiklerini koruyacak olan şey zarlardır."

***

Esved kapının kilidini açtı. Sessiz ve ifadesiz duran Beyaz'a baktı, gülümsedi. Ona sürprizini yarın yapacaktı. Kaç gündür geceleri sabahlıyordu. Uykusuzluktan bitap düşmüştü. Uzun bir süre uyumak istiyordu. Kendisini yatağın üstüne attı. Kısa bir süre sonra da uyuyakaldı. Beyaz ise akşam olmasını ve Esved'in uykusunun iyice derinleşmesini beklemişti. Esved'in derin bir uykuya daldığından emin olduğunda evden sessizce uzaklaştı.

13. Bölüm
Oyuncak Kavgası

Beyaz, atölyeye giden merdivenlerden yukarıya çıktı.

Babası o sırada kemikten zar yontuyor ve bir yandan da sütünü yudumluyordu. Bugüne kadar Beyaz, babası ne derse itirazsız yapmıştı. Çocukluğunun ve gençliğinin ciddi bir kısmını babasının hizmetinde geçirmiş ve bu uzun zaman diliminde kimseyle konuşmamıştı. Duryodhana esaretinde olduğu günlerde de içecek servisleri dışında asla konuşmaması gerektiği tembihlenmişti. Söylenen en önemli şey ise; bir gün kapıdan içeri girecek siyah giyimli bir gencin, zarda üst üste altı defa "altı" atacağıydı.

Esved, Duryodhana'ya geldiğinde olması gerekenler sırasıyla olmuş, Beyaz onu kumarhaneden çıkaracak kişinin teşrif ettiğini anlamıştı. Onun sıradan bir çırağın aksine korkusuz ve sorgulayıcı olmasıysa ilginç gelmişti. İçinde olduğu her durumu sorgulamaya ve mantıklı bir çözüm üretmeye yatkın bir tarafı vardı. Esved kısa süre içinde Boz'un hırslı birisi olduğunu anlamıştı. Ancak Boz'un o gün, eline sürekli "altı" veya "bir" gelen hileli zarları tutuşturduğundan habersizdi. Kumarhanedeki ilk sabahında Esved az kalsın Boz tarafından infaz edilecekti. Neyse ki Beyaz, kendisini yıllardır Duryodhana'da tutan o yemini bozmuş ve Esved'i onun elinden almıştı. Babasının uzun yılların birikimiyle satın aldığı bu köy arazisine sonunda Esved'i getirmişti. Beyaz, olan bitenlerle ilgili babasına yalnızca bir defa soru

sorabilmişti. Cevap olarak, "Annen için güzel evladım," yanıtını alabilmişti. Annesi nedenini bilmediği bir şekilde bu dünyadan göç ettiğinden beri, Beyaz için her şey tersine gidiyordu zaten.

"Hoş geldin kızım," dedi Mirza rahat bir tavırla. Kalktı ve Beyaz'a sarıldı. Beyaz babasına dikkat kesildi. Küvetin başında kefen çıkardığı gün fark etmemişti ama Üstat Mirza'nın saçlarındaki beyazlıklar gün geçtikçe çoğalıyordu. "Daha erken gelmeni bekliyordum." Üstat Mirza zekiydi. Gelir gelmez Beyaz'ı köşeye sıkıştıracak bir şey söylemişti. Mirza'nın çok istediği –66. çırağın–, bencil biri olup olmadığını test etmişti Beyaz. Ziyaretinin bu sebeple geciktiğini babasına söyleyemedi.

Mirza, Beyaz'ı önce kumarhaneye mahkûm etmiş, sonra da tanımadığı birisiyle evlenmesine neden olmuştu. Büyük bilge Mirza, savaşı kazanmak için bütün kozlarını henüz oynamamıştı. Bu ilgiye muhtaç çocuk, Esved'i uçuruma dökülen nehrin akıntısından çekip kurtarmayı göze alabilirdi ama gözün baktığı yön hâlâ değiştirilmeye müsaitti.

"Baba, ben artık bu tiyatronun içinde yer almak istemiyorum," dedi Beyaz.

Mirza sütünden bir yudum daha aldı. "Kumarhanenin içinde on yıldan daha fazla zamanın geçti. Hırsını o günden bu yana korudun. Şimdi ne oldu da bir anda vazgeçiyorsun kızım?"

"Her şeyi annem için yaptığımızı biliyorum. Beni mecbur bıraktığın şeylere annemin göz yummayacağını bildiğim gibi biliyorum hem de."

Beyaz doğru söylüyordu söylemesine ama Mirza'nın elinde başka seçenek yoktu. Konuyu değiştirmeye çalıştı. "Boz nasıl? Esved'le evlenmene çok sert tepki vermemiştir umarım. Duygusallığı her zaman en büyük zaafıydı çünkü. Ona doğru an geldiğinde bunun gerekli olduğunu defalarca açıklamama rağmen epeyce sinirlenmişti."

Beyaz'ın boğazında bir şey düğümlendi. Suratına o ifadesiz görüntü yeniden kondu. "Öldü. Daha doğrusu intihar etti."

Mirza gülümsedi. "Aptal bu çocuk... Neyse o konuyla daha sonra ilgileneceğim. Önce Esved meselesini halledelim."

Beyaz yutkundu. Artık daha sert konuşacaktı. "Halletmeyeceksin baba! Annemin kemiklerinin sızlamasını istemiyorsan benim huzurumu da önemsemelisin artık!"

Mirza'nın yüzündeki gülümseme yavaşça silindi. "Seni önemsemediğimi mi sanıyorsun? Kumarhanede ilgisiz kaldığını biliyordum ama şu düştüğün hallere bir bak. Esved adıyla gördüğün şey çöldeki serap yahu! Yudumluyorum sandığın sevgi de su değil kum taneleri!"

Beyaz babasını ikna etme girişimine devam etti. "Esved'i tanımıyorsun baba. Onu bir adak gibi görüyorsun. Ben onunla olan evliliğimi sürdürüp bu oyuna son vereceğim. İstersen beni Eldivenlilerle tehdit et. Esved sen planını uygulayana kadar zarlarda yeterince ustalaşmış olacak zaten."

Mirza sitemkâr ve tehditkâr tavrını bir kenara bıraktı. Beyaz'a karşı daha babacan davranma niyetindeydi. "Bunca yıllık emeğimizi çöpe atacaksın yani... Sen bu adamın seni gerçekten sevdiğini ve önemsediğini söylüyorsun öyle mi güzel kızım?"

Beyaz tereddüt etmedi. "Evet. Senden daha çok önemsiyor hatta. Ben, onu geri getirecek olsan bile, ilk defa âşık olduğum insanın ölümünü görmek istemiyorum baba. Tüm bu olanlara son verelim istiyorum. Artık çok yoruldum. Bu halimi görseydi, annem de intikam alman yerine bunu yapmanı isterdi."

Beyaz oltaya atılan yeme düşmüştü. Balığı yukarıya çekmek Mirza'ya kalıyordu. "Fırsat ayağımıza kadar gelmişken tepemeyiz. Esved'in çıraklık aşaması tamamlanana kadar bana zaman ver, sen de göreceksin. Bu adam yıllardır beklediğimiz kumarbazlar kumarbazı olan o kişi, benim güzel kızım. Bir şeyleri kazanmak için riyakârlar sürüsünden daha riyakâr olmak zorunda yani. Her gün bu kişiliksiz, kendini bilge sanan aptalla ben haşır neşir oluyorum. Evde sana iyi davranıyor olabilir. Peki atölyeme geldiğinde? Adam şu kapıdan içeri adımını attığı an; zarlara bı-

rak iyi davranmayı, tapıyor tapıyor! Her şeyi öğrendiğini sandığı anda ortadan kaybolmak istemeyecek mi sanıyorsun? Diğer çıraklardan hiçbir farkı yok. Boz'un dışında elbette..." Mirza sütündeki kalan son yudumu aldı. "Bu söylediklerime inanmıyorsun değil mi? Amacına ulaşmak isteyen babam yine bir palavra sıkmıştır diye düşünüyorsun... Elbette böyle düşünebilirsin ama benim de düşündüğüm bazı şeyler var. Bu adam zarları avucunda döndürmeden önce, seni parmağının ucunda oynatmaya başlamış! Bence zarları senden daha çok seviyor. Hatta sevmek ne kelime, çocuksu bir itimatla bağlı zarlara. Kaç çırak eskitti bu gözler; kumarbazların içini bilirim... İnanmıyorsan, doğru zaman geldiğinde git ve sor Esved'e. Seni mi seçecekmiş yoksa zarları mı? Ben de çok merak ediyorum. Seni seçmezse sana âşık falan olduğu yoktur ha söyleyeyim. Ha ama seni seçerse; annenin üzerine söz veriyorum, Duryodhana da, Eldivenliler de, bu köy de, zarlar da... Her şey son bulacak. Nikâhınıza da hayatım boyunca saygı duyacağım."

Beyaz sevinçle gülümsedi. Esved'in onu seçtiğini, korkuyla kendine sarıldığı gün zaten anlamamış mıydı? Yıllar sonra, babasına *sevgiyle* sarıldı.

"Teşekkürler baba. Emin ol, annem de ikinci seçeneği yaşamamızı tercih ederdi. Doğru cevabı aldığımda Esved'e her şeyi anlatacağım. Sonra yanına geleceğiz. Üçümüz bu köyden mutlu mesut ayrılacağız."

Mirza, renklerin en temizi olan beyazı varlığıyla yaşatan kızına gülümseyerek, "Hiçbir zaman senin ve annenin kötülüğünü istemedim güzel kızım," dedi.

Beyaz çatının merdivenlerinden aşağı inerken babasına baktı ve gülümsedi. Yarın Esved'e soracağı soru, sessizliğini bozmak için kurulabilecek en güzel cümle olacaktı.

14. Bölüm
Cennetten Kovulmak

Mirza'nın ektiği fikir tohumları, Esved'in gergin ipe astığı her parayla yeşillenmekteydi.

Beyaz dün gece Esved'in yanında keyifli bir uyku çekti. Uzun zaman sonra mutlu bir güne uyandı. Elbisesini yenisiyle değiştirdi. Duş aldı. Saçlarını taradı. Yüzüne gerçek bir gülümseme kondurdu. Esved'in, kendisinin mutlu halini fark etmek yerine uyanır uyanmaz para üretmeye başlaması canını sıkmıştı. Esved olumlu davranışlar sergilese de Beyaz'a kendisini tamamen kanıtlayamamıştı. Kanıtlayamamakla birlikte bu konuda savruk bir duruş sergilemeyi sürdürüyordu.

Beyaz bahçeye çıktı. Esved'in yedekte tuttuğu zarları yerden aldı. Bahçeyi gören pencereye geçti. Su dolu tasın içinde çamurlanmış zarları durulamaya başladı. Esved'in kendisini fark etmesi için uyguladığı bir stratejiydi bu. Beyaz, zarların yıkanan bulaşıklar kadar gündelik bir iş haline geldiğini ve bundan biraz sıyrılmaları gerektiğini adeta Esved'in gözüne sokmaya çalışıyordu.

Esved ise Beyaz için bir şeyler öğrenmişti. Beyaz'ın toparlanıp kendisine bakmaya başlaması sevindiriciydi. Beyaz'a yapacağı sürpriz ve suratının alacağı yüz ifadesini düşünmek, Esved'i şimdiden keyiflendiriyordu. Sürprizi bozmamak için gamsız tavrını sabahtan bu yana sürdürmüştü. Artık kısa bir zaman kalmıştı. Küvete elindeki son zarları fırlattı. Yirmilikleri son defa

çıkardıktan sonra ipe asarak kurumaya bıraktı. Astığı iki paranın arasından Beyaz'ı gördü. Sert bakışları bir dağın gölgesi gibi Esved'in üzerine çökmüştü.

Onun mutlu halini çok sevse de bazen çocuk gibi mızmızlanması hoşuna gidiyordu. İçeri gidip biraz daha uğraşmalıyım diye düşündü. Odaya geçti. Beyaz hâlâ paslanmış parmaklıkların ardından bahçeyi süzüyordu. Kuruması için parmaklıkların üzerine zarları koydu.

"Bırak," dedi Esved, "Suya atıyoruz zaten durulamana gerek yok." Esved, Beyaz'ın ne demek istediğini çok iyi anlamıştı ama bir aptalı oynamak içten içe onu güldürüyordu.

Beyaz sessizliğini hâlâ bozmamıştı. Kafasında, ikisini Mirza'ya götürecek o kutsal soruyla sessizliği bozmak vardı.

Esved, Beyaz'ın sinirlerini germekte ustalaşmıştı. Onu nereden vuracağını çok iyi bildiği klişelerle sarstı. "Üstat bize zarın sırlarını veriyor. Sen hâlâ surat asıyorsun Beyaz. Söz veriyorum sana, zarlarla çok güzel bir dünya kuracağım ikimize." Esved zarla yapacağı çiçek sürprizinin daha etkili olmasını istiyordu. Beyaz'a sarılmaya çalıştı. Beyaz ise sarılma faslından sinirle kurtulup diğer odaya geçmişti. Esved rolünü sürdürüyordu.

İçinde zarların olduğu tasa hışımla vurdu. Beyaz gelen sesle birlikte odaya koştu. Esved'in sinirlenip pek saygı duyduğu zarlarla dolu tabağı alaşağı etmesi, onu keyiflendirmişti. Ama içeri girdiğinde Esved, büyük bir özenle yerdeki zarları bir araya topluyordu. Göz göze geldiler. Beyaz hayal kırıklığıyla olanları izledi. Ardından evin bahçeye bakan ufak verandasına geçti. Esved için doğru vakit gelmişti. Beyaz'ın bakışları arasında küvete gitmek için bahçeye yöneldi.

"4:2... Çiçekler," diye ağzının ucuyla mırıldandı. Zarı kendinden emin bir şekilde fırlattı. Küvetteki sudan bütün güzelliğiyle parlayan papatya demeti çıktı. Bu tatsız şakaları sonlandırıp şimdi Beyaz'ı mutlu edebilirdi. Sihirli numaraları, sadece para için öğrenmediğini de bu şekilde kanıtlayacaktı. Acemi âşıklar

gibi ıslak çiçekleri arkasına sakladı. Yaklaştı ve Beyaz'a çiçekleri uzattı. "Bak sana ne getirdim küvetten. Papatyaları seviyordun ya hani."

Beyaz göz ucuyla baktı papatyalara. Çiçekleri toplamak yerine küvetten çıkaran bu adama daha da kızmıştı. *Zar duygularına kadar işlemiş olmalı*, diye düşündü. Mirza haklı mıydı? Sabahtan beri olanlar sessizliğini bozacağı ilk cümlenin başka bir şeye dönüşmesine neden oldu. "Islak bunlar."

Esved keyifli tavrını korumaya devam etti. "Bütün olanlardan sonra özür diliyorum işte. Çiçeklerin küvetten çıkmış olmasının ne önemi var ki?"

Beyaz yutkunanarak, "Esved," dedi, "sana bir soru soracağım ama tek seferde, net bir cevap vermeni istiyorum." Beyaz sorunun cevabından emin gibiydi. Esved'in ona korkuyla sarıldığı anı düşünüp kendisini rahatlatmaya çalışıyordu.

"Sor elbette. Dinliyorum," dedi Esved nazikçe. "Üstat Mirza'dan dolayı dolambaçlı bütün sorulara alışkınım." Esved bunları söylerken, Mirza'nın son sorusunun, Beyaz'ın ağzından dolanarak suratına çarpacağından bihaberdi.

"Esved ben mi," Beyaz garip hissediyordu, "yoksa zarların mı?"

Esved gülerek karşılık verdi buna. Beyaz bir an için mutlu olmuştu ama Esved alay ediyordu. "Güzel soru ama biriyle tavla oynarken düşünebilirdim belki. Şimdi sen sorunca pek etki etmedi."

Beyaz ciddi olduğunun anlaşılması için ses tonunu yükseltti. "Esved lafı geveleyip durma. Beni mi seçiyorsun zarlarını mı?! Bana net bir cevap ver!"

Esved o an duraksadı. Mirza'nın söyledikleri zihninde yankılanmıştı. Zarları ne olursa olsun bırakmamalıydı. Beyaz'ı da bırakmak istediği söylenemezdi. Zarları bırakmama nedeni de Beyaz'ı koruyup sonsuza dek rahat yaşayabilme isteğinden değil miydi? Küvetten çıkan çiçeğin parıltısının yalan söyleyecek

hali yoktu ya! Beyaz'ın boş alınganlıklar içinde kavrulduğunu düşündü. Bu ertelenebilir bir sorundu. Zafere ulaşmasına çok az kalmıştı. Zarlardan bu kadar çabuk kopamazdı. Bugün gidip banknotun birimini büyütecekti. Hem banknotların birimi büyüyeceğinden daha az çalışacaktı. Böylelikle Beyaz'a da daha fazla zaman ayırıp bu sorunu çözebilirdi.

Beyaz vaktiyle Esved'i test etmek için küvetin üstüne koyduğu eldivenlerin şimdi kendisini boğmaya başladığının farkında değildi.

"Bak Beyaz. Bu çok talihsiz bir soru bence. Bana biraz zaman vermelisin. Zarları öylece bırakamam."

İstediği zaman dilimi her şeyi yoluna koymak içindi. Soruyu talihsizce sorulmuş bir soru olarak görme nedeni de buydu. Zaman verme fikrine Beyaz bir türlü tahammül edemiyordu.

Beyaz için durumlar böyle değildi. *Seni seçiyorum ve zarları bırakıyorum*, diyememişti bir türlü. Hatta kendisi çok önemli bir soru sormuşken, zarları öylece bırakamayacağını söylemişti. Babası yine kazanmıştı. Onu çarkın dişlisi olarak gören babasına, birisinin her şeyden vazgeçip ona değer vereceğini kanıtlayamamak berbat bir histi. Beyaz, her şeye karşı verdiği savaşı kaybetmişti. Esved, heveslerini gerçekten bahanelerle gölgeleyen ucuz biriydi. Fikirleri de hisleriyle birlikte, cebindeki zarların yanına sıkışıp kalmıştı.

"Sana istediğin kadar zaman veriyorum Esved. Şimdi git. Bu gece de üstadının yanında kal lütfen. Benim de tek başıma kalıp biraz düşünmem gerekli. Yarın sana düşüncelerimin ne olduğunu bütün detaylarıyla açıklarım. Seni sessizce bekleyeceğim, çoğu zaman olduğu gibi."

Esved işlerin yolunda gitmediğini anlatan bir tempoyla nefesini içine çekip geri soludu ve "Beyaz," dedi, "yalvarırım yapma böyle."

Beyaz bu kez konuşmadı. Elinin tersiyle Esved'e gitmesini işaret etti. Esved başını öne eğdi ve oradan uzaklaştı. Beyaz'ı ger-

çekten mutlu etmenin yollarını düşünerek köyün topraklı zemininde ağır adımlarla ilerlemeye koyuldu.

***

Akşam olmuştu. Yazın sıcağıyla ısınan küvetteki su, gecenin gelmesiyle soğuğa çalmaya başlamıştı. Beyaz aynaya baktı. Üstü başı sabahki kadar tertipliydi. Kafasının içi ise darmadağınıktı. Annesi Safir'i düşündü. Okuma yazmayı en çok onun katkılarıyla öğrenmişti. Kitapları en çok onun sayesinde ilgiyle okur olmuştu. Çevirdiği her sayfa annesini yâd etmek anlamına geliyordu. Annesi kendisinden daha güzeldi ona göre.

Diğer kadınları yanında eskiz kılacak bir siması vardı. Safir'in aldığı her yaş, onu daha da güzel yapıyordu. Sonra, daha önce hiç yaşamamış gibi yok oldu. İhtiyar bir amcaya yardım edeceğini söyleyerek gitti. Annesi gittikten sonra Beyaz babası tarafından uzaklara götürülmüştü. Çevirdiği kitap sayfalarının arasına kırılan kemikler, tehdit mavraları ve zarlar karışmıştı.

Babasını da aslında çok severdi Beyaz. Mirza sürekli ilginç oyuncaklar getirip dururdu. Korunaklı bir sığınaktı. Birlikte gerçeküstü hayaller kurarlardı. Annesinin aldığı kitapları akşamları Mirza ona okurdu. Elinden tutup kozmosun farklı yerlerine uçarlardı sanki. Beyaz'ı elinden telaşla tutup götürdüğü o son günün ardından ise, Mirza bambaşka birine dönüşmüştü. Önce ne idüğü belirsizlerin toplandığı bir kumarhane açtı. Kumarhaneye *Duryodhana*, kendine *Üstat* dedirtmeye başladı. Bir süre ortadan kaybolduktan sonra büyük bir sadakatle kumarhaneye geri dönen iyi oyunculardan *Eldivenliler* adıyla bir ordu yarattı. Her birinin beline altıpatlar sıkıştırdı. Bütün bunları yapma gerekçesi olarak da Safir'ini gösterdi. Pek kıymetli eşini... Hiçliğin öcünü almak için dev bir korku distopyası yaratmıştı. Bu distopyanın merkezine de kızını oturtacak kadar vahşileşmişti. Bu değişimden utanıyordu Beyaz.

En büyük korunağının onu tüketmeye konuşlanmış bir cana-

vara dönüştüğü fikri, kumarhanede taşıdığı her içki bardağı için sinkaflı bir küfür patlatmasına neden oluyordu. Yapacak hiçbir şeyi yoktu. Babası mavi mücevher deryasından daha önemli eşi Safir için her şeyini ortaya koymuştu. Kızını bile... Esved'i anımsadı. Ona olan yaklaşımı bir kızgınlıktan öte hayal kırıklığıydı. Esved, Mirza'nın harala gürele doldurduğu bardağı taşıran son damlaydı sadece. Bardağı boşaltacak el olmak yerine damla olmayı tercih etmişti. İçi soğuk suyla dolu küvete yaklaştı. En son düşündüğü kişi ise Eldivenlilerin lideri Boz oldu. Boz, Beyaz'ın geç kalmışlığıydı. Belki şu an yapacağı şeyi Boz olsa yapmayabilirdi. Esved'e verdiği kıymeti Boz'un üstünde var etmeyi şu an çok isterdi. Beyaz, Boz'u altı yaşından beri tanırdı. Çocukluk arkadaşıydı. Babasından gelen bütün oyuncakları Boz'la paylaşırdı. Boz insanların geri plandaki hinliklerini hesaplayabilen biri değildi. Herkesi kendisi gibi iyi niyetli sandığı kanaat duvarına pek çok kez toslamıştı. Beyaz'la vakit geçirdiği uzun zaman diliminin ardından sadece onunla iletişim kurar olmuştu. Beyaz, Boz'u hiç ailesiyle görmemişti. Boz'un üstü başı hep pasaklıydı ve Boz hep orada, sokaktaydı. Diyalogları, yaşları on ikiye gelene kadar böyle devam etti.

Boz, son zamanlarda Safir ve Mirza'nın Beyaz'dan saklamaya çalıştıkları ufak tartışmalarını sokak arasında yakalamıştı. Mirza'dan her zaman çekinirdi. Bir gözü hep üzerindeymiş gibi hissederdi. En nihayetinde Beyaz'ın babasıydı.

Bir gün Safir'i gördü. İhtiyarın biriyle evden çıkıyordu. Beyaz o sırada Boz'la kaldırımda sakince oturuyordu. Safir, Beyaz'a eve çıkmasını ve kendisi dönene kadar da yerinden kıpırdamamasını söylemişti. Neden olduğunu sorunca da ihtiyara yardım etmesi gerektiğinden bahsetmişti. Yardım edeceğini söylerken gülümsüyordu ama Boz insan ruhuna hâkim bir çocuktu. Safir'in mimikleri problemin sinyallerini vermişti. Beyaz eve çıktıktan sonra Boz uzun bir süre binadan gözlerini ayırmadı. Bir süre sonra Mirza geldi. Hışımla Beyaz'ı da alıp gözden kayboldu.

Boz büyük bir şüpheyle Mirza'nın izini kovalamıştı. İlk saklandığı yeri tespit etti. Mirza o kovuktan bozma yerde uzun bir süre saklanmıştı. Bir şeyler planlayıp daha sonra ayrıldı. Boz sürekli onları izledi. On sekiz yaşına gelene kadar bulduğu her boşlukta izlerini kovalıyordu. Beyaz'ı seviyordu ve onun için her şeyi yapardı. Boz'un gözlemlerinin ve araştırmalarının ardı arkasının kesilmediği günlerde Mirza tarafından varlığı fark edilmişti. Mirza Boz'un orada olduğunu zaten biliyordu. Bu fark ediş, yıllar sürmüş sadakat testinin son raddesinden ibaretti.

Mirza bu kadar sadık bir çocuğu 65. çırağı yapacaktı. Sadakat duygusunu diğer milislerine de aşılaması için Boz'un çıraklığını tamamladıktan sonra, onu Eldivenlilerin başına getirecek ve böylece ne idüğü belirsiz kumarbaz eskilerinin arasına koyduğu Beyaz'ına emniyet sibobu sağlayacaktı. Boz, 66. çırağın iki kişiden oluşacağından habersizdi.Beyaz'ın son çırak olacağını ve zamanı geldiğinde o kapıdan Beyaz'la evlenip çıkmak için kumarhaneye gireceğini düşünmüştü. Böylece bu daveti kabul etmişti. Duygularıyla giriştiği bu hesapsız kumar, Beyaz'ın Esved'le evlenip Duryodhana'dan çıktığı son gün kafasında patlamıştı.

Beyaz, Esved'dense, Duryodhana'dan Boz'la kaçıp gitse belki de bunların hiçbirinin başına gelmeyeceğini düşündü. Ona âşık değildi ama bu büyük sevgiye cevap vermeyi deneyebilirdi. Yine de Boz'un, onu cezalandırmak ve üstüne vicdani bir yük bindirmek için kendine zarar veren bencil biri olduğu fikrine kapıldı. Kafası iyice karışmıştı. Neyin ve kimin doğru olduğunu sürekli tartışıp duran kafa sesine bir son vermek istedi. Bu düşünce hülyaları arasında varlığını gereksiz hissetti. Artık katlanamıyordu. Düşüncelerinin aldığı nefesi durdurmalıydı.

Mirza ve Safir'in kızı, Esved ve Boz'un âşığı Beyaz, adıyla müsemma renkteki küvete ayağını soktu...

15. Bölüm
Küvet Çöplüğü

Mirza çok önemli bir deney yapıyormuş edasıyla, zarın üstündeki son rötuşları tamamladı. Sütünden büyük bir yudum aldı. Bu görüntü huzursuz Esved'i biraz olsun tebessüm ettirmişti.

"Zar üstadı koca Mirza bu yaşta bardak bardak süt mü içiyor? Garip değil mi üstat?"

Mirza süte baktı. "Çırağım bilgeliğin kökenini bile sorgulayıp garipsiyor... Güzel bir hata. Süt, ihtiyar üstatların kemiklerine iyi gelir. Sana da öneririm, cidden iyi geliyor."

Mirza süt dolu bardağı Esved'in eline tutuşturdu. Esved bu akşam öğretilere kapalıydı. Artık yargılamak istiyordu. İnce hesaplardan bıkmış samimi bir muhabbete karnı epey acıkmıştı. Etrafta Üstat Mirza'dan başka bunu yapabileceği güvendiği insan var mıydı? O sırada Mirza eline yeni bir zar aldı ve uğraşmaya başladı. Hayvan kemiği ve çiğ etin kokusu sohbeti gölgelemeye çalışsa da atölyede yaktıkları ufak ateş durumu toparlıyordu. Esved o soruyu sordu.

"Sen hiç âşık oldun mu?" Kuralları nazikçe çiğnemeye başlamıştı Esved.

"Sen" kelimesi diyaloğun gideceği yerin ve radikal kararların habercisiydi.

Mirza elinde tuttuğu zara bakarak, "Ben elimde olanlara âşığım. Senin elinde ne var?" dedi.

Esved elinde tuttuğu bardağa baktı. İçindeki beyaz süt gecenin ortasında parlıyordu. Esved de politik yanıtlar verecekti. "Şu sıralar sütle aram pek iyi değil."

Mirza gülümsemişti. "İçinde beyaz olan her şeyle aranı bozacaksan, zarlarla kendine nasıl yeni bir dünya kuracaksın?"

Diyalogları iyice söz savaşına dönmüştü. Bu kez silahları zarlar değil dillerindeki sivri sözcüklerdi.

"Belki de," dedi Esved, kelimelerini esneterek, "üstünde siyah olan beyazı, yani zarları bırakmanın vakti gelmiştir üstat."

Esved kendinden fazlasıyla emindi. Her zamanki gibi Mirza'nın elinde oynayacağı kozlar da bâkiydi. Uğraştığı şeyleri bıraktı. Esved'in elinden süt dolu bardağı alıp ateşin üstüne döktü. Ayaklanmıştı.

"Gel benimle Esved."

***

Uzun yol boyunca yürüdüler. Kurbağalar bu gece az ses çıkarıyordu. Bu sessezlikte her şey biraz daha tedirgin ediciydi. Köy ancak ve ancak vraklamalarla normaldi çünkü. Geldikleri yer geniş bir araziydi. Etrafta üst üste yığılmış onlarca küvet vardı. Küvetten bir çöplük, çöplükten bir dağ olmuştu. Misyonlarını tamamlamış küvetler, huzur evinde konaklayan yaşlılar gibi öylece durup bekliyorlardı. Esved, Mirza'nın daha çok küvet vaat ederek daha çok para kazanmasını teklif edeceğini düşündü bir an. Bu düşünce bulutu çabuk dağıldı. Mirza böyle birisi değildi. Para ve bilgi arasında kâğıt üstünden kurduğu diyalektik böyle bir hareketle boşa savrulmuş olurdu.

"Sigara?" dedi Mirza. Hiç olmadığı kadar samimiydi. Üstat olmak yerine, baba figürüne soyunmayı tercih etmişti.

"Hayır, kullanmıyorum."

Kulağa ilginç geliyordu. Bir kumarbaz genelde kül tablaları ve içkilerle dolu masalardan ayrı düşünülemezdi. Esved ise aksine babasının yaşam tarzıyla hayatını sürdürmeyi benimsemişti. Ba-

basının genç yüzü artık hafızasından silinmeye başlasa da davranışları ruhuna çoktan işlemişti bile.

"Esved şu boş küvetleri görüyor musun evladım?" Esved küvetlere baktı. Kafasını salladı. "Hah işte o boş küvetler; bir şeyleri kazandıktan sonra pes eden, kendilerini duygu fırtınalarına kaptıran, az sürede çok kazanmak isteyen, kısacası bencil hisleri yüzünden elindekileri de kaybeden eski çıraklarıma ait. Sen bana çok benziyorsun Esved. Ben de vaktiyle zarın bilgeliklerinin peşinden keyifle ilerledim. Karımı da mutlu etmek istedim aynı zamanda. Gördüğün o mavi papatyaya benzeyen çiçekten daha güzel olan Safir'imi... Kısa vadeli mutluluk hesaplarım başıma şimşek gibi düştü. Önce Safir'i, sonra bütün emeklerimi teker teker yitirdim. Sen şimdi Beyaz'ı ve bilgeliği aynı anda kaybetmeyi nasıl göze alabilirsin?"

Bilgece konuşma sırası Esved'e geçmişti. "Bilgeliğin esası, var olanı korumak ve üzerine bir şeyler ekleyebilmekten geçer üstat. Siz kaybedeceklerinizi hesaplamadan, sadece kazanmayı hedeflemişsiniz. Şimdi de kaybettiklerinizden arta kalan acıyla bilgeliği pay ederek, doğru bir üstat yetiştirmeyi hedefliyorsunuz. Ben bilgelik hakkımı kullanıyor ve zarları artık bırakıyorum. Önce Beyaz'ı koruyacağım. Her şey yoluna girdiğinde de ustalaşmak için yeterince vaktim ve zekâmın olduğunu düşünüyorum. Öğretileriniz ve çabam sayesinde yeterince para da biriktirdim. İşin özü... Yarın Beyaz'ı da alıp bu köyden gidiyorum."

Esved ilk defa olgunlaşmış bir üstat gibi konuştu. Mirza'nın evinde son bir gece konaklamak üzere küvet çöplüğünün başından ayrıldı. Mirza'ya göre Esved'in söyledikleri, galibiyeti buruklaştırma çabasında olan cılız naralara benziyordu. Arkasından kara bir kuzgun gibi bağırdı.

"Bir daha asla Esved!"

16. Bölüm
Siyah Beyaz

Esved, bilgeliğin prangasını ateşte eritip zihninde yeniden dövmüştü. Mirza, son anda "Bir daha asla!" diye bağırıp artık gelmemesi gerektiğini ve ne olursa olsun yardım etmeyeceğini ima etmişti. Esved artık gökyüzünden daha özgür hissetmekteydi. Heybesinde az da olsa öğrendikleri vardı. Beyaz'ı mutlu edecek bir yol inşa edebilirdi. İç savaşı önlemiş bir halk kahramanı gibi hissediyordu. İçerisi karışıkken dış ilişkilerine biraz ara vermişti. Üstat Mirza'ya nazaran düşünce yapısı olarak, tabiri caizse, boynuzun kulağı geçtiğini düşünmekteydi. Küvetleri geride bırakmanın vakti gelmişti. Klozet kapaklarının üstündeyken ya da bulaşık yıkarken sihirle uğraşmak belki daha keyifsiz ama kesinlikle daha korunaklıydı.

Esved yine kafasındaki en mantıklı çözümü bulmanın hissiyle mutluydu. Şu ana değin yaşadığı bütün maceralar ona bir ömür yeter de artardı. Normalleşmeliydi artık. Normal yaşamalıydı. Belki de bunun ilk adımı olarak küvetten çiçek çıkarmak yerine papatyaları topraktan toplamalıydı. Avucuna aldığı çiçekler bütün güzelliklerin başlangıcı olacaktı. Güler yüzle ve kendinden emin adımlarla eve doğru ilerledi.

Bahçeye yaklaştığında seslenmeye başladı. "Beyaaz! Ben geldim!" Beyaz'ın içeride kitabına gömülmüş olduğunu varsaydı. İçeri girmeden önce küvetteki suyun yansımasından görüntüsü-

nü düzeltmek üzere kafasını bahçeye çevirdi. Gözüne çarpan ilk görüntü kenarları aşınmış küvet değil Beyaz'ın küvetten dışarı sarkan eliydi.

Küvete doğru koşmaya başladı. Beyaz sereserpe küvetin içinde yatıyordu.

Ölmüştü.

Esved, bir süre ifadesiz bir şekilde onu izledi. Bir ölüden çok, suyun içinde uyuyakalmış birisine benziyordu. Dudakları morarmaya başlamıştı ama hâlâ fazlasıyla duru ve güzeldi. Esved elindeki papatyaları bırakamamıştı. Kendisini ürperten kısa bir anın ardından ölümün soğuk gerçekliğiyle karşı karşıya kalmıştı. Beyaz artık yoktu. Ensesinden ve sırtından nazikçe kavradı Beyaz'ı. Esved'in dudakları çarpık bir ritimle titriyordu. Kesik ve tek tük çıkan seslerle ağlamaya başladı. Ağlayışı giderek yükseldi. Ağzından süzülen ses dalgaları dev bir hiddet deryasına dönüştü. Sitemle karışık nidası gökkubbeye çarpıp kulaklarına geri döndü. Sadece kendi sesini duyması onu delirtmeye niyetli olan yalnızlığının ilk habercisiydi. Beyaz'ı şimdi sıkıca kavradı. Var gücüyle küvetten çıkarıp kucağında aldı. Her şeyi başlatmak üzereyken her şeyi sonlandıramazdı. Koşmaya başladı. Akciğerleri infilak edene kadar koştu. O sırada Mirza'nın "yardım etmeme" sözü umurunda değildi. Delirmiş gibi davranıyordu Esved. Koşarken kollarındaki cesedi yere düşürdü. Beyaz, bir kukladan farksız bir şekilde yerde yuvarlandı. Beyaz'ı tekrar kaldırdı. Ölü olduğuna gözleri ikna olsa da iç dünyası kabullenmediğinden onu düşürüp canını yaktığını düşünerek üzüldü. Kucağındaki cesetle ve daha sakin adımlarla Mirza'nın evinin yolunu tuttu.

***

"Mirza! Kapıyı aç!"

Esved bitap düşmüştü. Kucağındaki Beyaz'la dakikalardır bağırıyordu ama kapıdan kafasını uzatan kimse yoktu. Pencereler kalın perdelerle kapanmıştı "Üstat Mirza! Yalvarırım, Beyaz ölü-

yor aç kapıyı! Yardım etmelisin." Esved hıçkırıklar içinde Beyaz'ı yavaşça yere bıraktı. İki dizinin üstüne çömelip çaresiz bir çocuk gibi ağlamaya devam etti. İflas etmişti.

Kapı açıldı. Mirza, önce ağlayan Esved'e sonra yerde yatan kızına baktı. Yüz kasları gerilmişti fakat ağlamıyordu. "Cesedi kapının önüne bırak ve defol git buradan. Sana yardım etmeyeceğimi söyledim ama Beyaz'a edeceğim. Yarın sabahın ilk ışıklarıyla gel. Gömmemiz gereken bir insan var."

Sıcaktan kavrulan köy bir anda buz kesmişti.

17. Bölüm
Omuz Yükü

Pür sessizliğin içindeyken kafa sesleri bir megafondan daha gürültülüydü. Esved tabutun arka kısmına, Mirza da baş ucuna sarıldı ve birlikte kaldırdılar. İkisinin de suratı kireç gibiydi. Bir tarafta ince hesapları yüzünden resmin sunduğu büyük okyanusu göremeyip boğulmuş genç adam, diğer tarafta idealleri için kızını kendi okyanusunda boğmayı göze alabilen zarın hükümdarı vardı. Esved'in zihni bütün bu olanları kaldıramıyordu. Beklenmedik anda gelen bir yumruk gibi inmişti Beyaz'ın ölümü suratına. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

Mirza'nın suratı ise kaskatıydı. Kurduğu oyunun altından kızının cesedi çıkmıştı. Suratı görünmesin diye tabutun önüne geçti Mirza. En azından kızı için bir damla gözyaşı akıtabilirdi. Önüne katı taşların yığıldığı bu gözyaşı barajını yıkarsa içindeki her şeyin boşalmasından korkuyordu. Şimdi hüngür hüngür ağlarsa her şey boşa giderdi. Tabutun önüne geçti ve tek bir gözyaşı damlası akıttı yürürken.

Esved konvoydaki bir araç gibi yola dikkat etmeksizin yalnızca önündekini takip ediyordu. Beyaz'ı nereye gömeceklerini bilmiyordu. Uzunca bir yol gitmişler ve zaman zaman tabutu kenara koyup dinlenmişlerdi. Nihayetinde ölü küvetlerin yığın oluşturduğu küvet çöplüğüne gelmişlerdi. Esved burayı bir çöplükten çok küvetlerden oluşan bir mezarlığa benzettiği için niye

soğuk bulduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Çekingen bir çocuğun ağır hareketleriyle ilerledi.

Mirza tarafından önceden getirildiği belli olan kazma ve küreği yerden aldı. Sinirle kazmayı toprağa vurdu. Toprakla kavga ediyor gibiydi. Beyaz'ı elinden alacak olan toprağa çok kızgındı. İmkânı olsa yerküreyi tamamen ortadan kaldırırdı. Bir süre sonra, toprakla cebelleştiğini gören Mirza kazmayı elinden aldı. Kazılan zeminden çıkan toprakları kürekle küvetlerin olduğu tarafa toparladı. Mezarın içini dikkatle hazırladı. Beyaz'ın cesedini iki ucundan tutup kazılan mezara yerleştirdiler birlikte. Mirza iyiden iyiye yorulmuştu. Beyaz'ı yerleştirdikten sonra küreği Esved'in eline tutuşturdu.

Cenaze törenini ikisinin de hafızalarında daim kılacak bu anlar bütün olanları özetler nitelikteydi: Beyaz'ın mezarını Mirza kazmış, üzerine toprağını istemeden atan da Esved olmuştu.

Defin işlemi tamamlanmıştı. Gitme vakti gelmişti. Esved mezarın başına çöktü. Uzun bir süre öylece izledi. Mirza, Esved'in sırtına dokundu.

"Gitme vakti geldi."

Esved omuz silkti. Gitmek istemiyor gibiydi. Gözyaşları oluk oluk akmaya başladı. Ayakta duran Mirza Esved'e tekrar seslendi.

"Esved en azından yüzüme bakar mısın?"

Esved yavaşça ayağa kalktı. Bir an için gözyaşlarını ve hıçkırıklarını keserek hazin bir ifadeyle Mirza'ya doğru kafasını kaldırdı. Esved'in ağlamaklı suratına Mirza sıkı bir tokat patlattı.

"Kendine gelmek zorundasın. Sonsuza dek bu şekilde yaşayamazsın. Güçlü olmayı öğrenmelisin. Demek ki bilgeliğimin dışında yalnızlığımı da sana miras bırakacakmışım."

Esved sarsılmıştı. Hem ruhani hem de fiziksel bir acıyla mırıldandı. "Safir olmadan, bunca yıl nasıl katlanabildin Mirza?"

Mirza'nın ortadan kaybolmuş bilge ifadesinin yerini alan katı hal daha da sertleşti. "Bazen ölmemek ve her şeyi yoluna koymak

için kaçmak gerekir. Sen kaçmayı denedin ama geç kaldın. Bu yüzden benim gibi öğrenmeyi de göze alacaksın. Zaman her şeyi yutar ve unutturur. Geç kaldıktan sonra kaçsan bile gittiğin her yer sana bu köy gibi dar gelecek. Bilgin tamamlandığında çok uzaklara gideceğini ikimiz de biliyoruz. Her şey tamam olduğunda seni ben bile tutamam buralarda zaten. İyi hissettiğinde gel ve devam edelim."

Esved hiçbir şey söylemedi ve Mirza'ya tiksinir gibi bakışlar fırlatarak oradan ayrıldı. Vaktiyle yüzyıllarca dinlese sıkılmayacağı Üstat Mirza'ya, şu an bir saniye olsun tahammül edemiyordu. Böyle bir günde bile bilgelik zırvaları okuması onun yıpranmış sinirlerini iyice altüst etmişti.

Esved gittikten sonra Mirza mezarın başında biraz daha vakit geçirdi. Toprağa yaklaştı. Nazikçe bir şeyler fısıldadı.

"Özür dilerim ve teşekkür ederim kızım."

18. Bölüm
Post Mortem

Ciddi bir kayıp yaşandığında; toprağın altındakiler biyolojik olarak, toprağın üstündekiler ise psikolojik olarak çürümeye başlarlar.

Esved, birkaç gün içinde ruhunun çürümekten öte kokmaya başladığının farkındaydı. Bu defa yaptığı ince hesaplar değil nereden geldiğini bir türlü anlayamadığı acının esintisi, ruhunun bütün hücrelerini kemiriyor gibiydi. Koca bahçenin içi açık hava hapishanelerinden farksızdı. Beyaz'la ilgili bir şeyler görmek istiyordu. Küvetin yanına gitti. Küvetten çıkaracağı ve Beyaz'ı ona anımsatabilecek bir tek şey bile minnet duygusunu fersah fersah arşa çıkarırdı. Zarları avuçlarında gezdirdi. Parlayan beyaz papatyalar görmek istiyordu. Küvete zarları attı. Küvetten hiçbir şey çıkmadı. Beyaz'ın yokluğu, bütün gerçeküstü papatyaları da kendisiyle birlikte yeryüzünden silmişti.

Vakit geçmek bilmiyordu. Beyaz öleli tam altı gün olmuştu. Esved içerideki valizden Beyaz'ın kıyafetlerini çıkardı. İpe bir kısmını astı. Çiçekler olmasa da kıyafetleri vardı. Gözleri bu sayede özlemini bir parça giderebilirdi. Beyaz'ın neler yaptığını anımsamaya çalıştı. Zarları yıkayıp paslı parmaklıklara kurutmak için koyduğu o an aklına geldi. Gülümsedi. Tasa su doldurdu ve zarları kurumak üzere demir parmaklıklara dizdi.

İçeriye geçti. Beyaz'ın elinden düşürmediği kitaba baktı.

Puslu Kıtalar Atlası'nı okumuştu. Esved bu kitabı biliyordu. Gerçekliğini yitirdiği şu günlerde, Beyaz'ın okuduğu son kitabın düş ve gerçeğin sınırlarında gezinen bir kitap olması Esved'i mutlu etti. Beyaz en mutsuz anında bile Esved'e keyifli düşler kurdurup kara bulutları dağıtabiliyordu.

Hava kararmaya yüz tutmuştu. Pencereden bahçeye baktı. Boşta duran küveti süzdü. Yürüdü. Küvetin önüne oturdu ve kollarını iki yana uzattı. Düşünmeye başladı. Bu devran böyle süremezdi. Bir şekilde noktalanmalıydı. Hemen vazgeçse de bu düşüncesinden bir yerlere gitmeyi tasarladı önce. Mirza'nın o eğreti yalnızlığını paylaşmak istemiyordu çünkü. Şu an yaşadığı şeylerin tecrübesi, bilgelik mısralarından çok daha güçlüydü. Mirza ona barış çubuğu uzatmıştı. Yardım etmeyeceğini söylerek uğurlasa da, cenazeden sonra Esved'i sarsmış ve kendisine getirmeye çabalamıştı. Mirza'ya neden bu kadar kızgın olduğunu düşündü.

Zarları ne olursa olsun bırakmamasını telkin etmişti. Onu bu duruma o sürüklemişti ama aslında Mirza'nın bir suçu yoktu. Hatta, sakinleşip düşündükçe onun acıları söyleyen bir dost olduğuna emin olmaya başladı. Sanki önüne oturduğu küvet bir an için Mirza'yla ilgili fikirleri konusunda onu büyülüyormuş gibi hissetti. Evet, Mirza acıları söyleyen bir dosttu. Madem bu kadar Esved'i düşünüyordu daha geniş çaplı bir yardımda bulunabilirdi. Esved, Beyaz'ın yokluğunda mantıklı düşünemiyor ve hayata konsantre olamıyordu. Mirza zarlara ve geriye kalan her şeye çare olarak Beyaz'ın tekrar ona dönüşünü sağlayabilirdi. Bu da Mirza'yı daha kıymetli kılabilirdi. Zarlar çok güçlüydü ve Esved henüz sadece çok ufak sırlarını öğrenebilmişti. Şu anı düzeltmek için daha fazlasına ihtiyacı vardı. Hâlâ zarlarla çözüm yolu arıyor olması kafasında zincirleme kazalar yaratıyordu. Bir an için sinirlendi. Cüzdanındaki zarları çıkardı. Eliyle toprağa gömdü ve üzerine tükürdü. Aniden duraksadı. Onu bu batağa sokan zarlardı. Bu bataktan çıkaracak şeyler de zarlar olmalıydı.

Çiviyi, çiviyle sökmeliydi. Her şeyi düzeltmek ve zarın kuvvetini test etmek üzere ayaklandı. Kararlı adımlarla Mirza'nın evine doğru ilerledi.

***

Mirza yaz sıcağına rağmen soğukluğunu koruyan kurbağalı dereden ayağını çıkardı. Yorulmuştu. Dönüş yolunu ağır adımlarla gidecekti. Yol boyu Safir'i düşünmek ona hem yalnız hissettirmeyecek hem de her şeyi güzel kılacaktı. Mirza, "Feza Oyuncakçılık"ın ilk çırağıydı. Büyüdükçe asıl ilgilendiği konu matematik olmuştu. Kombinasyonlar, ihtimaller ve tercihlerin bizi sürüklediği noktaları hesaplamak onun hep ilgisini çekerdi. Çocukken oyuncakçıdan aşırdığı plastik zarlardan kule yapar, rakamların boyut kazandığı bu anın etrafında sevinçle koşu turları atardı. Ustası Feza çok özel bir insandı. Her gün kitap okurdu. Öyle ki, bir çocuğun eline tutuşturulması elzem oyuncaklardan birinin de kitaplar olduğunu düşündüğünden dükkânının raflarında oyuncaklarla birlikte kitaplar da vardı. Görüntüsündeki ağır ve durağan tavrın aksine fantastik edebiyatla ve mitolojiyle ilgilenen bu nazik adamın müşterileriyle ilişkileri daima çok iyi olmuştu.

Mirza çocukluğunun yanı sıra neredeyse tüm gençlik yıllarını da burada geçirmişti. Çıraklığını tamamlayıp kendisini insanların seçimleri ile matematik arasındaki ilişkiye vakfetmiş olsa da, Feza ile bağlarını da yıllar yılı hiç kopartmamıştı. Çalışmalarına devam ettiği sıralarda fantastik edebiyat tutkunu bu sevimli ihtiyar Mirza'yı Safir'le tanıştırmıştı. Safir de edebiyatla ilgilenen ve mitsel güzelliğe sahip bir öğrencisiydi. Rakamların ihtimallerini ve hikâyelerin ihtişamını ruhlarında barındıran bu ikiliyi Feza tanıştırmıştı. Bu durumdan oldukça mutluydu. Evlendikten sonra, dünyaya gelen çocuklarına, bir teşekkür emaresi olarak Feza'nın seçtiği "Beyaz" ismini sorgusuz sualsiz koymuşlardı. Safir ve Mirza'yı yan yana gören insanlar, deha ve zarafetin dansını seyreder gibi olurdu. Beyaz da bu dansın ritmiyle yanlarında sa-

lınır dururdu ufak cüssesiyle. Çok küçük yaşta kaybettikleri anne ve babalarının boşluğunu dolduran Feza varken, yıkılmaz görünüyorlardı.

Bir kale dışarıdan asla yıkılmaz görünse de bazen içeriden kendi kuyusunu kazabiliyordu. Safir'in kusursuz nezaketi ve güzelliğinin ardından kızını hatırladı Mirza. Mirza nasıl olurdu da Safir'den arta kalan en büyük özlem parçacığını böyle harcardı? Beyaz'ın öleceği fikrini en başta bir türlü kabullenememişti. Her gün ona bakıp üzülmek planı berbat etmek demekti. Bu fikre katlanamadığı için Beyaz'ı kendinden yıllarca uzak tutmuştu. Duryodhana yerine dizinin dibinde tutsaydı şüphesiz şu an kazanmaya bu kadar yakın olmazdı.

Bu düşünceler içinde yuvarlanıp dururken evin kapısına yaklaştı. Anahtarı bulmak için cebini kurcalarken arkasından bir ses işitti.

"Üstat!"

Sesin sahibini hemen tanıdı ve yavaşça Esved'e döndü. "Evet, Çırak Esved!"

"Üstat. Beyaz altı gündür yok. Onsuz hiçbir şeye odaklanamıyorum ve ben düşündüm ki..."

Mirza lafını kesti. "Neyi düşündüğünü biliyorum. İçeri geçelim, konuşuruz." Mirza kapının kilidini çevirdi.

19. Bölüm
6:6

Esved için geriye tek ihtimal kalmıştı. Mirza.

Mirza içeri girdikten sonra sırasıyla ellerini yıkadı, kendisine süt doldurdu ve yavaş yavaş yudumladı. Bütün bunlar sanki geçmek bilmeyen bir sınavın dakikalarıydı. Esved, bu duruma artık daha fazla tahammül edemediğini göstermeliydi. Söze girişmeye yeltendi. Mirza ondan daha hızlıydı.

"Buraya bilgeliği tamamlamaktan öte açlık duygusuyla gelmiş gibisin. Fakat geçmişteki fikirlerinden farklı olarak bu sefer açlığın paraya değil sanki."

Esved saçlarını karıştırdı. Delirmiş bilim adamlarına benzer bir haldeydi. Çaresizlik ve çözüme yakınlık arasında bir yerlerde sıkışmıştı. Esved bu belirsizliği ortadan kaldırmak için buraya gelmişti. "Önceden de para tutkusu değildi zaten üstat. Kısa bir süre için parayla yolunda gitmeyen bazı şeyleri düzeltebileceğime inandım."

"Ama yanıldın," dedi Mirza. Esved'in yanılmasından keyif alıyor gibi bir hali vardı. "Zaten gençliğimizi yanılmadan, hatalar yapmadan geçireceksek genç olmamızın da bir anlamı olmazdı değil mi evladım? Hatalar seni doğrulara götürür. Şu an benden isteyeceğin şey ne kadar doğru peki?"

Esved diyaloğa tekrar dahil oldu. "İsteyeceğim şeyin karşılı-

ğında size bağlılık yemini ediyorum. Beyaz'ı geri döndürebilirseniz, üstatlığın öğretilerini ne olursa olsun bırakmayacağım."

Mirza tebessüm etti. "Ölü bir bedeni geri istiyorsun yani. Güzel... Hem de bu kez zekice bir yöntemle. İki tarafa da sıkı sıkıya sarılarak. Beyaz geri döndüğünde ikiniz de bana hizmet edeceksiniz. Buna bir şüphem yok."

Bu sefer gülümseyen Esved olmuştu. Mirza'nın yardımcı olma ihtimali ve Beyaz'ın geri döneceğinden bu kadar emin bahsetmesi endişeden kasılan bedenini günler sonra biraz olsun gevşetmişti. "Onu gerçekten geri döndürebilecek misiniz üstat? Yönteminiz nedir? Hangi zarlarla? Hemen başlayabiliriz."

Esved Mirza'nın evine girdiği ilk gün duvardaki çizelgede gördüğü zar kombinasyonlarına baktı. Bu kez daha da dikkat kesildi. İçlerinde 6:6'nın ne anlama geldiğini gösteren tek bir kelime ya da işaret yoktu. Kafasını Mirza'ya çevirdi. Mirza durmaksızın konuşuyordu.

"Sana 6:6'nın sırlarını ileride verecektim elbette. Bu bilgi seni yaşayacağın acı tecrübelere ve ölümlere hazır tutacaktı. Fazlasıyla acele ettin ve her şeyi elini yüzüne bulaştırdın. Bu yüzden 6:6 sana hatalarla ve gereksiz bir şekilde erken ulaştı. İlk bilmen gereken şey şu ki, 6:6 riskli bir birleşimdir." Mirza sakalını sıvazladı. Bu hareket Esved'i ilginç bir şey geleceği beklentisiyle doldurdu. Ardından Mirza elini cebine attı. İki tane kemik zar çıkardı. "Bak Esved. Bu elimde gördüğün iki kemik zar da hilelidir. Her attığında 6:6 gelir. 6:6 zor bir kombinasyon olduğu için, hileli zarla atılmaya gerek duyar. Şansın içine hile karıştırmaksa her zaman risk taşır. Sen bu riski göze alabiliyor musun?"

Esved için bu durumun ne gibi bir risk taşıdığının pek de bir önemi yoktu. "Bu benim son şansım üstat. Elbette göze alıyorum."

Mirza'nın bir kaşı yukarı kalktı. "Hayır. Bu sadece son şansın değil. Bu senin tek şansın. Zarlar bize bir beden için yalnızca bir şans verir. Bir kere kaybettikten sonra ikinci kez 6:6'yı deneye-

mezsin. Bu şansını dikkatli kullan. Şimdi riskin boyutlarını daha iyi anlıyor musun? Gözünün önüne Beyaz'la yaşadığın en güzel anı getir ve hileli 6:6'yı suya bırak. Bu yaşam kırıntısı belki de onun yaşamını sana geri verebilir."

Esved onay anlamında kafasını salladı. Mirza tuttuğu zarları Esved'in avucuna bırakıp odadan ayrıldı. Mirza'nın söylediklerine binaen Esved hafızasını yokladı. Anılarından bir kadın doğurmak üzere evden dışarı çıktı.

20. Bölüm
Kemiğe Koşan Ağlak Köpek

Şans bütün yüksek olasılıkların altüst olmasıdır.

Esved'in bugün olasılıkları altını üstüne getirmekten başka hiçbir şansı yoktu. Üstelik elindeki tek şansı da buydu. Bir öğrencinin girdiği kurtarma sınavı, bir müsabakayı kazanmak için atılan son şut, hayatta kalmak için mücadele veren askerin son mermisinden öte, bir kumarbazın geri dönülmez yola girip fırlatacağı son zarlardı bunlar. Esved, bugüne değin zarlarla ilgili öğrendiği ne varsa hepsini ortaya sürmeliydi. Yıllar önce, daha zarlarla kurduğu ilk temasta ustalaşacağını hissetmişti. Zamanla zarların ağırlığını ve dengesini kavramış, parmaklarının arasında hızlıca gezdirebilmeyi becermişti. Bu ona, zarları doğru rakamlarla atabilmeyi ve kazanmayı öğretmişti. Şimdi ya zarlarla batacak ya da zarlarla çıkacaktı. Mirza daha ilk buluşmalarında yükselmek için dibe vurmak gerektiğini söylemişti. Esved'in gördüğü dip bütün tahminlerinden daha derinde bir yerdeydi. Ama şimdi, kötü talihi tersine döndürme fırsatı avuçlarının içinde onu bekliyordu.

Aklına bir an için kaybettiği ve sevdiği diğer insanlar geldi. Esved'in babası, önceleri çok duygusal bir adam değildi. Hatta onun karakterini çok sert ve emin olduğu yoldan dönmeyen hırslı birisi olarak hatırlıyordu. Oyuncak getirdiği her gün babasının gözleri doluyordu. Sanki babası sonlarının yaklaştığını biliyordu. Esved'in

tek başına mücadele vermesi gerekeceğini hissediyor gibiydi. Annesi daha sakin tavırlar sergileyen biriydi. İnsanlarla ilişkisi kötü değildi ama dobralığı yüzünden herkesle arasının iyi olduğu da söylenemezdi. Esved kararlılığını ve hesaplama kabiliyetini babasından, doğrudan ve zekice cevaplarını da annesinden almıştı.

Esved, çocukluğundan beri bir şeyleri tamir etmeyi çok severdi. Ona gelen oyuncakları önce bozar sonra tekrar eski haline getirirdi. Şu an içinde bulunduğu olaylar da önce bozduğu sonra tamir etmeye çalıştığı oyuncağın son parçaları gibiydi. Esved şimdi tek bir parçasını yanlış takması halinde infilak edecek bir oyuncakla karşı karşıyaydı. Öyle ki bu oyuncak eski haline geri dönmezse Esved'in kendi fişini çekmesine neden olacaktı. Zarlarla önce estetik ve karizmatik görünen çeşitli parmak hareketleri, sonrasında hayatını geçindireceği ve kafasına göre eğlenebileceği bir miktar para, ardından hiç tahmin edemeyeceği efsunlu bilgelikler, kıymetli bir aşk ve kederli bir kayıp kazanmıştı. Şimdi hepsini tek hamlede kazanacağı o büyük oyun gelmişti.

Esved küvetin başına sakin ve ağır bir şekilde ilerledi. Suya dokundu. Suya ilk defa susuzluğunu giderdiği için değil yalnızlığını gidereceği için minnet duydu. İçindeki kötü fikirleri bir bir geride bıraktı. Bundan sonra bilgeliğini hat safhaya ulaştıracak, refah içinde yaşayacak ve bütün her şeyi Beyaz'ın ona vereceği güçle gerçekleştirecekti.

Cebinden zarları çıkardı. Dudaklarının ucuyla mırıldandı. "6:6, Beyaz."

Mirza'nın söylediği üzere Beyaz'ı geri döndürmek için Esved'in en kıymetli anılarını hatırlaması ve gözünün önüne getirmesi gerekiyordu. Esved hangi anı hatırlayacağını çoktan seçmişti. Küvetin üstündeki beyaz eldivenleri görüp koşarak ona sarıldığı an pek kıymetliydi. Taşların kafasında oturduğu akşamdı. Ona sarıldığı bu anı düşünerek Beyaz'ı kendisine geri getirecekti. Hem Beyaz'ın da bu anı seçeceğinden zerre şüphe duymuyordu.

Beyaz'ı düşündü. 6:6'yı gözünün önünde imgeleştirdi. Beyaz'a sımsıkı sarılışını getirdi gözlerinin önüne. Artık her şey tamamdı. Zarları önce havada sektirip sonra suda yüzdürmenin vakti gelmişti. Daha önce hiç olmadığı kadar bir kararlılık ve bilgelikle Esved zarları Beyaz'ı geri döndürmek üzere fırlattı.

Bekledi...

Bekledi...

Suda hareketlenmeler başlamıştı işte! Beyaz, Esved'e geri dönüyordu. Esved bayram çocuklarına has bir sevinçle gülümsedi. Suyun içinden Beyaz kıyafetlere bezenmiş Beyaz çıktı.

Her şeyiyle tamam görünüyor gibiydi!

Belki bir eksikle...

Beyaz, nefes almıyordu.

Küvetteki su ona Beyaz'ın cesedini vermişti. Şansın içine hile karıştıran Esved bu şekilde tek şansını da yitirmişti. Nefes alışı değişti. Ağzından küfürler yuvarlandı. "Siktiğimin zarları bana senin cesedini mi verdi?!" Sonra tüm köyün duyacağı kadar yüksek bir sesle feryat figan etti. Küvete kapaklanarak ağlamaya başladı. İçinde bulunduğu an Beyaz'ın boğulmasından da, onu gömmekten de daha acı vericiydi.

Ağlaması ani bir şekilde kesildi. Onun ihtiyaç duyduğu şey artık annesinden aldığı kıvrak zekâsı değil babasının kararlılığıydı. Büyük bir ciddiyet ve nezaketle küvetin hediye ettiği Beyaz'ın cesedini sudan çıkardı. Küvetin hemen yanına koydu. Kararlılığın ilk adımını, küvetin içine girerek atacaktı. Üstünü başını soymadı. Beyaz nasıl kıyafetlerini kefeni ilan ettiyse kendisinin utancı da kara elbiselerle kalmalıydı.

Su soğuktu. Aklına gelen ilk şey Beyaz'ın bu soğuk suda üşümüş olabileceğiydi. Kendisi yüzünden dakikalarca dudakları morarana değin suyun içinde kalmıştı. Esved de Beyaz kadar korkusuz olmalıydı. Küvete ayaklarını uzattı. Nefesini düzenledikten sonra küvetin içine kafasını soktu. Nefessiz kalmayı denedi. Vücudu ona direniyordu. Beyaz'ın minyon vücudunun aksine

suda uzun süre kalabilmesi güçlük çekmesine neden oldu. Böyle olmayacaktı. Küvetteki sudan çıktı. Eve koştu.

Avucunda tuttuğu beyaz eldivenlerle geri geldi. Madem ölecekti, herkesin hevesini yerine getirmeliydi. Bu dünyadan birilerini mutlu ederek gitmeliydi. Eldivenleri yuvarlayıp boğazına soktu. Ve suyun içine tekrar girdi. Boğazına soktuğu eldiven şimdiden nefes alıp verişini zorluyordu. Burnundan ciğerlerine dolan su ve yutağını tıkayan eldiven bu kez etkili olmuştu. Suyun akciğerlerini yaktığını hissediyordu. Yanma hissiyatının dışında akciğerleri sanki hayali bir cadının tırnaklarıyla yırtılıyor gibiydi. Acı yavaş yavaş yükselerek bedenini kaplamaya başlıyordu. Debelenirken alamadığı nefes, bir süre sonra algısını yitirmesine neden oldu. Bilinci kapandı. Algıladığı son şeyse hem düşünsel hem de fiziksel bir acı oldu.

Esved artık her iki anlamda da Beyaz'la yan yanaydı. Ecelin benzer biçimleriyle ölmenin şerefiyle karanlığa karıştı.

***

İki cesedin sere serpe uzandığı bahçede bu kez kurbağa sesleri ayyuka çıkmıştı. Doğadan yükselen bir ağıt, ters giden şeyleri haber vermek istiyor gibiydi. Kurbağa seslerinin arasından adım çıtırtıları bahçeye doğru yönelmişti. Mirza, galibiyetin tiyatrosunu ilk başta uzaktan keskin bir bakışla seyretti. Ardından ufak adımlarla küvetin başına geçti. Küvetin içinde boğulmaktan kaskatı kalmış Esved'in bedeninde gözlerini gezdirdi. Ağzındaki eldiveni çıkarıp yere attı. Esved'i sudan çıkarmaya yeltendi. Kanı çekilmiş olan Esved soğuk ve ağırdı. Mirza'nın biraz daha kuvvet vermesi gerekti. Cesedi sürükleyerek kızınınkinin yanına koydu.

Mirza'nın bir zafer kazandığı şüphesizdi. Bu zafer için en sevdiği askerlerini kaybetmiş bir komutandan hiçbir farkı yoktu. Artık "bir çift göz" hüngür hüngür ağlayabilirdi. Bir tarafında kurbanlık gibi yetiştirdiği güzel kızı, diğer tarafında gençliğinin silüeti olan Esved durmaktaydı. Mirza yapmak zorundaydı ve

yapmıştı. En azından onları kendi elleriyle öldürmemiş, planıyla intihara sürüklemişti. Bu düşünce biraz olsun vicdanını rahatlattı. Sonra ağlaması durdu. Artık ihtiyacı olan tek şey biraz zaman ve ustalığını kullanmaktı. Cesetlerden birini ağır ağır sürüklemeye koyuldu. Kurbağalar ısrarla susmuyordu...

21. Bölüm
Hasat

Olayların üzerinden uzun bir zaman geçmiş ve yas bitmişti. Mirza'nın ektiği ekinlerin artık hasat zamanı gelmişti. Kazmasını aldı. Oyun başlıyordu. Evinden dışarı çıktı. Sessiz köyün içinde ufak ve tempolu adımlarla ilerliyordu. Bir acelesi yoktu. Her şey tastamamdı. Kehanetin kalanını öğrenebilmek için önce dereye ulaşması, deredeki işlerini hallettikten sonra da ustalığını konuşturması gerekiyordu. Kurbağalar yeniden habitatlarına yaklaşan yabancı bir şey olduğunun sinyallerini birbirlerine göndermeye başladılar. Yanlarına sürekli uğrayan bu davetsiz misafire bir türlü alışamamışlardı. Mirza belli aralıklarla tekrar tekrar dereye uğramasa yeterince mutlu olacaklardı.

Ayağına geçirdiği çizmelerle soğuk suya girdi. Dengede durabilmek için kazmayı omzuna sabitledi. Derenin suyu çok da hararetli akmıyordu. Yine de güven olmazdı. Derenin zemininde yürümeye çalışmak yerçekimsiz ortamda hareket etmeye benzeyen bir ağırlığa neden oluyordu. Suyu arşınlamak yaşlanmaya başlamış Mirza'nın bünyesine artık ağır geliyordu. Yüzmüş yüzmüş kuyruğuna gelmişti. Şu anki yorgunluğu tatlı yorgunluktan başka bir şey değildi.

Derenin bu kısmına, köyün bitimindeki evin arka bahçesinden girilmekteydi. Birilerinin burayı bulabilmesi için ciddi anlamda meraklı olması gerekirdi. Mirza ise kusursuz bir merakla

donatıldığı için hiçbir zaman böyle bir fırsatı tepmezdi. Suda ilerlemeye devam etti. Suyun zeminindeki toprağa çaktığı tahtadan mezar başlıkları, ağır aksak hareket eden Mirza'nın aksine büyük bir dirilikle sabit duruyorlardı. Mirza adımlarına devam etti. Gözlerini, dereye gömülmüş mezar başlıklarını okumaktan yine alıkoyamadı.

62. Çırak

63. Çırak

64. Çırak

65. Çırak Boz

66. Çırak Beyaz ve Esved

İşte aylardır beklediği değerli ekinleri boylu boyunca karşısında uzanıyordu. Çürümüş bedenler, kemik hasadına neden olmuşlardı. Esved ve Beyaz, arkalarında kalan altmış beş Eldivenli mezarıyla birlikte huzur içinde yatıyorlardı. Mirza sevinmeli miydi üzülmeli miydi bir an için bilemedi. Şimdi yapacakları, her şeyi çözüme kavuşturacak olaylar dizisinin başlangıcıydı. Ancak gördükleri ve içinde bulunduğu ruh hali grotesk bir denge yaratmaktaydı. Mirza bitişik gömülmüş Esved ve Beyaz'ın mezarlarının önünde durdu. Şimdi ince bir hesap yapmalıydı. Çıkarması gereken kemikler; vücudun kol, bilek yahut el kısmından olmalıydı. Göz kararıyla bakındıktan sonra aşağı yukarı bir hesap yaptı. Sırasıyla deredeki suyun altında kalan toprağa kazmayı doğrultup kendinden emin darbeler indirdi. İşin bittiğinden emin olacak kadar yaptığını tekrarladıktan sonra aceleyle elini toprağa daldırdı.

Esved ve Beyaz'ın vücutlarının aynı bölgelerinden birer kemik aldı.

Kemikleri çıkardıktan sonra geldiği yöne doğru geri yürümeye koyuldu. Suyun içinde yürürken, bir elinde kemikler diğer elinde kazmayla dengesi daha fazla bozulmaya devam etti. Kurbağaların huysuzlukları da cabasıydı. Kemiklerin korunması önemli olduğundan kazmayı derenin dibindeki toprağa fırlattı.

Bundan sonra kazmayla bir işi olmayacaktı zaten. Biraz daha ilerledi. Toprağa basmaya daha müsait olan kuytudan çıkıp yükseltiye tırmanmaya çalıştı. Öncesinde kemikleri zarar gelmeyecek biçimde kenara bıraktı. Daha sonra iki elle normal zemine çıktı. Kemikleri tekrar eline aldı.

Bütün planlarının tamamlanmasına çok az kalmıştı. 66. Çırakları Esved ve Beyaz'ın kemiklerinden efsunlu zarlar yapmak için atölyesine doğru ilerlemeye devam etti.

22. Bölüm
Beyin Fırtınası

Mirza zarları oymaya başlamadan önce salonun ortasına bir küvet getirip suyla doldurdu. Bugün küvetteki suyun anılarını hatırlatmasını isteyecekti. Kafasındaki parçaları toparladıktan sonra zarları oymaya başlayacak ve geriye son bir hamle kalacaktı. Anılar planlarını kusursuzlaştırmak için gereklilik arz ediyordu. Anıları çağırmak üzere zarları suya fırlattı. Kabaran suyu yüzüne çarptı. Kapalı gözkapaklarına temas eden su, önüne gerçekliği değil geçmişi getiriyordu. Uykuya daldı ve anımsadı.

***

"Usta, defolu bir zar buldum."

Oyuncakçı dükkânının yeni çırağı, olması gerekenden daha fazla meraklıydı. Dükkânın her köşesini inceleyip karıştırıyor ve büyük bir azimle öğrenmeye çalışıyordu. Annesi ve babasından çok küçük yaşta mahrum kalmış bu ince suratlı ve kelimeleri koca bir adamınkine benzeyen çırağın adı Mirza'ydı. Artık Feza'nın dizinin dibinde yetişecek, canı okumak isterse okuyacak ve çalışmak isterse de burayı evladı olmayan Feza'nın vârisi olarak devralacaktı. Çocuk rakamlarla normalden daha fazla ilgiliydi. İçinde sayı sayma ve hesaplama olan her işe ustasından emir almadan evvel koşuyordu. Hikâye kitaplarını okumayı da seviyor-

du ama oyuncakçıdaki kitap raflarını düzeltme işine çoğu zaman burun kıvırmıştı.

O gün Mirza, toptancıdan gelen plastik zarların eksiği gediği var mı diye rafların başına geçmişti. Mirza zarların ağırlıklarını ve üzerindeki rakamları büyük bir titizlikle incelerken eline garip bir zar teklisi geçti. Zarın üzerinde tek bir nokta bile bulunmuyordu. Böyle bir zar ne işe yarardı ki? Üstelik zar plastik gibi de değildi. Farklı bir dokusu vardı. Üzerinde herhangi bir rakam olmayan bu zarı Mirza o gün koşarak ustası Feza'ya götürdü. Feza zarı görünce dikkat kesildi. Sakalları kırlaşmaya başlamış bu hafif kilolu, fötr şapkası başından eksik olmayan adam ilk defa tedirgin göründü. Feza, zarı Mirza'nın elinden çevik bir hareketle aldı. Dikkatlice inceledi. Mirza ustasının kendisine kızmasından korkarak derhal çırak refleksi gösterdi.

"Usta, gerçekten rakamların üzerini ben kazımadım. Elime aldığımda böyleydi."

Feza hiç konuşmadı. Mirza'nın zarı elinden yere düşürmemesi ve zarın hiçbir şey olmadan kendisine dönmesi Feza için büyük bir nimetti. Zarın sağlam kaldığına emin olduktan sonra cebine koydu. Dükkânda kitapların olduğu diğer kısma geçtikten sonra Mirza'ya seslendi.

"Mirza! Anahtarlar kasanın yanındaki çekmecenin içinde. Akşam olduğunda dükkânı kapatır uyursun. Yiyecek bir şeyler alacaksan da ne istiyorsan çekinme. Birkaç gün dükkân sana emanet."

Mirza hiçbir şey söyleyemedi. Ustası üstünü başını düzeltti. Sonra en sevdiği fötr şapkasını takıp bir anda gözden kayboldu. Mirza bir gün zar ustası olsa bile o gün üstadının nereye gittiğini bir türlü anlayamayacaktı.

***

Ara sokaktan evli çiftin gizlemeye çalıştığı tartışmaları yükseldi.

"Mirza, ben mi zarların mı diyorum?! Şu laf cambazlığına bir son ver artık."

Mirza saçlarını delirmiş gibi karıştırdı. Safir'e bir türlü zarların ne kadar gerekli olduğunu açıklayamıyordu. "Her şey bittiğinde, Üstat Feza'nın zarları bizi ne kadar mutlu edecek göremiyor musun Safir? Üstat Feza'dan bize zarar gelmez. Kaç yıllık ustam o benim. Bugün ihtisas sahibi bir matematikçi olmamın ilk nedenidir. O olmasaydı kim bilir şuan nerelerde olacaktım."

Safir acı acı gülümsedi. "İkimizi tanıştıran o. Benim de edebiyatla ilgilenmemi o sağladı. Bana da çok yardımları dokundu. Hatta onu o kadar çok önemsedik ki, kızımıza onun seçtiği ismi verdik. Ama anlamıyorsun Mirza. Sen ihtimaller içinde boğulurken ben hikâyenin bütününü görmeye çalışıyorum. Şu an her şeyi tam anlamıyla idrak edemediğim için bu işin içindeki kötü yanı kanıtlayamıyorum sana. Hem zarlara bu kadar odaklanmamışken de mutlu değil miydik?"

Ara sokak karanlıktı. Mirza sinirli voltalar atmaya başladı.

"Şu noktada benden böyle bir karar bekleme. Zarlarla ilgileniyorsam bu hepimiz için. Senden beklediğim tek şey sadece biraz sabır Safir. Gereken cevabı zamanı geldiğinde zaten alacaksın. O vakte kadar Üstat Feza'nın bütün sırlarını öğrenmem gerek."

Mirza inatçı bir keçi gibiydi. Safir duydukları üzerine biraz duruldu. "Cevabı istediğin zaman verebilirsin. O vakte kadar kızımla birlikte seni evde sessizce bekleyeceğiz. Şimdi git üstadının yanında da hangi sırrı öğreniyorsan öğren. Bu iş tamamlanana kadar Beyaz'ı da beni de buna alet etme."

Safir böylece sessizlik orucuna başlamıştı. Mirza bir hışımla dışarı fırladı. Bu kadının neden işkillendiğini anlamak mümkün değildi. Sokaktan çıkarken, tartışmalarını başından beri kaldırım taşına oturmuş izleyen Boz'u gördü. Bu çocuk iyi kalpliydi. Beyaz'ın bu sıkıntılı ortamdaki yalnızlığını gideriyordu fakat burnunu bu kadar fazla işin içine sokmamalıydı. Beyaz'a gördüğü tartışmayı anlatmaması gerekliydi. Uyarı anlamında Boz'a ters bakışlar fırlattı. Yol boyunca homurdanarak yürümeye devam etti.

***

"Kehanet kulaklarıma ilginç şeyler fısıldıyor Mirza."

Mirza yutkundu. Bu yutkunma Feza'ya duyduğu sevginin, saygıyla karışık bir korkuya dönüştüğünün habercisiydi. Safir'in söylediklerini reddetse de bilinçaltı lağım gibiydi. Çıkacak pisliğin ne olduğu önceden tahmin edilemezdi.

"Ne gibi kehanetler üstat?"

Mirza efsunlu zarlarla tanıştığından beri, Feza'ya *usta* değil *üstat* kelimesiyle seslenmekteydi. Bu Feza'nın isteğiydi. Mirza bu isteği ilk duyduğunda aralarına bir duvar örülmüş gibi ürkmüştü. En nihayetinde Feza, babası saydığı kişiydi ve o ne söylese asırlar boyunca dinleyebilirdi. Feza ağır ağır soluklandı. Mirza'nın sorusuna yanıt verdi.

"Bana gelecek olan haber doğrultusunda sana zarın en büyük sırrını vereceğimi söylemiştim. Ama ibre çok farklı bir rotayı göstermeye başladı. Sen öldüğünde kemiklerini işlesem sadece senin bedenini geri döndürebilirim. Birini başkasının kemiğinden yapılma zarlarla hayata geri döndüremezsin. Bu şansın içine hile karıştırmak olur." Mirza kafasına yağdırılan bilgileri pür dikkat dinliyordu. "İşin özü şu ki... Kehanet insan kemiğinden yapılmış altmış altı zarın ölümsüzlüğü fısıldayacağını söylüyor. 66. zar ise zarın üstündeki siyah ve beyaz renklerinin birlikteliğinden doğmalı. Ben, Esved (Siyah) adında bir çocuğa zarları bir şekilde ulaştırdım fakat çocuk bir anda ortadan kayboldu. Onun bize ulaştığını anlamanın tek yolu elindeki zarların altı kez üst üste *altı* geldiğine şahit olabilmek. Ayrıca bunun bir kumarhanede gerçekleşeceğini biliyoruz. Kumarhanenin adı Duryodhana olacak. *İçine giren herkesin nefretiyle beslenip büyüyen bir kumarhane...*"

Mirza dikkatle dinliyordu fakat bir an için beyninden vurulmuşa döndü. Zarın beyazını temsil eden kişi kimdi? Bu sefer katmerlenmiş bir korkuyla sordu Mirza. "Üstat. Peki zarın beyazı?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun sen?! Kızına neden Beyaz adını koyduk Mirza?"

Mirza hayatında belki de ilk defa Feza'ya sesini yükseltti. "Senin sunduğun güzellikleri anımsatsın diye koydum o adı. Kurbanlık olması için değil!"

Feza gülümsedi. "Geri dönmesi mümkün bir kurbanlık."

Mirza sakalını sıvazladı. "Geri dönme ihtimali olsa bile önce kendi ellerimle ölümüne yol açıp sonra buna şahitlik etmek kolay mı olacak sence? Hem Safir... Safir buna asla izin vermez."

Bu kez gerilip sinirlenmeye başlayan Feza'ydı. "Mirza! Sonunda hepimiz ölümsüzlüğe kavuşacağız zaten. Bu kadar direnmenin bir lüzumu yok! Hem Safir benim kızım gibidir. Onu ben ikna ederim."

Mirza iyice gerilmişti. "Peki ne yapacağım?"

Feza sakinleşip daha babacan bir tavır sergilemeye başladı. "Önce gizli ve sadece zar oyunu oynanan bir kumarhane açacaksın. Bu Esved'i çağıracak şekilde olmalı. Kumarhane sadece bu işimizi görmeyecek elbette... Kumarhaneye gelen kumarbazlardan bir milis ekibi yaratacaksın. Onlara çıraklıklarını tamamlayacak düzeyde eğitim vermelisin. Bu sayede kemikleri efsunlu işler için kullanılabilir hale gelecek. Eğitip çıraklığını tamamladığın ve ardından öldürdüğün her kumarbazın kemiğiyle 66. zara daha da yakınlaşacaksın. Çıraklıklarını tamamlamaları önemli. Yoksa zarın sihri o insanın kemiğine geçmez. Sıra Esved ve Beyaz'a geldiğinde onların kemiğinden yapılma zarların sana söyleyeceklerini beklemen gerek. Sonra da benimle buluşmalısın. Uzun ve meşakkatli bir yol. Sonuçları hepimizi sonsuza dek mutlu edebilir. Şu saniyeden sonra yapacağım hiçbir hamleye karşı çıkma Mirza. Yoksa bugüne kadar seni huzura erdirmiş, Safir'i bulmanı, Beyaz gibi bir kızın olmasını, okuyup yazmanı ve zarın efsunlu bilgilerine kavuşmanı sağlamış olan sevgim, topyekûn bir hiddet fırtınasına dönüşüp seni bulur. Özellikle yanımda bir küvet varken... Asla ters bir şey yapmaya kalkma. Yoksa geri dönüşü

olmayan bir yolda kendini yere kapaklanmış bir vaziyette bulursun. Anladın mı beni? Şimdi yat, uyu. Yarın uzun bir gün olacak."

Mirza kızını ve en az onun kadar masum birini öldüremezdi. Gece boyu Beyaz'ı ve Esved'i kendi elleriyle öldürmeden bu işi nasıl çözeceğini düşünüp durdu. Zihninin içinde koşuşturan huzursuz tilkileri seyrederken uykuya daldı.

***

"Bir maddenin, tutuşma sıcaklığına ulaştığı yanma olayına *ateş* denir."

Mirza, Feza'nın evindeki uykusundan uyanmıştı. Sesler bahçeden geliyordu. Bir koşu aşağıya indi.

"Altıpatlar tabancayla, zarın altı yüzü arasında bir bağlantı olduğunu bilseydin... Bir gün bu silahın sana dönüp *ateş* edebileceğini de tahmin edebilirdin Safir. Çok üzücü."

Feza ne yapıyordu böyle?! Bir an önce bahçenin ortasına atlayıp buna son vermeliydi. Ama Feza'nın yanında bir küvet vardı. Ona yanında bir küvet varken asla karşı çıkılmamalıydı. Ne yapmalıydı?!

"Haydi küvetin içine gir."

Bahçedeki benzin kokusu Mirza'nın burnuna gelmeye başlamıştı. Safir'i tamamen kül edebilir, ardında bir kemik dahi bırakmayabilirdi. Feza konuşmayı sürdürdü.

"Dur. Küvet sefası keyifli görünebilir ama acele etme. Sen sadece ölmesi gereken bir piyon olduğun için ölüyorsun Safir. Hem idam mahkûmlarına bile son bir söz hakkı verilir, değil mi?"

Safir mağrur görünüyordu. O esnada, Mirza'nın bahçeye düşen gölgesini fark etti. O gitmemişti. Mirza'ya kendisini kurtarması yerine, kızını alıp kaçmasını tarif eden o kelimeyle karşılık verecekti.

"Gitmeli," dedi Safir.

Mirza ise, o güne dek Safir'in sözlerini bir türlü dinlemediği için bu haldeydi. Onun sözlerini duyduktan sonra ilk defa dinle-

meye karar verdi. Kaçmak üzere oradan uzaklaştı. Uzaklaştıktan sonra arkasından yükselen sis perdesine acı ve buruk bir şekilde baktı. Şimdi küçük Beyaz'ı alıp her şeyden kaçmalıydı.

***

Yüzünün tamamen kurumasıyla, Mirza, Feza'yla yaşadığı son anısından dirilmişti. Sesleri duyup aşağı indiği ve küçük Beyaz'ı evden aldığı anlar, hayatının en uzun gecesiydi. Sonraki günlerini de düşündü. O günlerde Safir'i geri döndüremeyeceğini biliyordu. Çünkü kemikleri zar yapılamayacak kadar yanmıştı. Her şeyden uzakta ve Feza'dan da saklanarak yaşayabilirdi ama bu korkaklık olurdu. Öcünü almalıydı. Feza'yı günü geldiğinde kendi silahıyla vurmalıydı. Kızını yaşama nasıl geri döndüreceğini zaten biliyordu. 6:6 nasıl atılır onu da biliyordu. Geriye gizli kapaklı bir kumarhane kurmak, adamlarını yetiştirmek ve altmış altı zarı bir araya getirip ölümsüzlüğün sırrına ulaştıktan sonra, Üstat Feza'nın karşısına korkusuzca çıkmak kalıyordu.

Mirza korkup kaçmak yerine ikinci yolu tercih edip bütün planlarını uygulamıştı. Esved'i uzun süre beklemiş, Eldivenlilerden altmış beş çırak yaratmış ve bu çırakları kendisini Feza'dan koruyacak bir siper haline getirmişti. Son olarak da Esved ve Beyaz'ın kemiklerini avuçlarına almıştı.

Yorgunluğu geçtikten sonra onların kemiklerinden zarları oymaya başladı. Kemikleri yonttu, kesti, biçti. Şekillendirdi. Yavaş yavaş törpüledi. Kenarında kalan et parçacıklarını sıyırdı. Bunu yapmak çok zor olsa da yapmalıydı. İlk kez midesi bulanıyordu. Bu işin acemisi gibi hissediyordu. Bütün duyguları karmakarışık olmuştu.

Zarları tamamladı.

Esved ve Beyaz'ın zarlarını diğerlerinin yanına yerleştirdi. Karşısında yan yana dizilmiş altmış altı adet zar duruyordu. Zarların ona ölümsüzlüğü telkin edeceği vakit gelmişti. Oturdu ve zarları izlemeye koyuldu.

Hiçbir şey olmamıştı.

Bir anda koskoca bir boşu boşunalık duygusu etrafını sardı. Feza'nın dediği şey doğru muydu? Hani altmış altı zar tamamlandığında ölümsüzlük ona fısıldanacaktı. İlla Feza'nın yanına mı gitmeliydi? Kendisini çok kötü hissetti. Ortalıkta kalakalmıştı. Belki de Feza'nın, Mirza'nın kemiklerinden zar yapması çok mantıklı olurdu. Bunu hak edecek kadar aptaldı çünkü.

Bir an duraksadı. Kendisinin kemiklerinden zar yapılması... Kendi kemiklerinden zar yapmak... Bir türlü işin içinde çıkamayacağına inandığı o anda şimşekler çaktı. Boş gözlerle izlediği altmış altı zar, başta bir büyü tufanı koparıp onu ölümsüz kılmamıştı. Ancak ölümsüzlüğe giden yolu düşünmeye sevk ederek bilmeceyi çözmesini tetiklemişti.

"Bir dakika!" dedi Mirza heyecanla. "Tabii ya!"

Kendi kemiğinden zar yapmalıydı!

Mirza bir insanı yaşama geri döndürecek kemiğin; kol, bilek yahut el kısmından yapılması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden kolunu hızla küvete vurmaya başladı. Sol kolunu kırılana dek bağıra bağıra vurdu. Mirza dakikalarca vurduğu kolundan göze batmaya başlayan bir iki kemik parçasını gördü. Az önce zar yaptığı ekipmanlarıyla o parçaları almaya çalıştı. O sırada acı beynine hayal edilmesi güç sinyaller yolluyordu. Ama umurunda değildi. Kemiğinden aldığı ufak bir parçayı diğer avucuna yerleştirdi. Çok kan kaybediyordu. Sakatlanmış kolunun uzantısı olan eli, kendi kemiğinden yaptığı zara çok ufak temaslarla yardım edebiliyordu.

Mirza zarı sağ eliyle saatlerce yontmaya çalıştı.

Gittikçe yoruluyordu. Bir süre daha uğraştı. Gözleri kararmaya başlıyor, başı dönmeye meylediyordu. Ciddi miktarda kan kaybetmişti. Ama en nihayetinde kendi kemiğinden yaptığı iki zarı tamamlamayı başarmıştı.

Başarmıştı ama ölüyordu.

Mirza ölmesine saniyeler kala küvetteki suya kendi kemiğin-

den yaptığı zarları fırlatmayı başardı. Kafasında ölmeden önce tasarladığı son görüntü, Safir'le ilk tanıştığı an oldu. Sadece bu anı onu hayata geri döndürmeye yetebilir diye düşünmüştü. Zarların küvetteki suya düşmesiyle birlikte Mirza'nın da bedeni salonun ortasına yığıldı. Mirza ölmüştü. Salona bir süre sessizlik hâkim oldu. Sessizliği bozacak olan şey, küvetteki suda başlayan kıpırtılardı.

Islak Mirza ani bir nefesle küvetteki sudan dirilerek fırladı. Yaşıyordu! Başarılı olmuştu. Yerde uzanmış yatan ölü Mirza'ya keyifle baktı. Kendi kemiğinden yaptığı zarı suya fırlatmak ona ölümsüzlük çemberinin nasıl kurulacağını öğretmişti. Ölüme her yaklaştığında kemik zarlarıyla yeni bir Mirza yaratabilirdi. Silkelendi. Aceleyle telefona koştu. Uzun zaman sonra Duryodhana'daki Eldivenlilerine haber yollayacaktı.

"Her şey tamamlandı. Üstat Feza'ya onunla buluşmak istediğimi söyleyen bir davette bulunun. İlk çırağı, ölümsüzlüğün fısıltılarını duymaya hazır."

23. Bölüm
Davet

İhtiyar bu kez şapkası başında olmadan oturuyordu dükkânının önünde.

Bu Mirza'ya, *şapkamı sana devredeceğim* anlamına gelen bir mesaj olmalıydı. Feza, karşıdan yaklaşmakta olan Mirza'ya dikkat kesildi. Uzun zamandır beklediği gün bugündü. Eldivenlilerden gelen buluşma davetiyle birlikte Mirza'yı yeniden görmek onu epey mutlu etmişti. Mirza ise, Feza'nın on yıl içinde beklenenden daha fazla çöktüğünü hemen fark etti. Beklemek onu iyiden iyiye yıpratmış olmalıydı. Ölümsüzlüğü beklerken ölümle burun buruna olan bu adama içinden alaycı bir kahkaha attı. Zafer sırası Mirza'daydı. Mirza ölümsüzlüğün efendisiydi ve bu ihtiyarın yanında tehditkâr bir küvet olması artık hiçbir şey ifade etmiyordu.

Mirza köyden ayrıldıktan sonra bütün çıraklarının kemiğinden yapılma zarları alıp Eldivenlilere teslim etmişti. Beyaz, Esved ve Boz'un zarlarını ise cebinde saklıyordu. O kısımla daha sonra ilgilenecekti. Şimdi Feza'yı, suyu yavaş yavaş kaynatılan kurbağanınkine benzer bir yöntemle ortadan kaldırmalıydı. Birbirlerine iyice yaklaştılar. Feza oturduğu tabureden ağır aksak hareketlerle ayağa kalktı. İlk konuşan ise, suratına takındığı kocaman gülümsemeyle birlikte Mirza olmuştu.

"Üstat!"

Mirza'nın bu kucaklayıcı seslenişine Feza aynı şekilde karşılık verdi. "Çırak!"

Usta ve çırak gizledikleri soyut bıçaklarla birbirlerine sarıldılar. Sırtlarını sıvazladılar. İkisinin de beklediği gün gelip çatmıştı. İçeriye geçtiler. Mirza dükkâna girdiğinde garip duygular hissetti. Hayatının büyük çoğunluğu burada geçmişti. Raflara gözü takıldı. Fantastik kitaplara göz gezdirdi. Şüphesiz bu kitaplar Safir'le diyaloglarının daha eğlenceli hale gelmesini sağlamış ve onları birbirlerine daha da yakınlaştırmıştı. Oyuncakların arasında dolaşırken de, gözleri plastik zarlara takıldı. Bir kısmını avucuna alıp inceledi. İçlerinde, bulup Feza'ya heyecanla getirdiği defolu zar yoktu. Mirza bugün defolu bir zar bulsun yahut bulmasın, Feza bir şekilde bu dükkândan ayrılacaktı.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum Mirza ama bugün burada her şeyi düzeltmek için varım. Geç de olsa döneceğini biliyordum."

Mirza'nın içinde bir yanardağ patlasa da suratında acıyı betimleyen bir lav akıntısına dahi rastlanmıyordu. Gülerek karşılık verdi. "Bundan emin olmasaydım; o gün evi terk etmek yerine, ölümüm pahasına sana zarar vermeye kalkışırdım üstat. Sözlerine güvendiğim için uzaklaştım ve dediğin her şeyi yaptım. Bu uzun zaman diliminde kafamı dinleme fırsatım da oldu. Oturup senin amaçlarını daha iyi anlamaya çalıştım. Söylediğin her şeyde fazlasıyla başarılı olmuş olmalıyım ki bugün buradayım."

Feza yaklaştı. Mirza'nın sırtını sıvazladı. "Gerçek bir üstat olmuşsun artık. Süt ister misin? Ya da başka bir içecek."

Karşılıklı gülüştüler.

"Hayır. Ben sadece başladığım işi tamamlamak için buradayım üstat. Kumarhane, altmış altı çırak ve onların zarları hizmetine amadedir. Senin de dahil olacağın bir törenle hepimiz ölümsüzlüğün sırlarına şahit olmak için can atıyoruz. Kumarhanenin içinde su dolu küvet ve zarlar hazır."

Feza gururlanmıştı. Gözleri buğulandı. Mirza'ya tekrar sarıldı. "Gidelim öyleyse."

***

63. Çırak, 62. Çırağı uyardı. "Şu silahı düzgün temizle Tavşan."

Sırf altmış ikinci olduğu için ona *tavşan* lakabı takılmıştı.

"Sen de eldivenlerini temizleyebilirdin. Üstat Mirza bugün burada olacak," dedi Tavşan.

63. Çırak omuz silkti. "Bugün eldivenlerimiz yeterince kirlenecek zaten. Boz'un intikamı için bu kadar beklediğimiz yeter. Mirza'yı kendi silahıyla ortadan kaldıracağız. Biz özgür adamlar olmalıyız. Ölümsüzlük falan umurumda değil!"

Tavşan burun kıvırdı. "Boz'u ben de çok severdim ama intihar onun tercihiydi. Ayrıca... Mirza isterse hepimizi ölümden geri döndürebilir."

63. Çırak giderek sinirleniyordu. "Boz'un intiharı uğradığımız haksızlıkların bir simgesiydi. Kumarhane esaretine karşı atılmış bir çığlıktı. İlk defa bir çırak kendini öldürme cesareti gösterdi. Mirza Boz'u diriltsin veya diriltmesin. İlk kıvılcımı Boz yaktı. Biz liderimizin yanındayız. Onu mutsuz edenlere de haddini bildireceğiz."

63. Çırak konuştukça hararetleniyordu. Tavşan onun aksine çok rahat görünüyordu. Tane tane konuşmaya devam etti. "Yanında küvet olan bir zar üstadına asla güven olmaz. Üstelik bugün bir değil iki üstat olacak. Çok riskli. Hepimizi tehlikeye atamayız."

63. Çırak yere tükürdü. Altıpatlarını çıkardı. Silahı tavşan lakaplı çırağın ayağına doğrulttu. "Eğer bu tavşan, vaktinden evvel zıplamaya başlarsa... İkinci kez zıplamasına fırsat kalmadan onu infaz ederim. Şimdi git ve yerleştirdiğimiz bidonların üstünü süs tülleriyle ört. Gözümüz üzerinde."

Tavşan kafasını sallayarak onayladı.

Mirza yıllardır Feza'ya karşı duyduğu intikam arzusunu biriktirmişti. İntikam biriktirme konusunda yalnız olduğu da söylenemezdi. Boz'un ölümünün ardından Eldivenlilerin sadakati sarsılmıştı. Onlar da içten içe Mirza'ya ve bütün bunları tetikle-

yen Feza'ya kurulmuştu. Tavşan, Duryodhana'nın etrafını saran ufak ama sayısız miktardaki benzin bidonlarının üstünü tüllerle kapattı.

Eldivenliler paralel bir hatta üstatlarını karşılamak için dizildiler. Mirza geldi. Sıralı halde duran Eldivenlilerin yanına yöneldi. 63. Çırağa, Feza'ya içeriye kadar eşlik etmesini söyledi. 63. Çırak, Üstat Feza'yı içeri geçirdi.

Mirza o sırada Tavşan takma adlı 62. Çırağı yanına çağırdı. Bu çırak, diğer tüm Eldivenlilerden çabucak ayırt edilebilecek bir tabiata sahipti. Fazlasıyla nazik ve düşünceliydi. Diğerleri onu aralarında Tavşan diye ansa da Mirza 62. Çırağın ince ruhunu bildiğinden, şimdiye dek hiç öyle seslenmemişti.

"Her şey tamam mı?" diye ağzının ucuyla mırıldandı.

"Evet efendim. Bütün hazırlıklar tamamlandı. Emrettiğiniz üzere zarlar da ufak bir çuvala yerleştirildi."

63. Çırak kapının ağzından göründü. Mirza'yı içeri davet ediyordu.

Mirza tebessüm etti. Avucuyla Tavşan'ın omzuna tebrik maksatlı iki kere vurdu. Oyun sonunda başlıyordu.

24. Bölüm
Noktasız ve Zamansız

Eldivenliler her zamankinden daha ifadesiz ve her zamankinden daha örgütlüydü.

Salon bu kez sadece kumarbazları değil, üstatları ve çıraklarını bir arada ağırlıyordu. Seremoni büyük bir ciddiyet ve saygınlık içinde geçecekti. Yeşil çuhalı kumar masaları geriye itilmiş, Duryodhana'nın ortasına su dolu geniş bir küvet yerleştirilmişti. Zarlarla dolu ufak çuval da küvetin yanındaydı. Eldivenlilere göre buradaki hiçbir şey artık önem arz etmiyordu. Bidonların içindekiler zaten burayı yerle bir edecekti. Kendileri dışarıda oldukları sürece, irili ufaklı hiçbir şeyin nerede olduğunun önemi yoktu:

Mirza bir adım öne çıktı.

"Uzun bir yolculuk oldu. Hepimiz için şüphesiz uzun ve acı dolu bir yolculuk... Sonunda ulaştığımız gerçek şu ki; sabrımızın mükafatını almak üzereyiz. Baş Üstadımız Feza, yolumuzu aydınlatmak için bugün burada." Mirza ufak bir es verip boğazını temizledikten sonra konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Çuvalda her birinizin kemiklerinden yapılma zarlar var. Sizin yüce kemikleriniz ölümsüzlüğünüze giden merdivenin basamakları oldular. Çuvalın içinde birkaç zar eksik. Esved, Beyaz ve Eldivenlilerin dürüstlüğüyle nam salmış önderi Boz'un zarları. Bu zarları cebimden çıkarmadan ve ölümsüzlüğün bize fısıldadığı

sırları duymadan önce, Üstat Feza'nın neler söylemek istediğini dinlemek istiyorum. Ya sizler?"

Eldivenliler hararetle Mirza'nın sözlerini alkışlamışlardı. Ya da hararetliymiş taklidi yapmışlardı. Mirza bir adım geriye gitti. Bu kez adımını ağırca öne atan kişi Feza'ydı. Fötr şapkasıyla Eldivenlileri selamladı.

"Berhudar olun evlatlarım. Bugün burada, kehanetlerin eşiğinde sonsuz mutluluğa kavuşmak üzereyiz. Biz sonsuz yaşamlarımızla bu dünyayı güzelleştirmeye kendini adamış kıymetli kimseler olacağız. Köhne ve savaşlarla yoğrulmuş dünyamızı bembeyaz eldivenlerimizle temizleyeceğiz. Zarın beyazına karışmış olan siyahı tırnaklarımızla kazıyacağız. Ölümün altıda bir var olduğunu anlatan tabancalarımızı özgürlük düşmanlarının ortadan kalkması adına adalet dağıtmakta kullanacağız. Bizler kumarbazlığın karanlığından şansın aydınlığına doğmuş kimseleriz. Ölümsüzlük sürecimiz bahtiyar olsun!"

Eldivenliler bir devrim liderini dinliyor gibi görünmekteydiler. Konuşma bitti. Mirza tekrar öne çıktı.

"Şimdi izninizle seremoninin özel kısmını gerçekleştirmek üzere siz değerli koruyucularımızı dışarı alalım. Üstat Feza da iyice konsantre olup sırrı rahatça öğrenebilsin."

Eldivenliler tek sıra halinde dışarı çıktılar. İçeride Feza ve Mirza'dan başka kimse kalmamıştı. Mirza Feza'ya yaklaştı. "Üstadım dilersen artık başlayalım."

Feza başıyla onayladı ama başka şeyler de söyleyecek gibi duruyordu. "Başlayabiliriz elbette. Zarları küvetin etrafına yan yana koyduğunda duyacaklarım her şeyi ele verecek. Zarları dizmeden önce Esved, Beyaz ve Boz'u da geri getirebiliriz. Onlar da bu güzel ana şahit olabilirler."

Mirza yumruğunu sıktı. Safir'den hiç bahsetmemesi canını sıkıyordu. Bunu mimiklerine yansıtmamak için direndi.

"Diğer zarlar hangi cebinde Mirza? Artık koyabilirsin."

Mirza için soğuk rüzgârlar estirmenin vakti gelmişti. Cebinde

tuttuğu zarları, kıyafetinin üstünden parmaklarının ucuyla okşadı. "Evsiz bir çocuğun, hayatının içine ettiğin bir kumarbazın ve kemiklerini sıyırmak zorunda kaldığım kızımın yaşam reçetesini sana tekrar teslim edeceğimi mi düşündün yani?"

Feza afallamıştı. Mirza'ya baktı ve iç geçirdi. "Mirza, şu zarları şuraya koy. Yanlış yapıyorsun evladım."

Mirza gülümsedi. "Koymazsam ne olacak Feza Efendi? Canımı mı alacaksın?! Ben ölümsüzlüğün efendisiyim. Hangi zarı attığının ne kıymeti var artık. Özellikle de diri diri yanarken."

Feza telaşlanmaya başlamıştı. Mirza kumarhanenin çıkış kapısını yöneldi. Kapıya doğru yürürken ağzıyla intikam oklarını fırlatan o bilindik cümleyi kurdu. "Bir maddenin, tutuşma sıcaklığına ulaştığı yanma olayına ATEŞ denir Feza!"

Feza arkasından seslendi. "Mirza hata ediyorsun!"

Mirza, Feza'nın üzerine kilitlemek istediği kumarhanenin kapısını açmaya çalıştı. Ancak kapı üzerlerine kilitlenmişti. Kumarhanenin etrafına dizilmiş onlarca benzin dolu bidon da yanmaya başlamıştı. Mirza kapının yüzeyine taşan ısıyı hissetti. Duryodhana kül oluyordu. İçeride sadece Mirza ve Feza kalmıştı. Eldivenliler özgürlüğü ölümsüzlüğe tercih etmişler ve üstatlarını ateşe atmışlardı. Üstelik Mirza'nın küvetteki suya zarları tekrar tekrar fırlatması artık bir şey ifade etmeyecekti. Kül olduktan sonra ölümsüzlüğe karşı galip gelinmesi mümkün değildi. Mirza'nın suratından çaresizlik okunuyordu. Ava giderken avlanmıştı. Kumarhanenin arka kapısına doğru yöneldi. Kapıya doğru koşarken kilide edilen bir el ateş kulağını çınlattı. Yanmaya başlamış kapının kilidini mermiyle kırmak işe yaramıyordu. Kapının arkasında yardımcı olmaya çalışan ses bir şeyler söylüyordu.

"Efendim! Eldivenliler size komplo kurdular. Zarları koruyun, size yardım getireceğim."

Konuşan Tavşan'dı. Mirza, yardım getirmenin gecikmiş ve çaresiz bir adım olacağını biliyordu. Ateş iyiden iyiye hissedilmeye

başlanmıştı. Duryodhana ateşten bir çemberle sarılıydı. Hem de Mirza'nın emriyle dizayn edilmiş bir çemberle. Feza'ya döndü. Mirza'nın telaşlı ifadesinin aksine sakinliğini koruyordu.

Feza elini cebine attı. Biraz karıştırdıktan sonra tekli bir zar çıkardı. "Bunu hatırladın mı çırak?"

Mirza kafasını uzattı. "Hayır ulan hayır! Her şeyin sonuna geldik ve hâlâ bilgelik taslama peşindesin! Yeter artık!"

Feza gülümsedi. Mirza'nın az önce Safir'in intikamını almak için anımsattığı cümleye, başka bir cümleyi anımsatarak karşılık verecekti. "Usta, defolu bir zar buldum," dedi Feza çocuk taklidi yaparak.

Mirza bir an için duraksadı. Mirza çırakken, defolu bir zar bulup Feza'ya göstermiş ve Feza ortadan kaybolmuştu. Bu cümle, defolu zarı bulduğunda söylediği cümleydi. Zara tekrar baktı. Zarın üstünde hâlâ hiçbir nokta yoktu. "Defolu zar..." diye mırıldandı Mirza.

Feza toparlandı. Küvetin yanında duran kemik zarlarla dolu çuvalı avucuna aldı. Gözlerini kapattı. Noktasız zarı avucundan yere bıraktı. Çırağının bozduğunu, ustası tamir edecekti.

25. Bölüm
Zarın Altı Yüzü

"İşte geldik," diye seslendi Feza. Çırakların zarlarıyla dolu ufak çuvalı sıkıca tutuyordu. Küvet kadar beyaz ve yine bir küvetin içi kadar ıslak, tuzdan bir göldelerdi.

"Ne yaptın sen?" diye çıkıştı Mirza.

Feza bilgiç bir tavırla konuşmaya başladı. "Zaman zarını fırlattım. Neyse, önemi yok. Oyuncular bizi fark etmediler."

Mirza garipsemişti. Oyuncular da kimdi? Mirza noktasız zardan gözlerini ayıramıyordu. "Zaman zarı mı?" sorusu dökülebildi yalnızca ağzının ucundan.

Feza çıplak ayaklarıyla su birikintisinin daha fazla olduğu bölgeye doğru ilerlemeye başladı. Mirza da çaylak çırakların yaptığı gibi üstadını takip etti.

"Evet, bu üç kullanımlık bir zaman zarı. Zarın isminin *zaman* olduğuna aldanma. Aslında zamanda değil de zaten yazılmış olan bir hikâye kesitinin içinde yolculuk yapmamızı sağlıyor. Biz de şu an kendi hikâyemizin gerisindeki bir noktaya geldik."

Zaman zarı, oyuncular, yazılmış hikâyeler... Mirza söylenenleri tam olarak anlayamıyordu. Duydukları yerine aklına gelen şeyleri sormaya devam etti. "Boz, Esved, Beyaz... Onlara ne olacak?"

Feza gülümsedi. "Zarlarını suya attığımızda, kaç yaşında kemiklerinden zar yapıldıysa yine o yaşlarında geri dönecekler."

Beyaz, Esved, Boz ve Eldivenlilerin zarları yanındaydı ama...

Safir'in zarları yoktu ki! Kemikleri yanıp kül olmuştu! "Peki Safir! Onun suçu neydi?!" Mirza tekrar yumruğunu sıktı.

Feza ise gülümsemeye devam etti. "Safir'i öldürdüğümü kim söyledi. Ya da gözlerinle gördün mü bunu?"

Mirza duraksadı. "Ama benim kaçarken gördüğüm sis perdesi... Safir'in çığlıkları. Onu yaktın ulan bunak herif! Hem de hiç acımadan yaktın!"

Feza derin bir nefes aldı. "Safir hiçbir zaman yanıp kül olmadı. Ben boş küveti yaktım Mirza. Kaçarken duyduğun çığlıkları da ben atmasını istedim. Her ihtimale karşı, bugün seninle kumarhanede buluşmadan önce Safir'in kemiklerinden zar yaptım. İyi ki de yapmışım. Safir kemiğinden bir parçayı gönüllü verdi. Zarları şu an yanımda. Cebinde zar olan sadece sen misin sanıyorsun?"

Mirza çok sevindi. Safir'in zarları Feza'nın cebindeydi. Yani biricik eşi yaşıyordu! Ama zaten Safir yaşıyorsa bütün bu olanlara neden katlanmak zorunda kalmıştı ki? Safir, neden bile bile Mirza'yı yıllar süren bu karanlığın içine sürüklemişti? Mirza mutlulukla hayal kırıklığı arasında gezinen sert duygu geçişleriyle savruluyordu. Artık soru sorarken sesi titremeye başladı. "Safir madem her şeyi biliyordu, tüm bunlar neden başıma geldi? Bunu bana neden yaptınız? Madem amacımız ölümsüzlüğü bulmak değildi, neden hepimiz bunca şeyi yaşadık?"

Feza biraz daha ilerledi. Artık su birikintisinin hemen dibindeydi. "Oyuncular benden, hayat hikâyelerinden oyun oynatacağım altı zar üstadı istediler. Üstatların öykülerinin ayrı ayrı tamamlanmasını bekleyemezdim. Bu her şeyi fazlasıyla geciktirirdi. Ben de herkesin bir araya toplanacağı en kısa yolu üretmeye çalıştım. Üstatların öykünün sonunda bir araya gelmesi ve hayatlarıyla oyun oynandığını fark etmesi önemliydi. Oyunculara karşı ayaklanmayı bu bilinç başlatacaktı."

Mirza meraklanmıştı. İlk sorusunun cevabını tam alamadan yenisini sıkıştırdı araya. "Bize neden gelip en başta her şeyi söylemedin? Bu oyuncular dediğin kişilerin yaptıklarından neden bahsetmedin?" dedi.

Feza bu soruyu da hızlıca yanıtladı. "Size gelip açık açık birileri bizim hayat hikâyelerimizle oyun oynuyor diyemezdim. Bizi anında enselerler ve oyunu bitirirlerdi. Bu yüzden hem oyunculara yakalanmayacağımız hem de üstatların her şeyin farkına varabileceği bir hikâye kurguladım. Bunun ilk ayağı; seni yönlendirebilmek için Safir'i işbirliğine ikna etmekten geçiyordu. İkinci ayağı ise, kendi hikâyeni tamamlamandan. *İçine giren herkesin nefretiyle beslenip büyüyen bir kumarhane* kurman... Tamamlanacak öykün buydu. Safir hepimizin mutluluğu için büyük bir anlayış gösterdi ve sonunda herkesin özgür olabileceği düşüncesiyle bana yardım etmeyi kabul etti."

Mirza'nın gözleri büyümüş, kulakları Feza'nın söylediklerini yutarcasına açılmıştı. Safir'in ne gibi bir işbirliği içine girdiğini merak ediyordu. Feza anlatmaya devam etti.

"Senin kumarhane serüvenini başlatabilmek için Safir'i öldürdüğümü zannetmen gerekiyordu. Böylece intikam duygusuyla dolacak, benden öç almak için Duryodhana Kumarhanesi'ni yaratacaktın. Ölümsüzlüğe yaklaşıp beni devirmek umuduyla, kumarhanenin ismini bile sana söylediğim gibi koydun. Gözün nefretten kör olmuştu, yönlendirildiğini görmüyordun. Nefretinle kumarhaneyi besleyen ilk kişi sendin. Ölümsüzlüğe ulaşmak için onlarca çırağın hayatını mahvettin. Çırakların birikmiş nefretiyle kumarhane daha da büyüdü. İşleri bu noktaya getirecek ne varsa elinden geleni yaptın. Oyuncuların oynadığı hikâye sayende tamamlandı. Zaman zarını attığımda, oyuncular kaçtığımız bu deliği fark etmediler. Bunu, kendi yaptıkları ve oyunu bitiren bir zafer hamlesi sandılar. Oysa zaman zarı bizim çıkış biletimizdi. Normalde hikâyemiz tamamlandığında onlar tekrar oyun oynayana kadar sessizliğe gömülürdük. Şimdiyse altı zar üstadı da burada. İki tanesi şu an yüz yüze konuşmakta. Diğerleri ise ceplerimizde."

Mirza duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Sersemleyen zihni, anlayabildiği şeylerin özetini tek seferde soru olarak dudaklarından yuvarlamıştı. "Şimdi sen diyorsun ki... Bizler, birilerinin uydurup canı istediğinde oynadığı birer hikâyeden ibaretiz."

Teyit ister gibi bir hali vardı. Feza ise Mirza'nın kafasındaki sislerin dağılmasından memnundu. "Kafan daha çok karışır sanmıştım ama görüyorum ki anlamaya başlıyorsun. Bizim bedenimizin kemikten olması sana bir şey ifade etmiyor mu?"

Mirza biraz düşündü. "Evet bu sayede ölümsüzlüğü bulmuştum."

Feza yaşıyla tezat bir görüntü çizerek çocuk gibi kıkırdadı. "Hayır, aslında ölümsüzlüğü bulduğunu sandın. Kendi kemiklerinden zar yapıp dirildin ama bu ölümsüzlük anlamına gelmiyor. Sadece, ölemediğimiz ve aynı şeyleri tekrar yaşadığımız bir hikâyede her şeye yeniden başlamış oluyoruz. Peki biz neyiz, neye benziyoruz o zaman diyeceksin. Biz, zarın altı yüzü gibiyiz Mirza. Hepimiz zarın bir parçasıyız. Her yüzümüz farklı bir hikâyeyi anlatıyor sanki baksana. Birlikteyken de yazılmış bu hikâyenin bütününü temsil ediyoruz. Şimdiye kadar tanıdığın insanları düşün. Herkesin kendine ait bir hikâyesi ve gelecekleri için devam eden olasılıklar silsilesi mevcut. İnsan kemikleri, zarlarla oynanan oyunlar ve yazılan hikâyeler arasında bir çeşit bağ kurulu. Birileri zarı her defasında fırlatıp hikâyeyi devam ettirmek istediğinde kaderimiz yeniden şekilleniyor. Ancak şimdi diğer insanlardan bir farkımız var. Biz etrafımızda dönen her şeyin bilincindeki üstatlarız. Biz kemikteniz, zarız. Kemik zarlar biziz!"

Mirza bir şeyleri çözmeye başlamıştı. "Ama... Eğer böyleyse... Bu, zarı atan elin amacı ne? Bizim hikâyelerimizi oyun hamuru gibi tekrar tekrar oynayıp şekillendirmesi onun ne işine yarıyor ki?"

Feza bir an için duraksadı. "Buna net bir cevap verebilmek çok güç. Sadece hikâyemizi belirleyen zar, isimlerimizin üzerine belli aralıklarla tekrar atılıyor ve aynı şeyleri tekrar yaşıyoruz. Tek bildiğim bu."

Mirza beyninden vurulmuşa döndü. "Saçma sapan bir kısırdöngü! Böyle olursa bitmeyen ihtimaller havuzunda yüzüp duracağız. Hiçbir zaman ölemeyeceğiz ve aynı acılarla tekrar tekrar farklı biçimlerde yüzleşeceğiz."

Feza acı bir şekilde kafa salladı. "Ben... İşte bu yüzden altı üstat

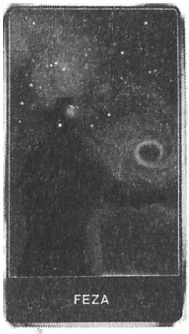
hikâye sonlandığında her şeyin bilincine varır ve öykü böyle tamamlanırsa bu kısırdöngü sonlanır diye umut ediyordum. Şimdi beni anlamışsındır. Sana ölümsüzlük vaat etmemin nedeni başından beri kendi irademizle ölebilme isteğimden kaynaklanıyordu."

Mirza korku dolu gözlerle kendi ellerini incelemeye başladı. Varlığını sorgular gibi görünüyordu. "Ben yaptım sandığım şeylerin hiçbirini kendi irademle yapmadım mı yani? Bu, korkunç bir şey. O zaman ölebilmek için ayaklanmalıyız üstat! Safir'i, Boz'u, Esved'i, Beyaz'ı, hatta Eldivenli milisleri geri döndürüp bu çarkı kırmak için bir yol aramalıyız."

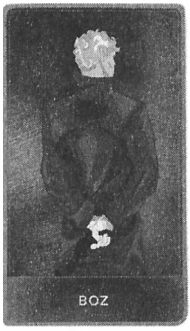
Feza irkildi. "Şşşt! Sessiz ol. Güvenli bir yerdeyiz ama yine de nereden çıkacakları ve nasıl mesaj ulaştıracakları belli olmuyor. Bin bir zorlukla elde ettiğim bu zaman zarını, herkesin hikâyesi tamamlandığında atmak için çocukluğundan beri saklıyordum. Dediğin duyulursa o bahsettiğin *el*, yeni bir hikâye yaratmak için zar atabilir ve bunu yapmakta tereddüt etmez. Hikâyemiz benim bile hatırlamadığım bir noktadan tekrar başlasın istemeyiz değil mi? Bu her şeyi berbat etmek olur."

Mirza ceketinin ön cebindeki Esved, Beyaz ve Boz'un zarlarını çıkardı. Feza'ya verdi. Feza aldığı zarları Safir'in kemik zarlarının arasına ekledi. Üstatların zarları avucundaydı. Mirza ağzının ucuyla mırıldanarak, "Hep birlikte oturup konuşmamız gereken şeyler var." dedi. Daha sonra herkesi ne kadar özlediğini anımsayıp göğsünün tam üstünde tanımlayamadığı tuhaf bir his duyumsadı. Kısa bir an için yaptığı kötü şeylerin ona yaptırıldığını, aslında başından beri suçlu olmadığını düşünerek kendisini rahatlattı. Artık yüzleşmeye hazırdı. Feza zarları suya fırlattı. Kalan üstatlar teker teker suyun içinden fırlayıp Mirza ve Feza'nın yanına geldiler. Altı üstat; bembeyaz tuzla çevrelenmiş gölün üstünde şimdi hep birlikteydi. Tepeden bakıldığında beyaz bir zarın üstündeki altı ufak nokta gibi duruyorlardı. Zaman zarının üstünde kırmızı bir çizgi vardı. Bu, üç haktan birini kullandıkları anlamına geliyordu. Feza ikici defa noktasız zarı yere bıraktı...

BEYAZ

FEZA

MİRZA

BOZ

ESVED

SAFİR

II. KISIM

KARTLAR

1. Bölüm
Zarı Atan El

İskambil Kral, elindeki son zarı atmadan önce iyice düşündü. Kaybetmek üzereydi. Şimdiye kadar ne bir savaşta ne de bir oyunda mağlup olmuştu. Hayatı boyunca ilk defa bu kadar köşeye sıkıştığı için sevinçten gözleri ışıldıyordu. Kaybetme ihtimalinin yarattığı gerginlikle gövdesinde ufak kasılmalar hissetti. Bu yeni ve bilinmedik duygunun hazzı, öne eğilip düşünmekten iyice kamburlaşmış sırtına biraz daha yük bindirdi. Böyle müşkül bir durumun ortasında kalmayı kendi istememiş miydi zaten? Hükmettiği Satranç Dükalığı'nı sıkılgan bir çocuk gibi ziyaret eder, ordusunu harika bir açılışla savaşa sokar ve her seferinde yeni Dük'ü alaycı bir şekilde mat ederdi. Bu planlı, hesaplı ve kendini onlarca hamle öncesinden belli eden zafer onu bir süredir mutlu etmez olmuştu. O yüzden zarlara sığınmıştı. Zarlar öngörülemezdi. Planları alt üst ederdi. Zarlar, tahtından sıkılmış bir kralın en ilginç soytarısı olabilirdi.

Yerlere kadar uzanan keçi sakalını sağ tarafından sol tarafına aldı. Her büyük hamle öncesi bu hareketi yapardı mutlaka. Gücünü tekrar hatırlaması şarttı. Parmağındaki yüzüklere göz gezdirdi. Bir yüzük iskambil kartı şeklinde, diğer yüzük zar ve son yüzüğü de at şeklindeydi. Hâkimiyetinin sınırlarını düşündü. İskambil Krallığı onundu. Zarboğaz onun kontrolündeydi. Satranç Dükalığı yüzyıllar önce bağlılık yemini etmişti. Sahip

olmadığı tek bir toprak parçası yoktu. Yüzüklerin üzerindeki üç sembolü de sırasıyla öptü. Zarı avucunun içinde çalkalamaya başladı. Yüzüklerin kenarlarına çarpan zardan garip sesler çıkıyordu. Sonunda elindeki zarı fırlattı.

Bu zarın yirmi ayrı yüzü vardı. Yirmilik zar kısa bir süre havada süzüldükten sonra masadaki kartların üzerine düştü. Yirmi gelmişti. Kazanan kraldı. Sarayda büyük bir sevinç çığlığı koptu. Seyirciler kendinden geçmiş, içkilerini tokuşturarak coşkuyla kralın galibiyetini kutluyorlardı. Kral seslerin dinmesini bekledi ve sesler dinene kadar da rakibinden gözlerini ayırmadı. Gülüşmeler ve konuşmalar kendiliğinden duruldu. Kral boğazını temizleyip ağır ağır konuşmaya başladı.

"Güzel oyundu. Az kalsın kaybedeceğim diye çok korktum. Sonuçta her kral masaya bütün krallığını koymaz. Neredeyse yeni kral sen oluyordun." Sinir bozucu bir şekilde gülmeye başladı. Dalkavukları, krala eşlik etmek üzere tam seslerini çıkarmıştı ki kral öfkeyle kükredi. "Sessizlik!" Masada duran ve zarları üstüne fırlattığı oyun kartlarını seyircilere göstermek için havaya kaldırdı. Kartların üzerinde oyun karakterlerinin çizimleri vardı. "Söyleyeceklerim henüz bitmedi! Ne diyorduk... Böyle kritik bir elde Feza yerine Mirza'yla oynamanın ne kadar gereksiz olduğunu anlamışsındır. Yaşlı ve bilge olan hep kazanır. Oyunda da, gerçekte de kazandı işte."

Bir hikâye daha tamamlanmış, bir oyun daha bitmişti. Kral küçük bir el hareketiyle, en üst rütbeli komutanı Maça Valesi'ni yanına çağırdı. "Şehrin her yanını bu güzel elin tüm karakterleriyle süsleyin. Oyunu kimin kazandığını meydanlarda çığırtkanlarla duyurun." Kral başını tekrar kaybeden rakibine çevirdi. "Kaybedene de ne yapacağınızı biliyorsun zaten."

Orta yaşlı demirci adamın yüzündeki sahte gülümseme silinmiş, beti benzi atmıştı. Bastığı yerde zelzele yaratacak bir titremeyle kalakaldı. Kral emrini verdikten sonra ağır adımlarla sırtını dönerek oradan uzaklaşmaya başladı. İskambil Krallığı'nın iki askeri adamı yaka paça tuttular.

Demirci haykırarak yalvarıyordu. "Kralım! Beni Zarboğaz'a sürün! Satranç Dükalığı'nda en önde oynayacak piyon yapın! Ama lütfen öldürmeyin. Çok gencim!"

İskambil Kralı duymazlıktan gelerek yoluna devam etti. Adamın söyledikleri ilgisini çekmemişti.

Adam konuşmaya devam etti. "Bir el daha! Oyun oynamayı ne kadar çok sevdiğinizi biliyorum, bir el daha!"

İskambil Kral bir el daha oynama isteğini duyunca duraksadı. Yüzünde bir gülümseme belirdi.

Demirci daha önce hiç olmadığı kadar umutla dolmuştu. "Bir zar daha atın lütfen kralım! Bir zar daha!"

Kral gülümseyerek adama doğru döndü ve ilerledi. Maça Valesi'nin cebine elini attı. Mırıldanarak büyük bir kese çıkardı. "Bir zar daha..." Kesenin ağzını açtı. "Bir zar daha..." Maça Valesi'ne göz ucuyla işaret verdi. "Bir zar daha." İki askerin tuttuğu demircinin ağzını Maça Valesi iri elleriyle kavradı ve açtı. Demirci afallamıştı. Gözlerindeki beklenti yerini pür bir korkuya bırakmıştı. Kral söylediklerini tekrar etmeye devam etti. "Evet, bir zar daha atalım." İskambil Kral ağzını çözdüğü kesenin içindeki zarları demircinin ağzına boşaltmaya başladı. Askerlerden biri demircinin burnunu tıkadı. İskambil Kral demirci boğulana kadar zarları dökmeye devam etti. Bir yandan kör bir hiddetle demirciyi azarlıyordu. "Mirza'yı değil de Feza'yı seçseydin o zaman! Oyun da bitti, hikâye de! Son zar atıldı! Kral olmayı isteyecek kadar cesursun ama sonuçlarına katlanamayacak kadar korkaksın! Oyunbozan!"

İskambil Krallığı'nda her şey affedilebilirdi. Oyunbozanlık hariç.

Demirci ölmüştü. Kayalıklardan yuvarlanan ufak çakıl taşları gibi zarlar ağzından yere döküldü. İskambil Kral demircinin ağzından düşen zarlara bakarak, "Sen de son zarını attığına göre oyun tamamen bitti diyebiliriz," dedi. Sakalını öbür tarafa aldı. Kafasını tüm topraklardaki en iyi oyuncu olmanın mağrurluğu ile kaldırdı. Bir an için etrafa meydan okuyan heybetli bir goril gibi göründü, sanki kamburu kaybolmuştu. Zarı atan elini havaya kaldırarak göğsüne vurdu; "Başka kral olmak isteyen?"

BEYAZ

2. Bölüm
Tavşan Deliği

"62!"

62. Çırak Tavşan, Feza'nın oyuncakçı dükkânının ortasına konmuş küvetteki sudan sıçrayarak uyandı. Karşısındaki masada oturan Feza, Mirza, Safir, Beyaz, Esved ve Boz'u başıyla selamladı. Daha sonra oyuncakçıyı tıka basa doldurmuş ve kendisi gibi ıslak olan Eldivenlilerin yanına geçti. Mirza biraz huysuzlanarak Feza'ya döndü. "Zaman zarını atarken tekrar bir araya gelmek için daha geniş bir yer düşünemedin mi?" Ardından da Boz'a doğru eğilip mırıldandı. "Ya da bütün Eldivenlileri diriltmek için doğru vakit sence bu muydu? Bari aramızda konuşacaklarımızı konuşsaydık."

Boz omuz silkti. "Artık ne konuşulacaksa yoldaşlarımın da burada olmaya hakkı var diye düşünüyorum. Onları kumarhaneye hapsettin, öldürdün, dirilttin. Hayatlarını ellerinden aldın. İzin ver de bu sefer herkes eteğindeki taşları döksün ve aramızdaki hiyerarşi kırılsın!"

Mirza Boz'a sinirlenerek bir şeyler söylemek üzereydi ki Feza'nın zamanı değil der gibi attığı bakışla kendisine çekidüzen verdi. Feza fötr şapkasını çıkardı. Alnındaki teri cebinden çıkardığı mendille sildikten sonra konuşmaya başladı. "Çocuk haklı. Buradaki herkes olan bitenin bir parçası. Herkesin her şeyi öğrenmeye hakkı var."

Feza'nın kendisine hak verdiğini duyan Boz oturduğu sandalyeye biraz daha kuruldu. Mirza'ya nazire yapar gibi gülümsedi. O sırada çırakların olduğu kalabalıktan bir hapşırık sesi geldi.

Hapşıran Tavşan'dı. Mahcup bir şekilde, "Şey... Sudan yeni çıktım da. Ondan oldu galiba," dedi.

Feza babacan bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Önemi yok çocuğum. O kadar acelemiz var ki, küvete zar atıp yeni kıyafet çıkarmayı bile akıl edemedik."

Boz ayağa kalktı. Ceketini çıkarıp üşüyen Tavşan'a giydirdi.

Esved yüzünde gamsız bir ifadeyle ilk defa konuştu. "Eldivenliler için ne kadar üzüldüğünü anlatan gösterin bittiyse konuya girelim. Yoksa bunun yerine yine üzüntüden intihar mı edeceksin?"

Boz hiddetle başını Esved'e çevirdi. Altıpatlar tabancasını cebinden büyük bir çeviklikle çıkararak Esved'e doğrulttu. Altmışın üzerine Eldivenlinin silah tutan eli, Boz'un bu hareketine eşlik etti. Oyuncakçının ortasında onlarca altıpatlar tabanca Esved'e doğrulmuş ve tetikleri çekilmeyi bekliyordu. Boz gözlerini Esved'den ayırmadan Eldivenlilere eliyle silahlarını indirmelerini işaret etti. Eldivenliler silahlarını indirirken Boz, Esved'in yüzüne iyice yaklaştı ve tıslarcasına konuşmaya başladı. "Yaparken elinin titreyeceği şeyler için bu kadar rahat konuşma!"

"Birincisi... Zaten kendi kemik zarları suya atıldığında dirilebileğini bilen birinin, intihar deyince cesaretten bahsetmesi bana biraz saçma geldi. İkincisi, sen bilmiyorsun ama ben en azından kendimi suda boğmuştum. Silahı dayayıp işi hızlıca bitirmekten daha yürekli bir hareket olduğunu düşünüyorum."

Safir ikilinin didişmesini bıçak gibi kesti. "Yeter!" Bir yandan sıkı sıkıya Beyaz'ın elini tutuyordu. Beyaz'ın bu söz düellosuna ne kadar üzüldüğünü hissediyor olacaktı ki parmağının ucuyla kızının elini okşamaktan bir saniye olsun geri durmadı. "Bu kadar sert konuları nasıl bu kadar kolay konuşabiliyorsunuz? Biraz kendinize gelin!"

Beyaz'ın bacağı gerginlikten aşağı yukarı hareket etmeye başlamış, bir yandan da dudağını kemiriyordu. Sonunda Beyaz'ın ağzından da bir şeyler dökülmeye başladı. "Bana... Burada ne döndüğünü biri açıklayabilir mi?"

Düşüncelerini duygularıyla her değiş tokuş ettiğinde kendini bir gayya kuyusunun içine düşerken bulmuştu. Artık herhangi bir duygu taşımak istemiyordu. Sadece bilmek istiyordu. Bilmek, anlamak... Bir şey söyleyecekse de, yapacaksa da bildiklerine göre hareket etmek istiyordu. Yönlendirilmekten, kandırılmaktan, başkalarının küçük hesaplarında boğulmaktan çok yıpranmıştı. Bu yorgunluğa rağmen içindeki ateş, hiç sızlanmadan babasını dinlemesini sağladı. Mirza'ya döndü. Olan biteni anlamak için sabırsızlanıyordu. Cevap almak için ısrarcı bir tavırla, "Baba?" dedi.

"Ben... Nereden başlasam bilemedim ki şimdi." Mirza derin bir nefes aldıktan sonra cümlesine devam etti. Konuya ortasından girmişti. "Feza'dan intikam almak istiyordum. Eğer 66. çırakların kemiklerini kullanırsam ölümsüzlüğü bulurum diye düşündüm. Bu sayede Feza ne kadar çok şey bilirse bilsin, karşısına çıktığımda yenilmeyecektim."

Beyaz'ın sinirleri bozulmuştu, kendini tutamayıp kahkaha atmaya başladı. "Ve şimdi Feza'nın dizinin dibindesin. Anlıyorum."

Mirza kızının alaycı tavrına rağmen anlatmaya devam etti. "İşler planladığım gibi gitmedi. Eldivenliler kumarhaneyi kundakladı. İçeride sıkışıp kalmıştık. Yanarak kül olacakken Feza zaman zarını attı. Tuzdan bir gölün olduğu yerde gözümü açtım. Feza bizim hayat hikâyemizi zar atarak şekillendiren, oyunlar oynayan bir el olduğunu ve buna müdahale etmezsek aynı şeyleri tekrar tekrar yaşayacağımızı söyledi. Özgür irademizin olmadığını anlattı bana. Yaptığımızı sandığımız her şey oyuncuların, zarı atan elin kontrolündeymiş yani. Eğer tüm üstatlar bunun bilincine varıp ayaklanırsa kısırdöngüyü kırabilirmişiz. Bu bilince varmamız ve bir araya gelmemiz için de tüm bu olanlar yaşanmak zorun-

daymış. Aslında Safir başından beri yaşıyor ve her şeyi biliyormuş. Aynı acılar tekrar tekrar yaşanmasın diye öldüğünü zannetmem için sessiz kalmış. Bu benim intikam duygusuyla kumarhaneyi kurmamı tetiklemiş. Sonunda da Üstat Feza'yı avlamaya çalışmışım. Bugüne gelirsek... Kumarhanedeki yangından sonra, sizin zarlarınızı suya atıp dirilttik. Ve hep birlikte her şeyin bilincine varmak için burada toplandık. Devamını ben de bilmiyorum."

Beyaz babasının anlattıklarını dikkatle dinledi. Ardından bir kahkaha patlattı. Beyaz'ın sinirleri bozulmuştu. Aklından ne geçtiğini kestirmek zordu. "Bütün bunlar kızını bir kumarhaneye kapatmanı, onlarca insanı o kumarhane içinde askerin yapmanı, sana inanan herkesi öldürmeni, öldürdüğün yetmiyormuş gibi kemiklerimizi kendi ölümsüzlüğün için kullanmanı, annemin geri dönmesi için beni de yaptıklarına alet edip bambaşka bir insana dönüştürmeni haklı mı çıkarıyor yani? Bir de annemin başından beri her şeyi bildiğini söylüyorsun. Şimdi... Öylesine mi yaptın bütün bunları? Koca bir hiç için mi etrafındaki her şeyi ve herkesi mahvettin? Ben özgür irademizin olmadığına falan inanmıyorum. Duyduklarım palavradan başka bir şeye benzemiyor. Özgür iradem yoktu diyerek bir anda tüm kötülüklerden sıyrılamazsın. İlla ki içinde bir yerde bunları yapmayı sen istemişsindir." Beyaz, elini okşayan Safir'in parmakları arasından elini çekti. "Sen de olan biten her şeye ortaksın anne. En az babam kadar suçlusun." Safir yutkundu, ne diyeceğini bilmez bir halde utangaç bir çocuk edasıyla gözlerini yerden kaldıramadı. Beyaz bir hışımla ayaklandı. "Ben biraz kapının önünde hava alacağım." Dışarı çıkmadan önce Esved ve Boz'a döndü. "Ayrıca! İkinize de acıyorum. Biriniz sırf canımı acıtmak için kendi hayatını sonlandıracak kadar bencil. Diğeriniz de hırslarının peşinde kendi bildiğini okuyacak kadar aptal. Keşke o sudan hiç çıkmasaydım! Kendimi en huzurlu hissettiğim an boğulduğum andı! Keşke burada olmasaydım! Keşke başka türlü bir yol mümkün olsaydı!"

Dükkânın içi Beyaz'ın son söyledikleriyle buz kesti. Esved

koltuğa adeta çivilenmişti. Boz, Beyaz'ın peşinden gitmek için yanıp tutuşuyordu. Bir an için koltuğundan doğruldu ama şu an yanına gitmek için yanlış zaman olduğunun farkındaydı. Eldivenlilerden Tavşan öne atıldı. "Efendim isterseniz göz kulak olabilirim." Mirza başıyla onayladı. Tavşan son anda bile Mirza'yı kurtarmak için direnen tek çıraktı. Kızını kollaması için ona güvenebilirdi. Boz da onay verdikten sonra Tavşan hızlı adımlarla Beyaz'ın arkasından ilerledi.

Feza ortamdaki gergin havayı dağıtmak için lafa girdi. "Herkesin tüm bu olanları sindirmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunun farkındayım. Hepimiz hesap sormak ve birilerini suçlamak için çok fazla nedene sahibiz. Mirza planı haber vermediği için Safir'e kızgın olabilir, Boz kendisini kullandığı için Mirza'ya, Esved oyuncakçıdan ona oyuncaklar getiren ailesine ne olduğu hakkında bana..."

Esved yumruklarını sıktı. Burnunun ucundaki bir rüyadan az önce uyanmıştı. "Bir dakika. Burası bir oyuncakçı... Sen... Sen miydin?! Annemle babama ne yaptın şerefsiz herif?!"

Sinirle Feza'nın üstüne atlayacakken onu Boz durdurdu. "Sus ve dinle."

Esved tuzağa yakalanmış vahşi bir hayvan gibi olduğu yerde debelense de kurtuluş için tek yolun Feza'yı dinlemek olduğunu anımsadı ve kendisini dizginledi.

Feza, Esved'in tepkisinden hiç etkilenmemiş gibi aynı tonda anlatmaya devam etti. "Lütfen birbirinizi suçlamayı bırakın. Bütün bu olan bitenin elbette tek sorumlusu benim. Dikenli bir yol olacağını başından beri bilmeme rağmen, aynı şeyleri tekrar tekrar yaşamamamız için kesin bir çözüm gerekiyordu. Ben de bu planı yaptım. Beyaz'ın da sakinleşip kulak verdiğinde bizi anlayacağını biliyorum." Esved'e döndü. "Sana gelince çocuk. Ailen hâlâ yaşıyor, sadece bildiğin anlamda değil. Olan bitenden haberdarlar. Zarlar konusunda bu kadar yetenekli olmanın bir nedeni var. Sadece biraz sabret, her şeyi öğreneceksin."

Feza'nın cümlesi bitince Boz aklına takılan bir soruyu sormak için araya girdi. "Mirza zarı atan bir el var demişti... Hikâyelerimiz üstünde oyun oynayan. Kim olduğu hakkında bir bilgimiz var mı?"

Mirza hafif iğneleyerek Safir'e döndü. "Tüm planı bildiğine göre bunu da biliyorsundur herhalde. Sen söylemek ister misin?"

Safir kafasını iki yana salladı. "Maalesef canım. Feza zarı atan oyuncuların kim olduğunu bilmediğini söyledi. O sadece ondan istenen öyküleri ve karakterleri ana hatlarıyla kurguluyormuş."

Feza Safir'i başıyla onayladı. "Zarı atan elin kim olduğunu bilmiyorum. Bu doğru. Ama en azından zarın atıldığı yere nasıl gidileceğini biliyorum. Mirza... Sen henüz ufak bir çırakken defolu zarı bulduğunda, benim ortadan kaybolup nereye gittiğimi anlatmanın vakti geldi sanırım."

Mirza'nın yüzünde çocuksu bir merak belirdi. Feza eski çırağının yüzündeki bu merakı hemen fark etti.

***

"Sigara?"

Beyaz, yanında dikilen Tavşan'dan rahatsız olsa da teklifini geri çeviremedi. "Eldivenlilerin kötü alışkanlıklarını sürdürebildiğini bilmiyordum."

"Katı yasaklar da arada bir çiğnenir. Herkesin haberi olur ama yakalanana kadar kimse haberi yokmuş gibi davranır. Bir nevi oyun gibi."

"Bir tavşana göre fazla gevezesin. Aceleci olman falan gerekmez mi?"

Tavşan gülümsedi. "Evet. Biraz konuşkan olduğum söylenir. Ama genelde altı doludur konuştuklarımın. Aslında biraz da bunu göstermek ve kendimi kanıtlamak için yanına geldim."

"Nasıl yani? İçeride söylediklerimi duymadın mı? Bir Eldivenliyle tekrar flörtleşir miyim sence?"

"Hayır hayır. Kendimi kanıtlamak derken... İçeride demiştin

ya. Keşke başka türlü bir yol mümkün olsaydı diye. Var aslında. Bunu kanıtlamak istiyorum."

Beyaz sigarasını söndürmeden yere attı, bu küçük sohbetin tadı kaçıyordu sanki. "Benimle biraz daha dalga geçersen, tekrar dirilebileceğin bir kemik zarın olmaz bak! Üsteleme."

Beyaz oyuncakçıya girmek için yeltendi. Tavşan onu bileğinden tuttu. "Şaka yapmıyorum. Tiksindiğin, yorulduğun ve bıktığın her şeyi geride bırakmak istemiyor musun? Al sana fırsat işte. Sana yalan söylemediğimi kanıtlamak için bana sadece bir şans ver."

Beyaz isteksiz bir şekilde yanıt verdi. "Peki ne yapacağız? Nasıl olacakmış o iş?" Tavşan, beyaz eldivenlerinin tekini çıkardı. Eldivenin üzerinde tavşan işlemesi vardı. İlk defa eli çıplak olan bir Eldivenli görüyordu. Bu ona komik geldi. "Bence bu sigara içmekten daha iddialı bir kural ihlali. Yarı çıplak sayılırsın artık." Beyaz kısa bir an için eldiveni inceledi. "İşlemelerini de sevdim." Tavşan eldiveni giymesi için Beyaz'a uzattı. Beyaz biraz şaşırsa da "Peki... Ne olacaksa olsun," diyerek eldiveni giydi. Biraz bekledi ve hiçbir şey olmayınca bozuk atacak gibi oldu. "Eee. Yani?"

"Yani... Düşün bittiği ve gerçeğin başladığı yere gidiyoruz."

Tavşan eldivenin takılı olduğu elini, Beyaz'ın eldivenli eline uzattı. Tokalaştıklarında sanki hiç var olmamış gibi ortadan kayboldular. Beyaz'ın yere attığı izmarit ve Boz'un ödünç verdiği ceket dışında, her şey tavşan deliğinden içeri yuvarlanmıştı.

FEZA

3. Bölüm
Eşik Bekçileri

"Gitmişler!"

Feza'nın Beyaz ve Tavşan'ı çağırmak için yolladığı Eldivenli, alelacele içeri dalmıştı. Boz'a dönerek, "Kapının önünde bir izmarit, bir de Tavşan üşümesin diye giydirdiğiniz ceketi buldum," dedi.

Feza kaşlarını çattı. Oyuncakçının içinde gerginlik bir heyula gibi yükseldi. Feza dışında herkes ne olduğunu anlamadıkları için birbirlerine baktılar. Ardından bütün bakışlar büyük bir cevap alma açlığıyla Feza'da toplandı. Boz bir müddet sonra sinirlendi. "Neyi bekliyoruz ki? Kalabalığız. Çok uzaklaşmış olamazlar, çıkıp arayalım! Farklı yerlere dağılırsak hemen buluruz."

Safir Boz'a hak verircesine başını salladı. "Bizimle gelmek istemiyordu, bizim gideceğimiz yere gitmek istemiyordu! Kaçtı işte. Yakınlardadır, gidip bulalım."

Esved biraz daha sakin görünüyordu. "Bir saniye. Telaşla hareket etmeyin. Kayıp olan sadece Beyaz değil, yanındaki Eldivenli de ortada yok. Bence Beyaz kaçmadı, götürüldü."

Mirza durumu anlamlandırmaya çalışıyordu. Feza iç çekti. "Tavşan'ın nasıl çırak olduğundan tut kumarhanede nasıl çalışmaya başladığına kadar her şey hafızanda çok silik değil mi? Sanki rüya gibi. Hikâye belli belirsiz bir yerden başlıyor, biraz ilerliyor ve uyandığında yarım yamalak hatırlıyorsun." Mirza düşündü. Her şey bulanıktı. Feza tekrar konuştu. "Taşlar yerine

oturuyor," dedi Feza. Ayağa kalkıp dükkânın içinde volta atarak konuşmaya başladı. "Öncelikle, oyuncakçı hepimiz için en güvenli yer. Beyaz'ı aramaya çıkmayacağız. Bu fark edilmemize neden olabilir. Hem Beyaz zaten artık bu dünyada değil." Safir'e bakarak, "Evet bizim gideceğimiz yere gitmek istemiyordu. Ancak şu an tam da orada, Tavşan'la birlikte."

Safir duydukları karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. "Ama nasıl olur? Sen diğer tarafa geçmek için sadece tek bir yol olduğunu ve onun da oyuncakçının içinde olduğunu söylemiştin."

Feza Safir'i onayladı. "Evet, zarı atan elin olduğu yere gitmek için tek geçit burada. Ancak bu yol üstatlar için geçerli. Muhbirler için değil." Feza son cümlesinin ardından öfkeyle bakışlarını Eldivenlilerin olduğu yöne çevirdi. Muhbir derken Eldivenlileri kastettiği açıktı.

Boz bu aşağılamanın karşısında ağzından alevler saçan bir ejderha gibi Feza'ya böğürerek üzerine yürüdü. "Yaptığınız her şey zaten yeterince aşağılayıcıydı! Bir de buradaki en masum insanların muhbir olduğunu hangi cüretle..."

Feza sakinliğini büyük bir olgunlukla koruyarak cebinden zarını çıkarıp gösterdi. "Otur yerine!"

Boz yutkundu. Gerçek bir zar üstadına elinde zar varken yaklaşmanın ne demek olduğunu, komut alan bir köpeğin keskinliğiyle anımsadı. Karşısındaki kişi üstelik Başüstattı. İçi içini yese de bekledi. Eldivenliler'den homurdanmalar yükseliyordu.

"Susun! Eldivenleriniz kontrol edilecek. Boz... Bunu sen yap. Hepsinin eldivenlerini kontrol et ve içlerinde herhangi bir hayvan işlemesi olan varsa söyle."

Boz yerinden kıpırdamadı. Eldivenliler onun ne yapacağını merakla bekliyorlardı. Bütün odada tek güvendikleri kişi Boz'du. Kısa bir karar anından sonra Boz konuşmaya başladı. "Bunu yapmayacağım. Eldivenlilerin her birine kendim kadar güveniyorum."

Esved sinirle ayağa fırladı "Eeeh! Yeter be. Hepsine güvendiğin Eldivenlilerin yüzünden Beyaz ortada yok, görmüyor musun? Ben yaparım."

Esved'in çıkışıyla bütün Eldivenlilerin elleri silahlarının kabzasına gitti. Safir bu inatlaşmanın sadece vakit kaybından ibaret olduğunu biliyordu. "Esved. Boz. İkiniz de oturun. İşlemeleri ben kontrol edeceğim."

Esved ve Boz Safir'in sesiyle söz dinleyen uslu çocuklar gibi köşelerine geçtiler. Birbirlerine öfkeli bakışlar atarak oturdular. Safir, yüzünü Eldivenlilere çevirerek konuşmasına devam etti. "Feza ve Esved hepinizin muhbir olduğunu düşünebilir. Boz da tam tersini... Ama ben, bana ellerinizi kızım için uzatmanızı istiyorum. Beyaz, bütün üstatlarla sorun yaşamış olabilir ama kumarhanede geçirdiği zor günlerde hep sizinleydi. Anlaşılıyor ki hiçbirinizle sorun yaşamamış. Aksine kumarhanede kapalı kaldığınız zor zamanların ne anlama geldiğini, üstatlar içinde en çok anlayan hep o olmuş. Neden başka bir yol istiyor zannediyorsunuz? O da tıpkı sizin gibi çünkü... Neden öfkeli zannediyorsunuz? Aynı hikâyenin içinde sıkışıp kaldığı için. Sizler de öyle... Çocukluğundan beri onun en yakın arkadaşı ve destekçisi bendim. Ama hepimizi bu acı kısırdöngüden kurtarmak için Feza'nın planına uyup sessiz kalmalıydım. Onun en çok ses aradığı anda sesimden fedakârlık etmeliydim. Bunu hepimizin kurtuluşu için yaptım. Bir gün Beyaz da anlayacak biliyorum. Hepinizin onunla aynı duyguları hisseden ve özgürlüğünüz için her şeyi göze alabilecek insanlar olduğunuzu biliyorum. Etrafımızda olan bitenleri anlamak için şimdi bunu yapmamız gerekli. O yüzden bana yardımcı olmanızı rica ediyorum."

Eldivenliler Safir'in sözlerinin ardından, bir iskeleti ahenkle hareket ettirmek için uyumla çalışan kemikler gibi davrandılar. Hepsi kontrol edilmek için ellerini ileri doğrultmuş bekliyorlardı. Safir her birine başıyla teşekkür ederek selam verdikten sonra eldivenlerini hızlıca kontrol etti. Hiçbirinde bir işleme yoktu. Tüm eldivenler bulutsu ipekten ve elleri örtmekle görevli lekesiz kumaşlardan ibaretti.

"İşleme yok. Bu ne anlama geliyor?" Safir çaresizlikle Feza'nın gözlerinde bir cevap arıyordu.

Boz araya girdi. "Odadaki Eldivenlilerin buradaki herkesten daha onurlu olduğu anlamına."

Mirza, Boz'un cümlesiyle yumruğunu sıktı. Garip duygular içindeydi. Elinden her iş gelirdi, zekiydi. Her şeyin çözümü için hep akıllıca bir yedek planı olurdu. Şimdi kızının kayboluşunu çaresizce izlemiş, olan bitenleri ne yapacağını bilmez bir halde dinlemişti. O bir zar üstadıydı. Öteki taraf neresiydi? Zarı atan kimdi? Beyaz nereye gitmişti? Boz bunca bilinmezliğin ortasında, tüm değerlerini ayaklar altına alıp savaşan üstatlar için nasıl onursuzluktan bahsedebilirdi? Aniden Boz'un çenesine sağlam bir yumruk patlattı. "Kes sesini artık! Buradaki kimse Eldivenlilerin onursuz olduğunu söylemedi! Şu an bir çıkış yolu bulmamız gerekiyor ve herkes bir şey yapmaya çalışıyor. Ortalığı germekten başka ne işe yarıyorsun söyle?"

Eldivenliler bile bu ani hareket karşısında şaşırıp tepkisiz kalmışlardı. Boz toparlandı ve Eldivenlilere hareketsiz kalmalarını işaret etti. Mirza'nın ayağının dibine ağzında biriken kanı tükürdü. "Katil konuştu... Belki de Beyaz haklıdır. Bütün kötülükler kendi iradenle içinden geliyordur."

Mirza yumruğunu tekrar doğrulttuğunda onu Safir durdurdu. Boz hıncını alamamış olmalıydı ki kelimeleriyle Mirza'ya yüklenmeyi sürdürdü. "Zarların dışında yumruklarının da işe yaradığını bilmiyordum. Bir tane daha vursana hadi."

Yeniden gerilen ortamda Esved cevap arayışını sürdüren ender kişilerdendi. "Artık sorudan çok cevaba ihtiyacımız var. Feza... Safir'in sorusuna cevap ver. Hiçbir eldivenin üzerinde işleme yok işte. Anlat artık her şeyi."

"Beyaz'ı götüren bir muhbirdi. Hikâyenin akışını gözetliyor olabilirler. Eldivenlilerin zarlarını yanımızda taşırken onu da yanlışlıkla buraya sürüklemiş olabiliriz. Eldivenlerin üzerinde bir hayvan işlemesi aradım. Bu işlemeler, nesneleri kullanarak diğer tarafa hızlı geçmelerini sağlayan bir çeşit işaret. Muhtemelen Beyaz'ı götüren muhbirin eldivenlerinde bu tip işlemeler vardı. At, tavşan... Hızlı olan hayvanlar işte. Eldivenlerden birini Be-

yaz'a giydirip el teması kurduklarında, muhtemelen diğer tarafa geçtiler. O yüzden herkesin eldivenlerini kontrol etmek istedim."

"Peki neden özellikle Beyaz'ı seçtiler?" dedi Mirza.

Feza kafasını iki yana sallamakla yetindi. "Bunu ben de bilmiyorum." Oyuncakçıdaki kitaplık kısmına yöneldi. "Şimdi gitme vakti."

Esved merakla sordu. "Nasıl gideceğimizi hâlâ anlatmadın."

Feza yürümeye devam etti. "Anlatmayacağım göstereceğim, gelin." Feza ağır adımlarla ilerledikten sonra oyuncakçının içindeki kitap rafının önünde durdu. Feza'nın beklediği kısmın önünde, kitapların sabit kalmasını sağlayan kitap tutucuları vardı. Kitap tutucusunun iki ayrı tarafı mızraklı şövalye figürü şeklindeydi. Sanki iki ayrı yönden kitapları ittirerek onların düzgün durmasını sağlıyor gibiydiler. Feza kitap tutucusunun önüne geldi. Tutucunun iki yanında duran figürlere seslenir gibi konuştu, "Eşik Bekçileri. Yolu açın. Başüstat oyun diyarına geçmek için izin istiyor."

Feza'nın seslenmesiyle kitapları iki yandan tutan şövalye figürleri harekete geçti ve mızraklarını yere vurarak asker selamı verdiler. Onların mızraklarını yere vurmasıyla ortadaki üç kitap da yere düştü. Kitapların düştüğü ufak boşluktan ışık sızıyordu. Safir, Mirza, Boz Esved ve merakla başlarını uzatan Eldivenliler olan biteni hayretlerle izliyordu. Kitap tutucusunun ortasındaki boşlukta sanki minyatürden yapılma ufak bir yol belirmişti. Feza'nın Eşik Bekçileri diye seslendiği şövalyelerin üzerindeki detaylar dikkat çekiciydi. Kıyafetlerinde iskambil kartı sembolü, zar sembolü ve at sembolü olmak üzere üç farklı desen vardı. Bu onların aynı anda bağlı olduğu toprakların bir işaretiydi. Esved maket askerler gibi duran bu ufak ve ciddi adamların değişen tavırlarını görünce bir an için kıkırdamıştı. Mirza hafif bir dirsekle onu sessiz olması için uyardı. Nihayet eşik bekçilerinden solda duran konuştu.

"İskambil Kral'a, oyunlara ve oyunculara selam olsun! Eşik kapısı için bedel lütfen!"

Eşik bekçilerinin koruduğu kapıdan giriş yapmak için bedel ödenmesi gerekiyordu. Feza cebinden iki defa kullandığı zaman zarını çıkarıp kitap tutucusunun boşluğundaki ufak yola yuvarla-

dı. İçeri yuvarlanan zar önce giderek küçüldü. Üzerinde kırmızı bir nokta daha belirdi ve sonra gözden kayboldu.

Bu sefer sağdaki eşik bekçisi konuştu. "Giriş bedeli kabul edildi! Altılık zarlarınız bu kapıdan geçtikten sonra hiçbir işe yaramayacak. Bu kapının ardında ölümler gerçektir ve zarla dirilme olmayacaktır! Kabul ediyor musunuz?"

Bu sefer söylenilenler ağırdı. Ancak Feza kararlı bir tavır sergiledi. "Kabul ediyoruz."

Feza'nın onayından sonra bu sefer Eşik Bekçileri aynı anda konuştular. "Lütfen bizi takip edin. Üçkapılar'a kadar size biz eşlik edeceğiz. Lütfen eşiği aşmak için zar attığınız herhangi bir parmağınızla eşik yoluna dokunun."

Eşik Bekçileri önden nizami bir şekilde yürümeye başladığında Feza başıyla üstatlara ve Eldivenlilere dönüp, "Yaptığımı tekrar edin," dedi. İşaretparmağının ucuyla, kitap tutucusunun arasındaki yola dokundu. Bir anda boyutu şövalyelerinki kadar küçülerek onlara denk oldu. Sırayla tüm üstatlar ve Eldivenliler aynı şeyi yaptılar. Artık bildikleri dünyanın içinde değillerdi. Yoldan dışarı baktıklarında oyuncakçının içerisi devasa bir yer gibi görünüyordu. Üstatların bakışları arasında eşiğin kapısı iki yandan ağır ağır kapandı.

Kart, zar ve at sembollü bayraklar tüm yol boyunca devam ediyordu. Önce kırmızı daha sonra siyah kumlardan oluşan bir yolu geçtiler. Üstatlar ve Eldivenliler yürüdükçe, toprağın üzerinde iskambil kartlarındaki kupa, maça, karo ve sinek desenleri beliriyordu. Daha önce bilmedikleri bir duyguyu tadıyorlardı. Sanki hiçliğin ortasında kalakalmışlardı. Bir süre sonra her basamağında siyah ve beyaz renkler olan ipince bir köprüyle karşılaştılar. Köprünün girişinde siyah ve beyaz iki at duruyordu. Köprünün aşağısı ise sadece sislerle kaplıydı. Eşik Bekçileri atlara bindiler.

"Köprüden geçerken aşağı düşmemeye dikkat edin." diye uyardı Feza. "Limbo, unutulan yüzlerin yeridir."

Bekçiler atlarını sürüp köprüyü büyük bir hızla geçtiler. Köprünün diğer ucunda beklemeye koyuldular. Feza üstatlara ve El-

divenlilere döndü. Boz erkenci davranmıştı. "Önce biz geçeriz," dedi. Boz ve arkasından gelen Eldivenliler ince köprüden yürümeye başladılar. Siyah-beyaz köprünün basamakları, aslanın gözünü karıştıran zebra deseni gibi Boz'un kafasını bulandırıyordu. Aşağıdan yukarıya yükselen sisin şekerleme gibi bir kokusu vardı. Adeta Boz'u içine çekiyordu. Sanki biraz mayışmış ve uykusu gelmişti.

Boz bir an için silkindi. Aşağı bakmamaya ve dikkatini toparlamaya karar verdi. İlerledi, ilerledi. En sonunda üç kapının önünde bekleyen Eşik Bekçilerini görmüştü. Gülümsedi. Köprünün çıkışına adımını atacakken ardında büyük bir sallantı hissetti. Sallantıyı silahlardan gelen patlama sesleri takip etti. Boz sarsıldıktan hemen sonra köprünün iki yanına tutundu. Ona en yakın olan Eldivenliye dönerek bağırdı. "Noluyor, ne yapıyorsunuz?! Durun!"

Boz'a en yakın Eldivenli ifadesiz ve kararlı bir şekilde Boz'a yanıt verdi. "Biz o kumarhaneyi kurtuluş için kundaklamıştık. Eşik Bekçisi şövalye girişte buradan sonra gerçek ölüm olduğunu söyledi. Kusura bakma bu çoktan aldığımız bir karardı."

Eldivenliler altıpatlarlarını kafalarına sıkıp toplu intihar ediyorlardı. Onlarca Eldivenli köprüden yağmur damlacıkları gibi aşağıya düştü. Boz gözünden akan yaşları ve şaşkınlığını durduramadan bağırdı. "Durun, bunu hep birlikte düzeltebilirdik! Ver şu silahı!"

Eldivenli kendisini durdurmaya çalışan Boz'a silahını doğrulttu. "Lütfen bunu engellemeyin. Çok geç. Artık özgürüz."

Daha sonra son Eldivenli de silahı kafasına dayayıp ateşleyerek ince köprüden aşağı düştü. Kanı Boz'un yüzüne sıçramıştı. Boz ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü.

Feza karşıdan seslendi. "Boz! İlerlemeye devam et!"

Boz, Feza'ya köprünün ucundan bağırdı. "Sus artık, sus! Bütün yoldaşlarım öldü, sus!"

Feza seslenmeyi sürdürdü. "Boz! Bekçiler onları oyaladığını düşünürse seni de köprüden aşağı atar! Niçin devam etmen gerektiğini unutma!"

Boz olan biten her şeyi düşünmeye başladı. Beyaz'la geçen güzel günlerini, Mirza'nın yalanlarını, kumarhanedeki esaretini, Fe-

za'nın gerçeklerini, Esved'in kinini, Safir'in ricasını... Bir an için tüm bu kalabalığın içinde ona gerçekten güvenen kimse olmadığına karar verdi. Az önce özgür olmak ve kendi iradeleriyle ölmek için atlayan Eldivenliler dışında hiç kimse. Bir şeyleri düzeltmek için yola çıkmıştı. Ölümlü bir hayata kavuşmak. Ancak ölüm gününe kadar güzel günler yaşamak. Yoldaşları da güzel günler görecekti. Tek isteği buydu. Ancak Boz'a bu noktaya kadar güvenen Eldivenliler bile artık dayanamayıp Boz'u yarı yolda bırakmıştı. Düşüncesinden hızlıca vazgeçip kendisine kızdı. Onlar yarı yolda bırakmak istememişler, buna mecbur bırakılmışlardı.

Bir an için o da yoldaşlarının yaptığı gibi sislerin arasında kaybolmak istedi. "Limbo, unutulan yüzlerin yeridir," diye Feza'nın söylediklerini mırıldanıp aklından geçirdi. Aşağı atlayıp sonsuza kadar unutulabilirdi, hatırlanmayabilirdi. Ne kaybederdi ki? Göz ucuyla arkasından mızraklarıyla yaklaşan Eşik Bekçilerini fark etti. Biraz daha beklerse öldürülecekti. Öldürülmek yenilgi sayılırdı. Şimdi öldüğü takdirde Boz'un adı, hikâyesi unutulanların arasına eklenecekti. Böyle yitmek aşağıdaki sislerin arasına atlarsa yaşayacağı şeyden farksızdı. Ne yenilmek ne de unutulmak istiyordu. Artık oynadığı oyunu kazanmanın ve onunla birlikte savaşanlar için ayağa kalkmanın vaktiydi. Eşik Bekçileri iyice yaklaştıklarında doğruldu. Bir adım daha atarak Üçkapılar'ın olduğu yere geçti. Eşik Bekçileri mızraklarını indirdiler. Boz yüzündeki kanı eldivenleriyle temizledi.

Köprünün sallantısı iyice durulduktan sonra Mirza ve Safir el ele köprüden geçtiler. Daha sonra Esved hızlıca köprüyü tamamladı. Önceden bu ritüeli defalarca tamamlamış olan Feza da köprünün sonuna geldiğinde oldukça rahattı. Beş üstat, karşılarında duran üç ayrı kapıya baktılar. Soldaki kapı iskambil kartlarının arkasındaki şekillere benziyordu. Ortadaki kapı beyazdı ve üzerinde altı siyah nokta vardı. Sağdaki kapının üzerine ise at başı deseni oyulmuş, oyukların dışında kalan kısımlar kare kare çizilmişti. Beyaz renkli atın üzerindeki Eşik Bekçisi bağırdı. "Geçiş kapısı için bedel lütfen!"

Feza şaşırmıştı. Bir şeyler ters gidiyor gibiydi. "Ne bedeli? Girişte zaman zarımı size verdim ya!"

Siyah atın üzerindeki Eşik Bekçisi mızrağını Feza'ya doğru yöneltti. "O, eşikten geçmek içindi! Buraya sadece sen gelmedin! Burada dört kişi daha var!"

"Hepimiz kart kapısından geçmek istiyoruz. Bu saçmalığı bitirin ve yolu açın."

"Onaylanmadı. Sadece birbirlerine bağlı olanlar aynı kapıdan geçebilir. Diğerleri farklı kapıdan geçmek zorunda! Ama önce bir bedel! İçinizden biri sislere yollanmalı!"

"Bunu kabul etmiyorum! Ben hep aynı kapıdan giriyordum! Oyunbozanlık bu!"

Feza'nın son kelimesi iki Eşik Bekçisini de çılgına çevirmişti. Tehditkâr bir tavırla Feza'ya yaklaşarak aynı anda konuştular. "BİR DAHA! KRALIN TOPRAKLARINDA! OYUNBOZANLIK DİYEMEZSİN! KARAR VERİLDİ! BEDEL SENSİN!"

Mızraklarını Feza'nın kıyafetine takarak onu köprüden aşağı atmak üzere havaya kaldırdılar. Mirza olduğu yerden bağırarak ileri fırladı "Durun! Üstat! Yapmayın. Beni atın, lütfen beni atın!" Mirza günahlarından arınmak ve kızı için kendini feda etmek dürtüsüyle yanıp tutuşuyor gibiydi. Ayrıca Feza olmadan yola çıkmak, bu serüven için cinayet olurdu.

Eşik Bekçileri Mirza'yı dinlemedi. Feza son bir gayretle çıraklarına bağırdı. "Anlamak için çabalamayı bırakmayın! Kendi yolunuzu çizin! Lütfen!"

Eşik Bekçileri büyük mızrakların ucunda cebelleşen Feza'yı sislerin arasına fırlattılar. Dört üstat da şok içindeydi. Feza düştükten kısa bir süre sonra garip bir his zihinlerini sarmıştı. Feza'nın yüzü bir an için tüm üstatların hafızasında silikleşmeye başladı. Anılar orada duruyordu ancak Feza'nın yüzünü bir türlü anımsayamıyorlardı. Limbo Feza'nın bedeniyle birlikte, üstatların zihnindeki Feza imgesini de yutmuştu.

Eşik Bekçileri tekrar yerlerine geçtiler. Üstatların kafası çok karışıktı. Feza, anlamak için çabalamayı bırakmayın, demişti ama

bu geldikleri yeni yerle ilgili her şeyi bilen tek kişi oydu. Büyük bir anlaşılmazlığın ortasında üstatları kendi kaderine terk etmişti. Hepsi ayrı ayrı üzgündü ve hayal kırıklığı yaşıyorlardı. Mirza ve Safir içten içe kızlarını nasıl bulacaklarıyla ilgili büyük bir umutsuzluğa kapılmışlardı bile. Esved'in aklının bir yanında Beyaz, diğer yanında ailesine ne olduğuyla ilgili bilinmezler vardı. Boz ise dövüşmeye nereden başlayacağını bilmediği bir savaşın içine itilmiş gibi hissediyordu.

Eşik Bekçileri son kez konuştu. "Herkes bir kapı seçsin lütfen! Bağlılar birlikte!"

Mirza ve Safir el ele tutuştular. Birbirlerine baktılar. İkisi de aynı yeri seçtiklerinden emin bir şekilde ilerlediler. İskambil kartı desenli kapının önüne geldiler.

Onlar seçimini yaptıktan sonra Esved ve Boz birbirlerine baktı. İlk konuşan Boz oldu. "Esved... İnan şu dakikadan sonra nereye gittiğimin hiçbir önemi yok. Sen seç." Boz istemeden de olsa ilk defa Esved'e iyilik yapmıştı.

Esved yine inatlaşacaklarını düşündüğü için Boz'un önceliği ona vermesine şaşırmıştı. "Teşekkür ederim," diyebildi. Teşekkür etti çünkü bu seçim onun için önemliydi. Feza ona, zarlara özel yeteneği olmasının bir nedeni olduğunu söylemişti. Ailesine ne olduğunu öğrenebileceğini de. Bu nedenle üzerinde zar noktaları olan beyaz kapıyı seçecekti. Esved'in seçimini yapmasının ardından Boz bir çırpıda kendisine kalan at başı oymalı ve kare desenli kapının önüne geçti.

Eşik Bekçileri tek ses konuştu. "Geçiş bedeli ödendi! Hoş geldiniz! İskambil Kral'a, oyunlara ve oyunculara selam olsun!"

Kapılar yavaşça açılıyordu.

Yolları ayrılırken üstatlar birbirlerine son defa baktılar. Safir ve Mirza birbirlerinin ellerini daha sıkı tuttu. Esved heyecandan karnında bir ağrı hissetti. Boz ise bir an önce ne olacaksa olsun diye düşünüyordu. Üstatların hepsi; aynı oyunu öğrenmeye çalışan ve farklı mizaçlar taşıyan çocuklar gibi yeni gerçekliklerine doğru ağır ağır yol aldılar.

Oyun başlıyordu.

4. Bölüm
Kralın Huzuru

Beyaz gözlerini tekrar açtığında kendisini şaşaalı bir odada buldu.

Oyuncakçının önündeyken içinde taşıdığı öfke, göz açıp kapayıncaya dek yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Bir yandan gözleriyle etrafı tarıyor, diğer taraftan ilk defa deneyimlendiği bu olayı kavramaya çalışıyordu. Okuduğu onlarca kitabı aklından geçirdi. Bilimkurgu romanlarındaki ışınlanma tam olarak böyle bir şey miydi? Hayır... Beyaz, Tavşan'ın elini tutup tekrar etrafına baktığında aniden burada olduğunu hissetmişti. Bunun sihirli ve masalsı bir şey olduğuna karar verdi. Düşün bitip gerçekliğin başladığı eşik ancak böyle bir duyguyla aşılabilirdi. Bir an Tavşan'ın sesiyle irkildi.

"Biraz şunlardan ye, gevşemeye çalış."

Beyaz'a zar şeklinde şekerlemeler uzatan Tavşan'ın üzerinde bambaşka kıyafetler vardı. Sanki eski çağlardan gelmiş bir asilzadeyi andırıyordu. Beyaz kafasını tekrar kaldırdığında Tavşan'ın yüzünün de değiştiğini fark etti.

"Korkma, hâlâ aynı kişiyim." dedi Tavşan.

Beyaz kısa bir an için Tavşan'ın yeni suratını süzdükten sonra, odanın ışıltılı ve gerçek olamayacak kadar güzel görünen dekoruna göz gezdirdi. Beyaz inanmak ve gerçekliği hissetmek için en yakınındaki vazoya dokundu. "Buradaki her şey senin mi yani?"

Tavşan, Beyaz'ın bu tür tepkiler vermesini anlayabiliyordu.

Şefkatli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Tamamen bana ait olduğu söylenemez. Emanet gibi de değerlendirebiliriz." Tavşan, eliyle odanın duvarına asılmış dev haritayı işaret etti. Harita yalnızca üç ayrı toprak parçasını gösteriyordu. Yavaş yavaş haritanın sağ tarafından başlayarak ilerledi. İşaretparmağını haritanın en sağındaki, şekli bir atın boynundan ağzına kadar uzanan kısmı andıran ülkenin üzerinde durdurdu.

"Burası... Satranç Dükalığı. Her ayın ilk günü siyah ve beyaz ordunun büyük savaşına şahitlik eder. İskambil Kral'ın önceleri izlemekten en keyif aldığı oyun olan satranç savaşı yıllardır burada oynanır. En ön cephede piyon askerler vardır. Onlar genelde ilk ölen cesur piyadelerdir. Arkalarında zengin ve zırhlı kale sahipleri, atlı askerler ve fil sahipleri bulunur. Orduya komuta eden vezirdir. Süvariler, fil ve kale sahipleri oyun anında vezirin sözünden çıkamaz. Vezir de dahil herkesin görevi ise kendi dükünü korumaktır. Dükün, vezire uygulattığı taktikler oyunu kimin kazanacağını belirler. İster siyah ordunun ister beyaz ordunun dükü olsun, kimin kaybettiği fark etmeden kaybeden tüm oyuncular infaz edilir. Belli bir süre boyunca kazanmaya devam eden ordunun üyeleri ise kademe yükseltilir. Yetenekli piyonlara at, fil veya kale verilebilir. Atlı askerler, fil sahipleri, kale sahipleri ve vezir ne kadar uzun süre ölmeden oyun kazanırlarsa yeni dük olmaya o kadar yaklaşırlar. Dük olup kazanmanın ödülü artık Satranç Dükalığı'ndan kurtulmak ve İskambil Krallığı'nda sonsuza dek oyun ve eğlence içinde hak edilmiş keyifli bir hayat sürmektir. En iyi oyuncular kral tarafından böyle ödüllendirilir. Burada istedikleri meslekle meşgul olabilirler." Tavşan haritanın önünde birkaç adım daha attı. Kare şeklinde ortada yer alan ve bir adaya benzeyen toprakların önünde durdu. Adayı ortadan ikiye ayıran bir boğazı vardı. Parmağıyla bu sefer oraya dokunarak tekrar anlatmaya başladı.

"Burası Zarboğaz. İskambil Krallığı ve Satranç Dükalığı'nı birbirine bağlayan geçiş noktası. Burada oyun zarları dövülür ve

oyuncu kartları çizilir. İsimler Tapınağı buradadır. Hata yapanlar, sürgünler, cesetler burada toplanır. Zarboğaz'ın zabıtaları ve fedaileri kralın yeminli kolluk gücü olarak burada bekler ve asla ayrılmazlar. Her biri kralın oyunu için kendini feda etmeye hazırdır. Satranç Dükalığı'nın asırlar önceki saldırısı püskürtüldükten sonra Zarboğaz'ın geçitlerinin girişine beş siyah nokta konuldu. Altıncı noktanın üzerinde duran bir Zarboğazlı, kendini feda etmeden köprünün geçidi açılmıyor. Her feda edilen asker sayesinde, İskambil Kralı'na olan bağlılık ve İskambil Krallığı'na saldırmanın imkânsız olduğu düşüncesi pekiştirilmiş oluyor. Suyun öte yakasındaki huzuru kimse bozamaz!"

Beyaz'ın duydukları karşısında kanı donmuştu. "Tüm bunlar canice... Hepsi kral oyun oynasın diye mi?" dedi.

Tavşan onun söylediklerine kulak asmadan haritadaki son toprakların olduğu kısma geldi. Görüntü yana çevrilmiş bir kartı andırıyordu. "Burası ise şu an bizim olduğumuz yer. İskambil Krallığı. Herkesin iki şeyi yapması beklenir. Düşünmek ve oyun oynamak. Düşünür, kendimizi anlar ve iyi hikâyeler yaratırız. Oynar, yine kendimizi anlar ve iyi hikâyeler yaratırız. Kartlar masaya konur, üzerine zarlar atılır. Bunu yaparken bol bol da eğlenilir. Siz yaratılırsınız, İskambil Kral ve halkı oynar." Tavşan volta atarak haritanın diğer ucuna, Satranç Dükalığı'nın olduğu kısma geri döndü. Cebinden altıpatlar tabancasını çıkardı. Tetiği çektiğinde mermi değil, namlunun ucundan ateş püskürdü. Haritanın bir ucu tutuşmaya ve Satranç Dükalığı'ndan Zarboğaz'ın olduğu yere kadar yanmaya başladı. "Tabii bu eğlence ve huzurun bir bedeli var. Sükuneti ve keyfi korumak için birileri acı çekecek. Birileri savaşacak. Herkes eğlenirken ve karınları doyarken olan bitene gözlerini kapatacak. Ekmek ve sirk canım, anlıyor musun? Ekmek ve sirk!" Haritanın üzerindeki ateş İskambil Krallığı'nın uzandığı topraklara ulaşmadan önce söndü. Daha sonra harita kendisini küllerinden doğan bir Zümrüdüanka Kuşu gibi ağır ağır tamir etmeye başladı. Biraz sonra eski halinden farksızdı.

"İşte... Ben bu üç toprağın da idarecisiyim."

Beyaz temkinli bir şekilde sorusunu yöneltti. "Bahsettiğin İskambil Kral sen misin yani?"

"Ne münasebet! Ben onun veziriyim."

"Bu kadar kötülüğün içinde kim olduğun ne fark eder ki? Bana farklı bir yol mümkün demiştin. Şimdi yağmurdan kaçarken doluya tutulduğumu söylüyorsun. Böyle olacağını bilseydim buraya gelmek yerine üstatlarla birlikte savaşırdım. Herkesin hayatını mahveden insanın yardımcısının yolundan gitmezdim. Beni neden aldın ki? Diğerleri değil de neden benim gelmemi istedin?"

Tavşan şefkat dolu bakışlarını ve gülümsemesini yüzünden hiç eksiltmeden konuşmaya devam etti. "Çok yanlış düşünüyorsun. Ben kraldan taraf değilim, onun karşısındayım. Üstatların İskambil Kral'ı engellemeye giden yolu çok dolambaçlıydı. Elbette onlarla birlikte deneyebilirdim. Ancak daha önce oyuncuların gerçek dünyaya taşıp, krala başkaldırması görülmemiş ve denenmemiş bir şey. Çok riskli ve uzun bir serüven olurdu. Ben kaleyi içeriden fethetmek istiyorum! Bu yüzden seni seçtim. İçinizde sıkılgan kralın biricik kızı olmaya layık başka kim vardı ki?"

"Ne yani? Kralın prensesi mi olacağım?"

"Daha önce de aksi bir babanın buyruğu altında, onu öfkelendirmeden, iyi geçinerek ve uzun süre kapalı kalarak nasıl mücadele edilir en iyi sen biliyorsun. Ama şimdi arada bir fark var. Bu kez canını acıtan şeyi çelikten zırhın yapacak ve lehine kullanacaksın. Hem de herkese her şeyi zehir eden bu gücün sahibini ağır ağır mahvetmek için. İskambil Krallığı hikâyeni dinledi. Ben de gördüm. Artık çok tecrübelisin. Lütfen Beyaz."

Beyaz düşüncelere daldı. Kendi hikâyelerinin zarını atanın kim olduğunu öğrenmiş ve vahşetin tahmin ettiğinden daha büyük olduğunu anlamıştı. Derinlerde bir yerde ailesinin yaptığı her kötülüğün altında kralın hamleleri olduğunu daha iyi algıladı. Herkesin iradesi umarsızca etkilenirken, tek günahkâr iradeyi

kontrol eden kraldı. Mirza haklıydı, hiçbirinin iradesi yoktu. Beyaz inanmakta geç kalmıştı. "Peki... Ama nasıl yapacağım? Kral buna ikna olacak mı?"

"Kral uzun zamandır doğru kişiyi ona getirmemi bekliyor. O kısım kolay. Senin yapman gereken, kralın kendisini oyunlarla uyuşturduğu zamanların dışında kalan her an onunla sohbet etmek."

"Ne hakkında sohbet edeceğim?"

"Kralın huzuruna çıktığımızda anlayacaksın."

***

Kral hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Tahtın sırtını yasladığı kısmı iskambil kartı şeklindeydi. Kollarını koyduğu yerin ucundaki tokmaklar zardandı. Tahtın ayakları ise at toynaklarını andırıyordu. Beyaz karşısında heybetli bir manzara beklerken, garip bir tahtın üzerinde iki büklüm oturan, yaşlı ve hüngür hüngür ağlayan bir adam bulacağını hiç tahmin etmemişti. İri bir çocuk gibi mızmızlanıyor ve aralıksız gürültülü bir şekilde ağlıyordu.

"Yine anlayamadım! Bir hikâye ve bir oyun daha bitti... Ben yine anlayamadım! Varlığımı bir yere sığdıramıyorum. Oyun oynuyorum ama unutamıyorum. Hikâyeler yazıyorum içinden çıkamıyorum. Bu ne dermansız bir çile!"

Tavşan sorunun ne olduğunu biliyordu. Kral yıllardır bir işaret bekliyordu. Her şeyi kurgulamaya ve kurguladıklarıyla oyun oynamaya kadirdi. Ama bir türlü asli gücün kendisi olduğuna ikna olmuyordu. Onu gelip bulacak bir ölüm gerçeği varken, kendisinden daha büyük olan gücün ne olduğunu idrak edemiyordu. Etrafında olup bitenleri anlayamadıkça, sanki kendi bedenine hapsolmuş gibi her oyundan sonra ağlama krizlerine girer, içindeki yükü bastırmaya çalışırdı. Tavşan, kralın ağlamasını kesmenin kötü sonuçlar doğuracağını bildiği için bitene kadar bekledi. Kralın inlemeleri yavaş yavaş azalmaya başladığında olduğu yerde toparlandı. Uzun sakalını diğer tarafa aldı.

"Eğer iyi bir haber getirmediysen, seni vezirim olmaktan men edeceğim! Ne kadar üzgün olduğumu görmüyor musun? Yeni bir malumat yoksa, hangi hadle beni rahatsız edebiliyorsun?!"

"Size daha önce yapılmamış bir şeyi yaptığımı söylemek için huzurunuza geldim kıymetli kralım."

Duydukları kralın ilgisini çekmişe benziyordu. "Nedir?"

"Son oyununuzda... En sevdiğiniz, onun zarını atarken bile ihtimamla yaklaştığınız oyuncu kartı kimdi?"

Kralın yüzünde çocuksu bir gülümseme belirdi. Hemen cebinden üzerinde tuhaf çizimlerin olduğu bir kart çıkardı. "Beyaz mı?" Beyaz karta dikkatlice baktı, karttaki figür kendine hiç benzemiyordu daha çok onu temsil ediyor gibiydi. İskambil Kral sabırsızlığını sürdürdü. "Ne olmuş Beyaz'a, söylesene?"

"Sizin için... Eşik Bekçileriyle bir anlaşma yaparak, Beyaz'ı kendi himayemde oyun alanından gerçekliğe taşıdım. Oyunun hikâyesine bakıp, kendi hakikatinizle ilgili çıkarım yapmak sizi çok yıpratıyordu. Ben de belki en sevdiğiniz karakteri huzurunuza getirirsem, bir şeyleri anlama yolculuğunuzda size huzur verir diye düşündüm."

Kral gergin bir mirket gibi dikildi. Tavşan büyük bir kumar oynadığının farkındaydı. Kral ani bir hareketle Beyaz'ın üzerine koşmaya başladı. Ardından Beyaz'a sıkıca sarıldı. "Ne iyi düşünmüşsün! Benden habersiz böyle tehlikeli bir şey yaptığın için seni idam ettirmem gerekirdi ama bu o kadar güzel ve incelikli bir fikir ki! Hem Mirza gibi işin sonunu getiremeyen bir baba yerine, hiçbir zaman oyun kaybetmemiş bir baban olması senin için de harika oldu Beyaz. Canım kızım benim!" Kral Tavşan'a döndü. "Dinle beni, İskambil Krallığı'nın her yerinde yemek dağıtılsın. Zarboğaz'ın pullarına da haber verin. Geçiş için feda edilecek iki asker hazırlasınlar. Prensesimizi bulmamızın şerefine Satranç Dükalığı'nda yeni bir oyun tertip etmek istiyorum. Hem Beyaz'ın krallığı tanıması için güzel bir fırsat olur." Gözünde büyük bir ışıltıyla Beyaz'la tekrar konuşmaya başladı. Bir

kralın insanlara hitap ederken kullandığı resmi tavırdan ziyade, yakın bir arkadaşıyla dertleşir gibi bir hâli vardı. "Biliyor musun Beyaz... Evlilik hiç bana göre değil. Kral olmak da. O yüzden hiç kraliçem olmadı ve babalığı tadamadım. Halktan biriyle birlikte olmak da olmazdı. Vezirimin bu fikri benim için muhteşem bir çıkış kapısı oldu. Artık baba kız bol bol dertleşebileceğiz. Her biten oyun sonunda kendimle kalmaktan gına gelmişti artık. Belki kendimi anlamamı da sen sağlarsın. Harika oldu. Harika!"

Kralın huzuruna çıktığında; sorularıyla daha da yok edeceği tek şeyin kralın huzuru olduğundan bihaberdi. Ancak şimdi görevini anlıyordu. Beyaz derin bir iç çekti. Duryodhana Kumarhanesi'nde olduğu gibi yüzüne suni bir gülümseme ekledi. Kralına reverans yapmak için bir dizini büktü. Başını öne eğdiğindeyse gülümsemesi yüzünden yavaşça silinecekti.

MİRZA

SAFİR

5. Bölüm
Benimle Oynar mısın?

Safir ve Mirza nutku tutulmuş vaziyette, ellerini bir saniye olsun bırakamamışlardı.

Az önce olanların şokuyla Mirza, Safir'in göğsüne başını koyup dizlerinin üzerine çökerek ağlamaya başladı. "Şimdi ne yapacağız? Onsuz ne yapacağız Safir?"

Safir yutkundu. O da çaresizlikle boğuşuyordu ama güçlü kalmalıydı. "Biliyorum. Başından beri bizimleydi. Annemiz de babamız da o oldu. Bizi o yetiştirdi. Tüm bunları da bizi bu döngüden çekip almak için yaptı. En son giderken bile kendi yolunuzu çizin dedi. Biz de savaşacağız. Onun dediği gibi kendi yolumuzu seçeceğiz."

Mirza'nın hıçkırıkları bir nebze olsun azalmış ve ağlaması yatışmıştı. "Ama nasıl? O piç, Beyaz'ı nereye götürdü onu bile bilmiyoruz. Diğerleri kapının ardından geçip nereye gitti bilmiyoruz. Şu an nerede olduğumuzu bile bilmiyoruz. Nasıl savaşacağız?"

Safir karşısındaki manzaradan sonra daha kararlı konuşmaya başladı. "Galiba en iyi bildiğimiz şeyi yaparak..."

Mirza ter ve gözyaşı damlalarının birbirine karıştığı yüzünü sildi. Ayağa kalktı. Gözlerini kırpıştırdı. Karşısında sadece oyunlar oynayan devasa bir kalabalık gördü. Farklı alanlara yayılmış insanlar kadeh kaldırarak yiyip içiyor ve zar atıp duruyorlardı. Safir Mirza'ya muzipçe gülümsedi. Kalabalığın içinde ilerlemeye başladılar. Panayır yerini andıran yeşilliklerin içinde her yerden

bir ses geliyordu. Safir, karşılıklı telli çalgı çalan genç bir adam ile yaşlı bir kadına dikkat kesildi. Kısa bir nağme çaldıktan sonra iğneleyici sözlerle atışıp birbirlerinin söylediklerine belli bir süre içerisinde mânilerle yanıt vermeye çalışıyorlardı.

Genç ozanın, "Yüzün çökmüş içine, oyun senin neyine, söylesene ey nine, bitmez mi bu kafiye?" sözlerine, yaşlı kadın şöyle karşılık verdi: "Bir tutam ele gelse, vardır dersin sakalım, sürerdi ya kafiye, biraz olsa akılın."

"Lın. Lın..." Genç ozan tıkanmışa benziyordu. "Bulamıyorum işte, 'lınla' devam eden bir şey. Ne olabilir ki?" O sırada yanlarındaki mumdan küçük bir çatapat sesi duyuldu. Karşılık verme süresi bitmişti. Genç ozan kafiyeyi tamamlayamamış ve kaybetmişti. Önlerinde duran altın kesesini yaşlı kadına doğru ittirdi. "Ama *aklın* demedin, *akılın* dedin. Yaptığın şey sanki biraz..."

Yaşlı kadın kahkaha atmaya başlamıştı. "Yasaklı kelimeyi biliyorsun. Onu diyemezsin." Yaşlı kadın ufak bir hile yapmıştı. Genç adam bu kelimeyi anmasının pahalıya patlayacağını bildiğini için çok irdelemedi. Kadın keseyi açıp içindeki altınları kontrol etti. "Galiba dizeler haklıydı. Aklın olsaydı süre bitmeden itiraz ederdin." Yaşlı kadın genç ozanı sinirlendirdikçe daha da eğleniyor gibiydi. İyice keyiflendiği bir anda Safir ve Mirza'ya dönerek bir kahkaha daha patlattı. "Kral yeni bir soytarı ilanı verdi galiba. Kılığınız kıyafetiniz güzelmiş. Üstünüze başınıza düzgün bir şey bulun. Hadi bugün bendensiniz." Safir'in avucuna bir altın fırlattıktan sonra yola koyuldu.

Eşik Bekçileri'nin yanında yaşadıkları olaylardan sonra burada oyun izlemek iyi gelmişti. Bir nebze olsun dertlerini unutmuşlardı. Biraz ileride üstlerine başlarına göre giysiler aldılar. Safir mavi, Mirza da kırmızı renkte bir keten pelerin alıp üzerine geçirmişti. Kıyafetler için para uzattılar ancak satıcı bunu kabul etmedi. Anlam veremeseler de teşekkür ederek dükkândan ayrıldılar. Etrafı keşfetmek için biraz daha gezinirlerken Mirza, "Ben biraz acıktım," deyince taze ve sulu meyvelerin olduğu bir başka dükkâna girdiler.

Beğendikleri birkaç meyveyi seçtikten sonra Safir tekrar altın

uzatmaya çalıştı. Meyvelerini düzelten dükkân sahibi de bu teklifi reddetmişti. Gülümseyerek, "Siz Satranç Dükalığı'ndan yeni geldiniz galiba," dedi.

Safir ve Mirza birbirlerine baktılar. Mirza, "Evet evet, oradan yeni geldik," diye cevap verdi.

"İskambil Krallığı'nda para sadece oyun oynamak için ortaya konur. Onun dışında yemek, içmek, barınmak her şey serbesttir. O yüzden, oyun dışında kimseye para teklif etmeyin, bunu kabalık olarak algılayabilirler. Maça Valesi'nin askerlerine yapmak istediğiniz mesleği bildirirseniz kısa süre içinde sizin de bir dükkânınız olur. Sonuçta o kadar orduya hükmetmiş ve hiç yenilmemiş iki düksünüz. Bu arada ben siyah orduyla kazanmıştım. Siz hangi ordunun düküydünüz; siyah mı, beyaz mı?"

Mirza, "Siyah," diye yanıt verirken aynı anda Safir, "Beyaz," diye yanıtladı. Bir an hata yaptıklarını zannedip kızardılar.

"Demek biriniz siyah, biriniz beyaz. Orada istediğimiz kadar düşman olalım, burada bize dost olmak düşer. Siz de haklısınız. Sonuçta alt tarafı bir oyun."

Safir anlayamadığı bu diyalog yerine konuyu merak ettiği şeylere çekmeye karar verdi. "Peki kimse altınları harcamıyorsa, bu altınlarla ne yapılıyor?"

"Güzel soru. Gerçekten çok zekisiniz. Belirli aralıklarla en çok altını biriktiren oyuncular kralın karşısına çıkar. Onunla oyun oynama şansı yakalar." Mirza, yaşlı teyzenin bendensiniz derken kıyafetleri değil kralın karşısına çıkmayı kastettiğini anlamıştı. O bunları düşünürken adam cümlelerine devam etti. "Geçen sefer bir demirci neredeyse krallığı kazanıyordu. İskambil Kral tüm krallığını ortaya koymuştu. Biraz sağı solu belli olmaz. Bazen eğlenceli bazen gergindir ama çok cömerttir kralımız. Hiç oyun kaybetmedi biliyor musunuz?" Bir an elini duvarlarda asılı olan afişlere çevirdi. "Hah, bakın işte bakın. Feza, Mirza, Safir, Beyaz, Esved, Boz. Kralımızın kazandığı son oyunun tüm karakterleri. Kralımız öykülerini onlar üzerinden belirliyor ve karakterlerin kemik zarlarını bu kartların üstüne atıyor."

Mirza gördükleri ve duydukları karşısında nabzını kulaklarında hissediyordu. Kendilerinin sadece kemikten bir zar olduğunu düşünüyordu ama aynı zamanda birer oyun kartı olduklarını da öğrenmişti. Üstelik oyunu oynayıp kaderlerini belirleyen kişi kraldı. Mirza bir an için Feza'nın burada olup gerçekleri görmesini çok istedi. Kendilerine pek de benzemeyen birtakım temsili çizimlerin olduğu afişlerin altında isimleri yazılıydı. Toparlanmaya çalıştı. Duyduklarının gerçekliğinden emin olmak için derin bir nefes alarak adama sorusunu yöneltti. "Peki kral, oyunda son hamle olarak Feza'nın ne yapmasını istemişti?"

Adam gülümsedi. "Feza'yı yanan kumarhaneden çıkarabilmek için, atan kişiyi farklı mekânlara götürebilen noktasız bir zar fırlattırdı. O dakikadan sonra kralın oyunu kazanması garantilenmişti. Kral öykünün devamını oynatmadı bile. Durun durun... Aklıma bir şaka geldi. Düşünsenize Feza ne yapmak isterse onu yapıyormuş ve noktasız zarla İskambil Krallığı'na gelmeye çalışıyormuş. En az o hikâye kadar heyecanlı olurdu."

Mirza öfkesini bastırmaya çalışıyordu. Safir, Mirza'nın gerginliğini hissederek dükkân sahibine nazikçe teşekkür etti ve oradan ayrıldılar. Uzaklaşırken, "O kralı tahtına gömeceğim!" diye söylendi Mirza.

Safir, adamın yanından ayrıldıktan sonra Mirza'yı azarlamaya başladı. "Üstüne şüphe çekerek mi gömeceksin? Bu adama saldırsaydın ne olurdu? Biraz sakin düşün canım. Kral oyun oynama aşkıyla masaya krallığını koyabilen biri. İskambil Krallığı'nda belli aralıklarla en çok oyun kazanıp altınları biriktiren kişi krala meydan okuyabiliyor. Senin ne kadar iyi bir zar üstadı olduğunu biliyorum. Sen de benim hikâye yazma kabiliyetimi biliyorsun. Güçlerimizi birleştirerek kralın karşısına dikilebiliriz. O zaman Beyaz'ı, Esved'i, Boz'u ve kaderlerimizi kurtarmak mümkün olur belki."

Mirza'nın içi uzun bir aradan sonra umutla dolmuştu. Safir'in dudaklarına tutkulu bir öpücük kondurduktan sonra "Hadi başlayalım. Üstat Feza'nın da dediği gibi, kendi yolumuzu çizelim!" dedi.

Safir, Mirza'nın kendisini bulmasına sevinmiş ve gözleri par-

lamıştı. Elini daha sıkı tuttu. En iyi bildikleri şeyi yapmak üzere, etrafta zar oyunları oynayan oyunculara bakınmaya başladılar.

***

"Uzun zamandır barbutta bu kadar iyisini görmemiştim. Bu sefer de kralın karşısına çıkmak mümkün olmayacak galiba. Al bakalım. Hakkındır." Mirza cebine bir kese altın daha koymuştu. Zarlar yirmilik olmasına rağmen, Duryodhana Kumarhanesi'nin sahibi olarak hünerlerini göstermiş ve üst üste defalarca yirmi atarak İskambil Krallığı oyuncularını canından bezdirmişti.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedi Safir, "Çok dikkat çekeceğiz. Konaklayacak bir yer bulalım."

Safir ve Mirza tahmin etmedikleri kadar güzel geçirdikleri günü, iyice dinlenerek taçlandırmak istiyorlardı. O sırada Safir, kirli görünen ancak nazik bir gülümsemeye sahip küçük bir kız gördü. Kız çekingen bir şekilde onlara yaklaştı. "Yemek alabilir misiniz? Lütfen."

Mirza şaşırmıştı. İskambil Krallığı'nda herkes varlıklı ve her şey serbestti. Bu çocuk nasıl aç kalabilmişti ki? Şaşırarak kıza iyice kızarmış sulu bir et verdi. Ufak çocuk kendinden beklenmeyen bir çeviklikle eti kısa sürede bitirdi. Çocuğun uzun süredir aç olduğunu anlayan Safir ve Mirza birbirlerine baktılar.

Safir, "Daha fazla ister misin? Alabiliriz." Çocuğu rencide etmek istemedikleri için ona neden bu halde olduğunu soramıyorlardı.

Çocuk sıkılgan bir şekilde, "Tabii isterim ama sadece bana değil. Arkadaşlarıma da alın lütfen, onlar da çok açlar," dedi.

Safir ve Mirza durumu giderek daha büyük bir hayretle karşılıyordu. Hiç itiraz etmeden kucaklarına doldurabildikleri kadar yiyecek aldılar. Safir ve Mirza'yı bir dolu yemekle gören küçük kızın gözleri parlamıştı. Ufak elleriyle kendisini takip etmelerini işaret etti.

Engebeli yollardan geçtikten sonra bir mağaraya ulaştılar. Zayıf, bitkin ve mutsuz görünen onlarca çocuk mağarada bekliyordu. Arkadaşlarını, Safir'i, Mirza'yı ve kucaklarındaki yemekleri gören çocuklar mağaranın içini sevinç çığlıklarıyla doldurdular. Küçük kız, "Şşşt, sessiz olun Maça Birliği duyabilir," dedi. Çocuklar kı-

kırtılarını gizlemeye çalışarak yemekleri büyük bir iştahla yemeye başladılar. Bazıları yemeğini bırakıp Safir ve Mirza'ya sarılıyordu. Çocuklarından uzak oldukları için iyiden iyiye duygulanmışlar ve ellerinden geleni yapma arzusuyla dolmuşlardı. Küçük sıska bir kız Beyaz'ı andırıyor, hafif çekik gözleri, omuzlarına dökülen siyah saçlarıyla Safir'in içindeki özlem duygusunu daha da katlıyordu. Çocuklar doyduktan sonra, yaktıkları ateşin karşısına geçtiler.

Küçük kız usulca Safir'e yaklaştı. "Biliyorum yasak ama... Şey... Benimle oynar mısın?" dedi.

Safir onun içine keskin bir bıçak gibi saplanan bu soruya anlam verememişti. "Nasıl yasak?" diyebildi sadece.

"Yasak işte. Biliyorum bize çok fazla yardım ettiniz. Arkadaşlarım da ben de çok şaşırdık. Ama belki bu kadar yardım eden iyi kalpli insanlar, bizimle bir seferliğine olsun oyun da oynar diye düşündük."

Safir ve Mirza önce küçük kızın yüzüne, sonra heyecanla dudaklarından dökülecek cevabı bekleyen çocuklara baktı. "Oynarız tabii. Oynamaz olur muyuz..."

İlerleyen saatlerde hep birlikte dans ettiler. Onlara en bilindik çocuk oyunlarını öğrettiler. Çocuklar, ilk defa öğrendikleri basit oyunlar karşısında şaşkınlıkla karışık bir heyecan yaşıyorlardı. Saklambaç ve ebelemece şimdiden en sevdikleri oyun olmuştu. Çocukların yüzü artık sadece doydukları için değil, ilk defa oyun oynamalarına izin verildiği için de mutluydu.

Küçük kız çok sevdiği Safir'e sokuldu. "Şey... Bizi çok mutlu ettiniz. Ama artık lütfen gidin. Böylesi sizin için çok daha iyi."

Mirza şaşırmıştı, ne olup bittiğini anlamaya çalıştı. "Neden gidelim ki? Biz sizin yanınızdayız. Bu gece burada uyuyabiliriz."

"Lütfen. Buradaki çocukların sözünü dinleyin. Hiçbirimizin sözü bir kere olsun dinlenmedi. Lütfen bari siz istediğimiz şeyi yapın."

Safir, Beyaz'ı anımsadı. Çocuğunun isteklerini yerine getirmek en büyük arzusuydu. Şimdi bu kadar mutlu ettiği çocukları nasıl kırabilirdi ki? Mirza'ya başıyla onaylama işareti yaptıktan sonra, "Peki... Nasıl isterseniz. Gideceğiz. Ama şehir meydanındaki oyun alanında bizi istediğiniz zaman bulabilirsiniz. Tamam mı?"

Çocuklar bir istekleri daha kabul olunca çok mutlu oldular. Hep birlikte Safir ve Mirza'nın etrafını sararak sarıldılar. İçle-

rinde kuşkunun esintisi ve çocuğunu mutlu etmenin huzuru gibi karışık duygular taşıyarak mağaradan yavaşça uzaklaştılar.

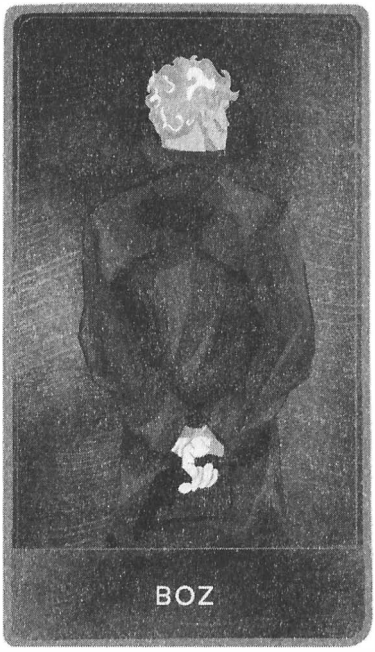
***

"Mirza, çocuklar yok! Hiçbiri yok!"

Safir'in içi rahat etmemiş, sabahın erken saatlerinde çocukları kontrol etmeye gitmişti. Mirza sakin olmasını telkin etti. Meyve ve sebzelerin başında duran adama, çocuklara ne olmuş olabileceğiyle ilgili sorular sormaya Safir'i ikna etti. Biraz sonra telaşlı adımlarla adamın yanına ulaştılar. Adam nazik bir selamlamayla ve yüzünden eksiltmediği gülümsemesiyle Safir ve Mirza'yı karşıladı. Safir hiç bekletmeden lafa girdi. "Eee... Malum yeniyiz. Merak ettiğimiz şeyler oluyor. Bize buraya alışmamızda yardımcı olabileceğinizi düşündük. Bir iki gündür çocuklar dikkatimizi çekti."

"Haa. Evet çocuklar. Doğru ya, nasıl uyarmadım sizi. Tabii insan çok erken yaşlarda Satranç Dükalığı'na götürülünce, nereden geldiğini hatırlayamıyor. Aslında bu mesele çok basit. Son kralımızın emriyle çocuklara yaklaşmak yasak! İskambil Krallığı'ndaki çiftlerin çocuklarıdır onlar. İçlerinde benim bile çocuğum olabilir. Belli bir yaşa gelene kadar oyunsuz bırakılırlar. Maça Birliği onlara nadiren yemek verir. Hepsi Satranç Dükalığı'nda piyon olmak üzere yetiştirilirler. Yarın bir gün Satranç Dükalığı'nın askeri olarak oyun oynarlarken kendilerinden geçebilsinler diye, oyuna ve yemeğe hasret büyütülürler. Arada çocuklar sizi fark ederse de çok umursamayın. Ordu onları grup grup götürür çünkü."

Adam konuşurken dilimlediği kavunlardan bir parçayı Safir'e uzattı. Safir hiçbir şey söylemeden adamın kasıklarına sert bir tekme attıktan sonra ağlayarak oradan uzaklaştı. Şimdi çocukların onlardan neden hem gitmelerini hem de bir defalık olsa bile oyun oynamak istediklerini daha iyi anlıyordu. "Benimle oynar mısın?" cümlesi kulaklarında tekrar yankılanırken, ciğerleri ikinci kez bir bıçak darbesiyle sökülüyor gibi olmuştu. Kararlıydı. Bu zarların düşmesine, bu kartların serilmesine daha fazla izin vermeyecekti. Kralın karşısına sadece dikilmeyecek, onu tuzla buz edecekti.

BOZ

6. Bölüm
Yoldaş

Boz elbisesini bir çırpıda silkeledi.

Ağzı burnu kuma bulanmış vaziyette kendisini bir sahil kenarında buldu. Bütün eklemleri günlerce koşmuş gibi ağrıyordu. Dudakları kupkuruydu. Biraz su bulmak düşüncelerini berraklaştıracak, kendisine gelmesini sağlayacaktı. İskeleye yanaşan gemiden indirilen bir grup çocuğu gördü. Yanlarında askerler vardı. Fark edilmemek için bulduğu en yakın taşın arkasına saklandı.

Kendisini uzun zamandır bu kadar korunaksız hissetmemişti. Eldivenlilerin topluca intihar etmesi, boğazına takılmış bir yumru gibi nefes almasını güçleştiriyordu. Eldivenlilerin silahlarından çok sadakatinin, sırtını yaslayabileceği güvenli bir liman olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Eli refleksle cebine gitti. En azından Eldivenlilerden miras kalan altıpatlar tabanca yanındaydı. Huzursuzluğu, kısa bir an için güvenli bir gölgeyle ferahlanmışçasına onu terk etti.

Boz'u tekrar diriltecek zarlar, köşe kapmaca oynadığı Mirza ve ortağı Safir, rehberliğini erken kaybettiği Feza artık yoktu. Hatta, koca dünyada tek başına bir fanusun içine sıkışıp kalmış gibi hissettiren tek aşkı Beyaz da artık yoktu. Ancak, artık fanus kırılmıştı. Eldivenliler asil bir duruş göstererek ve ilkelerinden taviz vermeyerek, cam fanusa sağlam bir darbe indirmişlerdi. Fanusa sıkışmış Boz'u oradan söküp almışlardı. Boz'un canı acıyor

ama bir taraftan da ilk defa gerçekten nefes alıyor gibiydi. Beyaz'ın etrafında pervane olduğu yılları düşündü. Geride bıraktığı her şeye ve herkese rağmen, Beyaz onun için tek bir adım atmamıştı. Boz, sırf Beyaz için hem toprağın altında etlerinin çürüyüp kemik yapılmasına razı olmuş, hem de sudan çıkıp diriltilmeye göz yummuştu. Kendisini açıklamasına fırsat bile sunmadan Beyaz yine ona öfkesini kusmuş, Boz yine azarlanmıştı. Boz'un sadakati yine Beyaz'ın sevgisiyle değiş tokuş edilmemişti. Şimdi tüm bunları bir kenara atıp Mirza ve Feza'nın söylediklerine nasıl inanabilirdi ki? Beyaz'ın tavırlarının, sadece yazılıp oynanan bir hikâyeden ibaret olduğunu nasıl varsayabilirdi? Beyaz ona hiç âşık olmamıştı. Hikâye veya gerçek, tek bildiği buydu. Pencereye çarpan yağmur taneleri gibi düşüp gözden kaybolan Eldivenlilerin sevgisi ve sadakati daha gerçekti.

Bugün bu yeni gerçeklikte, belki de gerçek olan hayatımın ilk gününü yaşıyorum, diye geçirdi içinden. Böyle düşünmek gerginliğini biraz olsun azaltmıştı. Az önce gördüğü askerler ve çocuklar gitmişti. Yaslandığı kayalığın ardından doğrulmaya niyetlendi. Tam o sırada az ilerisindeki çalılıklardan bir hışırtı geldi. Hışırtıyı duymasıyla irkildi. Ne yapacağını bilmez bir halde sırtını kayalıklara tekrar yasladı. Ses giderek artıyordu. Gözlerini iyice kısarak dikkat kesildi. Üzerine doğru ilerleyen, parlayan bir nesne fark etti. Bu bir kılıçtı. Eli silahının kabzasına gitti. Altıpatlar tabancasını tam karşıya doğrulttu. Ateş etmek için tetiğe bastığında silahın içinde mermi olmadığını fark etti. Beyaz'ın kumarhaneden ayrıldığı gün, ona kızıp kalan son mermisiyle kendisini vurmuştu. O andan beri silahına yeni mermi koymak için vakit bulamadığını anımsadı. Yutkundu. Alnından damlayan terlere engel olamıyordu. Gözleri terden yanmaya başladı. Stres, ıslaklık ve yükselen nabzı düzgün düşünmesini engelliyordu.

En sonunda çalılıkların arasından on beş on altı yaşlarında genç bir çocuk belirdi. Tüysüz ve masum yüzünün aksine uzun boylu ve iri yapılıydı. Boz'un kendisine doğrulttuğu şeyin ne

olduğunu anlamadı. Gülümsedi. Boz bu gülümseme karşısında biraz olsun rahatlamıştı. Genç çocuğun lejyonerlere benzeyen giyimi Boz'a tuhaf gelmişti. Genç asker konuştu. "Şşş. İndir o elindeki garip şeyi. Korkma, ben de isyancıyım yoldaş."

Boz bir an duraksadı, duyulmayacak bir sesle, "Yoldaş mı?" diye mırıldandı sadece. Sanki Eldivenliler'den birisi bambaşka bir kostümle karşısında belirmiş ve ona yardım eli uzatmak için gelmişti. Boz silahını usulca indirdi. Bu hareketini gören genç asker de kılıcını kınına soktu. Dostane bir şekilde kucağını açtı. Boz hiç tanımadığı bu gence, tüm yalnızlığını ve biçareliğini kendisinden almış gibi dolu dolu sarıldı.

Genç asker Boz'un bu kadar sıkı sarılması karşısında biraz gülerek, "Ooo... Güçlüsün gerçekten. Ben Piyon B631. Memnun oldum," dedi.

Boz da ayak uydurmaya çalıştı. İlk başta belki farklı algılanır diye, "Ben de Boz..." diyerek kendini tanıtamadı. B harfi dilinin ucuna takılmış kalmıştı. Kaldığı yerden devam ederek, Piyon B631'in adını da taklit edip bir isim uydurmayı tercih etti. "Ben de... Şey. Piyon B32," dedi Boz.

"Demek sen de benim gibi Beyaz Ordu'dansın. Hem de 32 numara. Yaşından anladım zaten. Çocuk değilsin, benim kadar genç de değilsin ve hâlâ hayatta kalmayı başarmış bir piyonsun! Bu kadar tecrübeli biriyle karşılaşmak bize çok şey katacak. Gerçekten fark edilmeden bu kadar saklanmayı başarmış olman mucize. Aç mısın?"

Boz biraz sıkılgan ve çekingen kalınca, girişken B631 durumu hemen anladı. Çıktığı çalılıkları aralayıp çevik bir hareketle dikenleri umursamadan içine daldı. Geniş bir heybeyle Boz'un yanına döndü.

"Şunları al. Bu kıyafetleri giy. Eğer Satranç Dükalığı'ndaysan, sıradan bir piyon olduğunu düşünmeleri, kaçak bir piyon olduğunu düşünmelerinden daha iyi." B631, ona üzerindekilere benzer kıyafetler vermişti. Göğüs kısmındaki zırhta gerçekten de beyaz

bir piyon işareti vardı. Kollarındaki siyah beyaz kare işlemeler el bileklerine kadar uzanıyordu. Heybeyi biraz daha eşeledi. "İsyancı keşfi riskli olduğu için yanıma çok bir şey alamıyorum kusura bakma," diyerek biraz kötü görünen bir tavuk budu ve çelik mataradan su uzattı. Boz görünüşüne aldırmadan ezilmiş budu büyük bir iştahla yedi. B631 konuşmaya devam ediyordu. "Ben Satranç Dükalığı'nda kaçakları infaz etme bahanesiyle keşfe çıkar gibi yaparım. O an isyancı bir kaçağı bulduysam, etraf fark edilebileceği kadar kalabalıksa, görünmemesini sağlarım. Senin durumundaki gibi etrafta kimse yoksa, kaçağı bir güzel giydirir ve isyan birliğimize dahil ederim. Nasıl ama? Bu arada benden çok kemikle ilgileniyor gibisin, neyse." Boz kemik kelimesini duyunca, tavuk etinin parçası birden boğazına kaçtı. Genç piyon Boz'un sırtına vurarak, "Yavaş... Sen bize lazımsın yoldaş. Hadi yola çıkma vakti. Daha diğerleriyle tanıştıracağım seni. Her geçen gün daha kalabalık oluyoruz. Çok sevinecekler..."

Boz karnının doyması ve susuzluğunun giderilmesiyle artık daha net düşünebiliyordu. Duydukları onun ruhunu da doyurmuş ve içindeki isyanın susuzluğunu yok etmişti. Uğruna savaşabileceği bir amaç ve birlikte çarpışacağı yeni yoldaşları olacağını duymak, içinde büyük bir heyecan dalgası yarattı. Biraz önce korkudan atan nabzını, şimdi sabırsızlıktan kulaklarında yankılanırken duyabiliyordu.

Çarklarda ezilen bir Eldivenli olmanın ağırlığını, Beyaz Ordu'nun en zayıf halkası Piyon B32 olarak tatmak onun için bir şerefti. Şerefli yürüyüşüne B631'le birlikte ilk adımlarını atarak başladı. Adım attıkça savrulan tozların toprağı kaldırdığını fark etti. Toprağın altı garip görünüyordu. Genç piyona fark ettirmeden ayağını yere sürüyerek ilerledi. Tüm zemin tıpkı bir satranç tahtası gibi siyah ve beyaz karelerle doluydu. O an, Piyon B631'in buraya neden Satranç Dükalığı dediğini de, kendisini neden piyon diye tanıttığını da dehşete kapılarak kavradı. Adım attığı her yer, bir satranç tahtasının zeminiydi. Buradaki herkes

de oyuncu askerlerdi. Bastığı her adımın satranç oyununu andıran bir savaş cephesine dönüşebileceğinin bilinciyle, artık yere daha sağlam basacaktı.

***

Birlikte uzunca bir yol yürüdüler. Önce devasa kalelerin yanından geçtiler. Boz biraz daha ilerledikten sonra fillerin üzerine binmiş ve gezintiye çıkan insanlar gördü. Boz etrafını şaşkınlıkla izlerken, genç piyonun yüzü ifadesizdi, ta ki karşılarından büyük bir hızla gelen atlı birlikleri fark edene dek... "İşte bu iyi bir haber değil," dedi Boz'a. Haberci Süvariler ellerinde borazanlarla tüm Satranç Dükalığı'nı turluyorlardı. Haberci Süvarilerin dışında kalan mızraklı atlılardan biri, atını Boz ve Piyon B631'in yanına doğru mahmuzladı. B631 o gelmeden önce Boz'un kulağına anlamayacağı cinsten şeyler fısıldadı. "Bu bir damga taşıyan... Hiç iyi değil, hiç iyi değil."

B631 bunları söylerken, damga taşıyan dediği atlı yanlarına varmıştı bile. "Siz... Tüm keşif birliklerinin görevleri iptal edildi. Sen tecrübeli görünüyorsun, sen de artık çocuk sayılmazsın. Beyaz Ordu'da piyon eksikliği var. İkiniz de katılmak için hazırlıklara başlayın. Kralımız geliyor. Prensesin şerefine bir satranç maçı düzenlenecek."

Genç piyon yutkundu. "Maç... Satranç maçını kendisi mi oynayacak?"

"Bir piyona göre çok soru soruyorsun! Ama neyse... Belki de ömrünün son günleridir değil mi? Yanıtlamamak olmaz. Hayır. Kral satranç oynamaktan çok sıkılmış. Uzun zamandır zarlar ve kartlarla oynuyormuş. O yüzden sadece izleyecek. Merak etme ben de orada olacağım. Oyun oynamak için sabırsızlanıyorum." Atlı asker kendinde değil gibiydi. Hayatta kalmaktan daha çok oyun oynama arzusuyla dolu görünüyordu. "Birkaç gününüz kaldı. Kralın kervanı yolda. Zarboğaz'dan geçmek üzerelermiş." Atlı, mızrağının ucuna kırmızı bir boya değdirdi. İkisinin de alınları-

na sürdü. Bir damga taşıyan, seçtiği askerleri oyun gününe kadar akmayan kırmızı bir damgayla işaretlerdi.

Atlı uzaklaşınca genç piyon, "Bizi de işaretledi. Artık oyuna çıkmak zorundayız. Kral gelmeden bu iş bitecekti, off! Şimdi bütün planı yeniden konuşmamız gerekecek. Gel benimle."

***

Boz ve Piyon B631; kıvrımlı çetin yolları aştıktan sonra, dağlık bir yere ulaştılar. İçinde ateş yanan bir mağaraya girdiler. Genç piyon Boz'a dönerek, "Tıpkı çocukken İskambil Krallığı'nda saklandığımız gibi, isyan planımızı da böyle mağaralarda örgütlüyoruz." Boz, genç piyonun söylediklerini anlamasa da kafa sallayarak eşlik etti. Mağaranın içinde farklı kıyafetler giymiş askerler vardı. Kale, at, fil ve piyon sembolü barındıran giysiler giymiş olanlar çoğunluktaydı. Boz satranç taşlarını tanıyordu.

İkisinin içeri girmesiyle ortam buz kesmişti. Kale öne çıkarak söz aldı. "Damgalanmışsınız! Her şeyi mahvettiniz. Sizi keşif için görevlendirmemiş miydik? Hem bu toplantılara kafana göre piyon getirme demedik mi?"

"İşler tahmin ettiğiniz gibi değil. Damgalanmayı biz seçmedik. Kral ordusuyla birlikte Satranç Dükalığı'na geliyor. Prensesle birlikte izleyeceği bir satranç müsabakası düzenlenecekmiş. Maça Valesi ve ordusu buradayken bir ayaklanma çıkarmamız mümkün değil." Kısa bir an lafını yarıda bırakıp Boz'u işaret etti. "Onu küçümsemeyin. Sıradan bir piyon değil, bu yaşına rağmen hâlâ piyon olarak hayatta kalabilmiş biri. Piyon B32 o. Hem damgalanmak umurumda mı sizce? Bu benim ilk savaşım değil, son da olmayacak."

Kale sahibi mağaranın içinde önüne bakarak düşünceli adımlarla yürüdü. "Gençsin... Hırslısın. Ancak savaşlar hırsla değil akılla kazanılır. Uzun zamandır üzerine çalıştığımız oyun açılışında kritik bir rolün vardı."

Piyon B631, Boz'u göstererek, "Merak etmeyin. Ona güveniyorum," dedi.

Boz kendisine bu kadar çabuk güvenen genç piyonun, güvenini boşa çıkarmak istemeyerek başıyla hızlıca onay verdi. "Ne istiyorsanız yapmaya hazırım."

Kale sahibi Boz'a doğru yaklaştı. "Biliyorsun, Satranç Dükalığı'nda oyunu ölmeden kazandıkça sınıf atlarsın. Bir bakmışsın atların, fillerin, kalelerin oluvermiş. Gün gelmiş dükün yardımcısı Vezir olmuşsun, gün gelmiş herkesi yöneten Dük. Ama... Bu hiyerarşiyi kırmak için tek bir şansımız var. Satrançta işimize fazlasıyla yarayan bir kural var. Eğer bir piyonu, karşıdaki en son kareye kadar korumayı başarırsak, oyun o piyonun vezire dönüşmesine izin veriyor."

"Olurum! Vezir de olurum, piyon da. Yoldaşlarım için her şeyi yaparım," diye atıldı Boz.

Onun bu heyecanı kale sahibinin hoşuna gitmişti. "Hahah. Neden iyi arkadaş olduğunuzu anladım B631. O da senin gibi hırslı bir piyon. Ama... Bu plan şimdilik iptal. Genç piyonumuz haklı, krallığın ordularıyla boy ölçüşemeyiz. O yüzden, vezir olmak istiyorsanız önce kralın izleyeceği maçta piyon olarak hayatta kalmalısınız! Daha fazla çocuğun oyun oynamaktan koparılıp asker olmaması size bağlı."

Son cümle Boz'un adeta kulaklarını çınlatmıştı. "Oyun oynamaktan koparılıp asker yapılan çocuklar..." diye düşündü. Bu kadar aşağılık bir şeyin onun halihazırda kaderi olduğunu anımsadı. Mirza'nın peşinde o da çocukluğunu unutmuş ve Duryodhana Kumarhanesi'nin askeri yapılmıştı. Boz, kale sahibinden duyduklarının nedenini ve sonucunu sorgulamadan, yeni amacına biat etti. Onun için bundan daha onurlu bir görev olamazdı. Boz ve Piyon B631 birbirlerine baktılar. İkisinin de gözlerinden, gerçek yoldaşını bulmanın mutluluğuyla birleşen türden bir korkusuzluk okunuyordu.

7. Bölüm
Müsabaka

"Kralım için!"

Zarboğaz'ın sadık kullarından biri daha geçidin ağzında gür sesiyle haykırdı. Kralın geçişi için kendini feda etmeye uzun zaman önce yemin etmişti. Onlara "pul" denirdi. Kendinden ve var olma nedeninden habersiz taşlar gibi kırılıp fedailik yapacağı günü beklerlerdi. Pul, üzerinde beş siyah nokta olan beyaz zeminin boş kısmına sakince yanaştı. Altıncı noktayı kendi bedeniyle tamamlamak üzere beklemeye koyuldu. Kara toprak yavaşça askeri emmeye ve içine çekmeye başladı. Bir yılanın, avını genişleyen ağzına ağır ağır alması gibi asker de toprağa gömülüyordu. Asker gömüldükçe Zarboğaz'ın suya uzanan geçidi de açılmaya başladı. Bu bir tür güvenlik önlemiydi. İskambil Kral'ın fedaileri hem geçiş bölgesini korumakla hem de zamanı geldiğinde geçitleri bedenleriyle açmakla mükellefti.

"Toprakların daha verimli olması için solucanlara da ihtiyaç var güzel kızım."

Beyaz bu yoruma sadece gülümseyerek karşılık verdi. Kral biraz şaşırmış görünüyordu. "İlk seferde görenler epey korkar, hatta mideleri bulanır. Sen gerçekten benim kanımı taşıyorsun. Bayıldım!" Beyaz'ı aniden kendine çekerek, "Benim biraz kaçık olduğumu düşünüyorsun diye üzülmeye başlamıştım. Yol boyu pek konuşmadın. Babanı sevmiyor musun yoksa?"

"Hayır babacım, aksine öğrenmeye çalışıyorum ve devamlı sizi dinliyorum. Öğrendikçe de büyüleniyorum. Uzun seneler gerçekliği bir rüyanın içinde yaşamışım. Şimdi bu yeni gerçekliğe, krallığımıza alışıyorum."

Kral duraksadı. Beyaz'ın söyledikleri onu hem meraklandırmış hem de aklını kurcalamıştı. Güvertesi bir lunaparkı andıran gemiye binmesi için Beyaz'a yol verdi. Bir sonraki istikamet Satranç Dükalığı olacaktı. Geminin içindeki dönme dolaptan koltuğa oturdular. Maça Valesi de onlarla birlikte bindi. Işıltılı koltuklar dönmeye başlarken, kral ve prenses de sohbetlerine geri döndüler.

"Burada gördüğün her şeyin gerçek olduğuna eminsin yani? Ben hep şüpheyle yaklaştım. Mesela sen. Dün kurduğum ve oynadığım bir oyundun. Şimdiyse karşımdasın ve gerçeksin evladım. Her şeyi bu kadar eğip bükebilirken, neyin gerçek neyin oyun olduğu birbirine karışıyor artık..."

"Anladığım kadarıyla siz kontrol eden değil, edilen olmayı arzulamışsınız babacığım."

"Evet belki de. Her şeyin anlamının dizili olduğu tespihin son parçası olmak çok ağır geliyor. Hal böyleyken, ben de her şeyimi oyun oynamaya adadım. Oyun oynarken bunların hiçbirini düşünmüyorum bile. Oyun ne kadar eğlenceliyse kafamdaki soru işaretlerini o kadar unutuyorum. Tabii oyunun adil olması da önemli. Yoksa oyun gerçekçiliğini suda eriyen şeker gibi kaybediveriyor. Ama oyun bittiğinde. PUF! Her şey yeniden başlıyor. İçime dert olan şeyler hep oradaymış, hiç uzaklaşmamış gibi yerli yerinde duruyor. Belki de bu yüzden yok olmayan hikâyeler yarattığım oyunları daha çok seviyorum. En sevdiğim karakterlerin kartlarına tekrar tekrar zar atıp aynı hikâyeleri oynatıyorum. Kaçıp duruyorum."

Beyaz neredeyse bu cani adama acıyacağını düşündü. Deli bir kralın açıklayamadığı şeylerin yarattığı histeriden kendisinin ve ailesinin doğmuş olması ona ürkütücü geldi. Kim ne kadar suç-

luydu? Neye dahil olduğunu bilmediği bir hikâyede savrulan öz babası Üstat Mirza mı her şeyin sorumlusuydu? Yoksa; ilk defa etrafında olup bitenleri anlamaya çalışırken, içinden çıkamadığı bu cenderede istemeden tuhaflaşan bu kral mı cezalandırılmalıydı? Her şeyi kontrol edebilen ve yeni dünyalar yaratabilen bir kral bile kontrolün kendinde olmadığını düşünüyorsa gerçekten bu işte suçlu kimdi? Beyaz fikirlerin kuyusunda daha derine inmeden kral sesli bir şekilde iç çekti. Bu hüzünlü nefes alıp verme anı Beyaz'ı gerçekliğin ipiyle yukarı çıkardı. Beyaz elini uzatıp, İskambil Kral'ın kırışık parmaklarının üzerine götürdü. "Üzmeyin kendinizi. Bu bir kaçış değil. Siz yarattığınız yeni dünyalara kaçıp saklanmamışsınız, oraya gidip sorunlarınıza cevap aramışsınız. Bunu da daha güçlü bir şekilde gerçekliğinize dönmek için yapmışsınız. Bu bir hata değil ki. Bakın, yarattığınız şeyin içinden ben çıkageldim babacığım. Buradayım, yanınızdayım. Belki birlikte bir cevap buluruz."

"Neden her şeye kadir olan kişi benim merak ediyorum. Benden önce de babammış. Gerçi böyle şeyler ne babamın ne de diğer kralların hiç umrunda olmadı. Yönetti, oynadı, öldü ve gitti."

Beyaz, kralın ağzından çıkanları iyice ölçüp tarttı. Tavşan'ın söyledikleri aklına geldi. Suyu bulandırmanın tam zamanı olduğuna kanaat getirmişti. "Düşünüyorum da babacım. Belki de o, her şeye kadir olan o kişi siz değilsinizdir. Başka biri veya başka bir şey vardır."

Kralın boğazı düğümlenmişti. Kendisine söylenmeye cüret edilememiş bir şeyi duymak ona tuhaf hissettirdi. Hayatında ilk defa birisi yegâne gücün sahibinin kendisi olamayabileceğini ima ediyordu. Hem de korkusuzca! Bunca yıl burnunun önündeki bu düşünceyi göremediği için şaşırdı.

Maça Valesi de sohbete kulak misafiri olmuştu. Son duyduğu sözler gururuna dokunmuş ve Beyaz'ın kralına affedilemez bir hadsizlik yaptığını düşünmüştü. Kralın onaylayacağından emin bir tavırla aniden sırtına takılı olan arbaletini çekti, okunu yerleş-

tirdi ve Beyaz'a doğrulttu. "İzin verin bu şımarık çocuğu geldiği oyun parkına geri göndereyim kralım!" diye gürledi Maça Valesi.

Kral, afallaması geçtikten sonra daha düzenli nefes almaya başladı. Elini yavaşça havaya kaldırdı ve arbaleti Maça Valesi'nin elinden aldı. "Ver şunu bana. Bu çocuk bir bilge."

Maça Valesi öldürmeye ve emirleri sorgusuz sualsiz yerine getirmeye alışkındı. Koca bileklerini saran damarları yine iştahla kabarmıştı ancak kralın sözleriyle hayatında ilk defa eli ayağına dolandı. Dudaklarının ucuyla, "Nasıl isterseniz efendim," diye mırıldanabildi sadece.

Kral oturduğu yerden doğruldu. Boğazını temizledi. "Yani etrafımda dönüp biten ve var ettiğim her şeyi açıklayamama nedenim... Benden daha güçlü birisinin olması mı? Hatta belki de beni bile var eden birinin olması... Bu kulağa imkânsız geliyor ama düşüncesi bile hoşuma gitti. Olan bitenlere anlam veremediğimde bu kadar kolay sarılabileceğim bir fikir olduğunu bilmiyordum. Bana hep, benim yegâne kudretin sahibi olduğum söylendi."

"Hâlâ öylesiniz babacığım. Benimki sadece huzurunuzu yerine getirmek için ortaya attığım bir fikirdi."

"Geldi gelmesine... Güzel bir satranç müsabakasının ardından seninkini de ben yerine getireceğim canım kızım." İskambil Kral, verdiği emirle dönme dolabı durdurdu. Uzun zaman sonra ilk defa gözleri parıldıyordu. "Şimdi dinlen, yarın çok eğleneceğiz."

***

Piyonlar, fil sahipleri, atlılar, kale sahipleri, vezirler ve dükler. Hepsi satranç tahtasının üzerinde savaşmak üzere nizami bir biçimde dizilmişlerdi. Kral ve prenses koltuklarına kurulmadan önce etrafta büyük bir sessizlik hâkimdi. Hiçbir askerin oyun esnasında kafasını kaldırıp kralà ve prensese bakmamasına dair kesin talimat vardı. Tıklım tıklım seyirciler oyun alanının etrafını

tamamen çevrelemişti. Kilitli kafesin arkasında İskambil Krallığı'ndan yeni gelmiş çocuklar da müsabakayı izleyeceklerdi. Çocuklar heyecanlıydı. İlk defa onlara gerçek bir oyun görecekleri söylenmişti. Çocuklara en önden maçı izletmekteki maksatları ise neyle karşılaşacaklarını onlara hızlıca öğretmekti.

Boz, başı öne eğik bir halde yanında duran Piyon B631'e fısıldadı. "Bugün ölebiliriz. Ben... Sana gerçek adımı söylemek istiyorum. Yani... Bana Boz derler. Bana Piyon B32 demek yerine Boz diyebilirsin."

Piyon B631 yere bakarken gülümsedi. Boz'un bu davranışını kıymetli buldu. "Ben de sana aynı şeyi söylemek üzereydim. Herkese yoldaş diye seslendiğim için, bana Hemrâh diye takılırlar burada. Kralın oyun oynadığı dünyadaki dillerden birinde yoldaş demekmiş. Tabii bana uzun geliyor sen kısaca 'Râh da diyebilirsin."

Boz da gülümsedi. "Bunu sevdim Râh," diyebildi sadece. Boz ölmekten korkmuyordu. Sonuna kadar savaşmaya hazırdı.

İskambil Kral ve Beyaz, nihayet oyun alanından biraz daha yüksekte duran yerlerine geldiler. Maça Valesi bu seferki oyunun prensesin onuruna düzenlendiğini herkese ilan etti. Oyun başlamadan önce tüm askerlerin kafasını kaldırması için işaret verildi. Beyaz dalgın bakışlarla oturduğu koltuktan olan biteni seyrederken bir an için askerleri inceledi. Boz oradaydı! Yerinden kalkar gibi oldu. Etraflarına yığılmış onlarca şövalyeyi fark edip tekrar koltuğuna gömüldü. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Bir şeyler düşünmeliydi. Hızlıca bir şey yapmazsa göz göre göre Boz'un ölümünü seyredebilirdi.

Büyük bir borazanın göğü inletmesiyle müsabaka başladı. Geleneksel selamlamanın ardından Siyah Ordu ve Beyaz Ordu tekrar karşı karşıyaydı. Oyunda şaha karşılık gelen dükler askerlerine emirler yağdırıyordu. Dakikalar sonra birkaç piyon fillerin ayaklarının altında ezilmişti bile. Atlılar karelerin arasında fır dönüyordu. Ağır zırhlı kale sahipleriyse henüz yerinden kımıldamadan oyununun olgunlaşmasını bekler vaziyetteydi.

Boz açılmak için emri bekliyordu. Râh'la birlikte birbirlerinin arkasını kollayacaklardı. Diğer askerler ne zaman onları yemek için tehdit oluştursa, kılıçlarıyla savunmak için bekleyeceklerdi. Satranç tahtasının üzerindeki kan sızıntıları Beyaz'ın önüne kadar ulaşmış ve zemine yapışan kırık kemiklerin sesi art arda kulaklarda çınlar olmuştu. Kral Beyaz'ın yüzündeki huzursuzluğu fark etti. Maça Valesi'ne aşağı inip kanları ve kemikleri maçın bitimi beklenmeden temizletmesini söyledi.

"Buraya seni mutlu etmek için getirdim çocuğum. Zarboğaz'daki kara toprak askerleri yutarken bile bu kadar gergin görünmüyordun. Canını sıkan başka bir şey mi var?"

"Çok fazla seyirci var. Bu kadar kalabalığın gözlerinin üstümde olmasına alışık değilim galiba babacım."

"Hahahah! Güzel evladım benim. Seyirci oyun için her şeydir. İtibar ve onur getirir. Güzel bir oyundan kimsenin haberi olmazsa, geriye ne kalır ki? Belki de satranç sevmiyorsundur. Hadi bana doğruyu söyle. Sevmiyorum ve senin için katlanıyorum de."

Beyaz, Kral'ın kurnaz biri olduğunu biliyordu. Böyle yönlendirici bir soruya olumlu yanıt vermesi başına iş açabilirdi. Satrancı sevmediğini söylemek yeme atlamak olurdu. Kendisi için özenle seçilmiş büyük bir hediyeyi mahvedip kralın tadını kaçırmak da cabasıydı. "Seviyorum babacım. Sevmez olur muyum? Sonucun ne olacağını merak ediyorum hatta, oyun giderek kızışıyor."

Kral tek kaşını kaldırmış, gözlerini sahadan ayırmadan Beyaz'a yanıt verdi. "Beyaz Ordu'nun son üç piyonu kaldı. Diğer askerler hâlâ yerli yerinde duruyor ama böyle savunma yapmaya devam ederlerse daha fazla açık verecekler."

Kral bunları söylerken Beyaz Ordu'nun bir piyonu daha öldü. Beyaz Ordu'dan piyon olarak geriye sadece Boz ve Râh kalmıştı. Boz karşı kareye bir adım daha yaklaştı.

"Savunmaları zayıf olabilir babacım ama piyonlar karşı kareye ulaşırsa vezire dönüşebiliyorlar diye biliyorum. Şu iki piyondan biri isterse vezir olup oyunun dengesini değiştirebilir."

"İsterse mi? Çok masum... Dük emir vermeden hiçbir piyon kafasına göre hareket edemez. Diğer taşlar da vezirle hızlı istişareler yapmak zorunda. Hatta şuraya bak. Beyaz Dük emir verdi. Şu küçük olan piyon. Ölmek üzere."

Boz'un kulaklarında bir uğultu yükseldi. Bir adımlık bir yolu kalmıştı. Ancak Beyaz Dük'ün ağzından çıkanlar kanını dondurdu. "Piyon B631 ileri!" Beyaz Dük oyun alanının sağ kanadından gerçekleştireceği başka bir strateji için dikkat dağıtmak uğruna Râh'ı feda etmeye karar vermişti. Râh başını Boz'a çevirdi. Gözü dolu bir şekilde ona baktı. Boz telaşa kapıldı. Bir yoldaşının daha göz göre göre ölmesine izin veremezdi. Dükün emrini dinlemedi. Râh adımlarını atmadan önce Boz karşı kareye geçti. Boz artık bir vezire dönüşmüştü.

Râh, "Bunu yapmamalısın Boz!" diye bağırdı. Boz'a bir şey olmaması için dükün emrettiği yere geçti.

Seyircilerden bağırışlar yükseldi. "Hilee! Dükün sözünü dinlemeden vezire dönüştü, hile var! Öldürülsün! İnfaaz!"

Kral Maça Valesi'ne infaz emri vererek piyonların durduğu bölgeyi işaret etti. Maça Valesi ağır adımlarla yaklaşırken Boz bağırmaya başladı. "Hayır bu şekilde olamaz! Bu kurallar tamamen saçmalık! Adil değil! Piyonların hamle yapmak için bırakın düke, vezire danışmaya bile hakkı yok görmüyor musunuz? Bu gerçek bir oyun bile değil!" Maça Valesi'nin kınında hareket eden büyük kılıcın sesi daha yakından işitiliyordu. Kılıcı kınından büyük bir hiddetle çekerken Beyaz bu kez yerinden fırladı.

"Babacım. Lütfen müdahale edin. Oyun böyle daha ilginç hale geldi. Bırakalım bu seferlik dükün dediği olmasın, şu beyaz piyon vezire dönüşsün."

Kral emir vermek için ayağa kalktı. "Peki nasıl is..."

Kralın ayağa kalktığı esnada Maça Valesi Boz'dan önce Râh'a yönelmişti. Boz'u öldürmeden önce, oyunun kuralına göre ölmesi gereken kişinin Râh olduğunu düşünüyordu. Düşündüğünü yaptı. Kral yerinden doğrulup koca oyun sahasını inletti. "Maça!

O kılıcı soktuğun yerden geri çıkar ve diğer piyonun vezir olarak kalmasına izin ver!"

Maça Valesi Râh'ın kalbine sapladığı kılıcı yerinden çekti. Keskin bir selamla görev yerine geri döndü. Kral sinirlenmişti. Kendi kendine homurdandı. "Aptal Maça, sana kaç kere şu oyunun büyüsünü bozma diyorum. Bırak Siyah Dük'ün atlısı piyonu öldürsün di mi? Yıllardır emrimde ancak bir türlü adam edemedim. Neyse en azından yeni vezirimiz sapasağlam duruyor."

Boz gözyaşları içinde dizlerinin üstüne düştü. Râh gitmişti. Boz isyanı başlatmak için tek başına haykırmaya karar verdi. "Bu kadar mı korkaksınız! İnin seyirlik koltuklarınızdan! Râh öldü aptallar! Hepinize yoldaşım diyen Râh öldü! İsyanı şimdi başlatmayacaksak ne zaman başlatacağız?!"

Kral ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Sakalını eliyle diğer tarafa aldı. Önce büyük bir sessizlik oluştu. Ardından giderek kabaran bir homurdanma başladı. Heyelanı tetikleyen küçük bir çakıl taşı gibi, "Hemrââh!" diyerek ortaya koşturan bir çocuk bütün alanı inletti. Onun satranç sahasına atlamasıyla diğer tüm isyancılar da cesaret buldu. İskambil Krallığı'na karşı ayaklanmanın ilk safhası için yığınlar halinde alana doluştular. Onları püskürtmek için İskambil Krallığı Şövalyeleri de satranç tahtasının etrafı sarmaya başladı.

Boz önce Râh'a koştu. Kısa zamanda eski yoldaşları olan Eldivenlilerden biriymiş gibi sevmişti onu. İç cebine sakladığı beyaz eldivenlerinden birini çıkardı ve ona taktı. İlk defa kendi eldivenlerini biriyle paylaşıyordu. Geride bıraktıklarını daha güçlü hatırlaması için artık tek eldivenle yola devam edecekti. Kafasını kaldırdı. Gözüne ilk çarpan şey çocukların kapalı tutulduğu demir kafes oldu. Daha fazla çocuğun zarar görmesini istemiyordu. Râh'ın sonunu hiçbir çocuk hak etmiyordu. Kafese koştu. Kılıcıyla kilide ardı ardına darbeler indirdi. Tüm bunlar olurken İskambil Krallığı Şövalyeleri isyancıları sindirmek için var gücüyle saldırıyorlardı. Oyun meydanını çevrelemiş, isyancıları giderek küçülen bir kalabalığa dönüştürmüşlerdi.

"*Alea iacta est!** Demek bugün menüde iç savaş var. İlginç... Gerçekten ilginç bir gün oluyor çocuğum. Yalnız bir sorun var. Ben eşit olmayan hiçbir oyunu sevmem," dedi İskambil Kral.

Maça Valesi kilidi kırmak için debelenen Boz'a arkasından gizlice yanaştı. Râh'tan sonra onun kellesini de almak istemiş ama hevesi kursağında kalmıştı. Ancak isyanı başlatan Boz olduğu için şimdi kimse Maça Valesi'ne karışamazdı. Çocuklar Maça Valesi'ni fark edip büyük bir tedirginlikle işaret ettiler. Her şey birbirine girmişken en sakin kalan kişi hâlâ İskambil Kral'dı. Dönme dolaptan beri yanında taşıdığı arbaletini sakince kaldırdı. Kafesin olduğu yöne doğrulttu. Arbaletten ilk oku fırlattı.

"Bunu oyunun kurallarını bozup Siyah Dük'ün emrinden önce Piyon B631'i öldürdüğün için takdim ediyorum." Yaşlı bir kraldan beklenmeyecek bir nişancılık becerisiyle oku tam hedefine gönderdi. Tereddüt etmeden ikinci oku arbalete yerleştirdi. "Bunu, senin gibi güçlü bir komutan varken isyancılara karşı galibiyet kesin olduğu için atıyorum. Kimse eşit olmayan bir oyundan keyif almaz öyle değil mi?" Son cümlesini iyi düşündü. Oku fırlatmadan önce Beyaz'a baktı. "Sonuncuyu da... Kimse sevgili ve bilge kızıma silah doğrultamaz. En sadık askerim bile!" İskambil Kral, arbaletten fırlattığı üç oku da keskin bir isabetle Maça Valesi'nin gırtlağından geçirmişti. "Durun! Geri çekiliyoruz! Krallığa geri dönüyoruz!" diye koca meydanı tekrar inletti. Şövalyeler kralın emriyle isyancılara saldırmayı bırakmış, satranç tahtasının üzerinden nihayet inmişlerdi. İskambil Kral şartları eşit bulmamış ve isyanı bastırmayı reddetmişti. İsyancıları, İskambil Krallığı'nda karşılamayı tercih ediyordu. Boz kafesi kırmayı başarmış ve çocukları o hengâmeden çıkarmıştı. Bir an önce uzaklaşıp çocukları sığınaklara götürmek için can atıyordu.

İskambil Kral, Beyaz'a döndü. Sevinçle ufak bir çocuk gibi ellerini çırparak, "Evet evet tıpkı Satranç gibi oldu her şey. Hamle

* Latince "zarlar atıldı" anlamına gelen bir deyiş. Sezar'a atfedilen bu söz, bundan sonra olacakların kimsenin elinde olmadığını beyan eder.

sırası onlarda, geri çekilip bekleme sırası bizde. Satrancı tekrar sevmeye başlayacağım hiç aklıma gelmezdi, hepsi senin sayende." Kral biraz durdu ve düşündü. "Ya da şu benden daha güçlü dediğin şey neyse... Belki de onun sayesindedir. O böyle olmasını istemiştir." Muzip bir şekilde Beyaz'a göz kırptıktan sonra askerlerin arasından büyük bir çeviklikte geçip gitti.

Beyaz ise yanında korumaya çalıştığı onlarca çocukla oradan kaçmaya çalışan Boz'u izlemekten kendini alamıyordu. Bir şeyler siyaha ve beyaza çalabilirdi. Ancak Boz'un büyük bir kararlılıkla hiç değişmeyeceğini ve hep aynı Boz olacağını düşündü. Uzun zaman sonra yüzüne ilk defa huzurlu ve gerçek bir gülümseme oturmuştu. Ona bir şekilde değer verdiğini göstermeye çalışan yeni babasının peşinden yürümeye devam etti.

ESVED

8. Bölüm
Zarboğaz

"Gebermeyi bekle piç kurusu!"

Esved yüzüne bulaşan tükürüğü temizleyeli dört gün olmuştu. Bu bir insanın onunla kurduğu son fiziksel temastı. Kapıdan geçtikten sonra kendisini, iki kara parçasını birbirinden ayıran incecik boğaza sahip küçük bir adada bulmuştu. Henüz neyin ne olduğunu anlayamadan kıskıvrak yakalanmıştı. Adaya "Zarboğaz", tutulduğu yere "Küp" ve Esved'e de "ayrılıkçı" diye sesleniyorlardı. Biraz tartaklanmıştı. Bedenine yayılan ağrı, her geçen saniye daha da bitkin hissetmesine neden oluyordu. Desenleri iç içe geçmiş karelerden oluşan bir hücreye konulmuştu. Bu görüntü aklını bulanıklaştırıyor, etrafına bakmaktan kaçınıyordu.

Burada ölene kadar tutulacağıyla ilgili paranoyalar göğüs kafesini sıkıştırmaya başladı. Kötü şeyler düşünmenin hiçbir faydası yoktu. Karamsarlıktan kurtulmak için bir ıslık tutturdu. Islık yetersiz gelince bir şarkı söyledi. Mutlu bir şarkı söylüyordu ancak giderek soluklaşan ifadesi işlerin tam tersine gittiğini açığa vuruyordu. Hiç bu kadar yalnız kalmadığı aklına geldi. İlerleyen her saniye zaman algısını yitiriyordu, sonunda aklını kaçırmaktan korkuyordu.

Evet, bu hayatı boyunca başına gelen en büyük talihsizlikti. Normalde çok şanslıydı; ama bunun, bir gün bu büyük şanssız-

lıkla sınanacağı için kendisine acınarak verilmiş bir ödül olduğundan artık emindi.

Dört gün sonra ilk defa kapısının önünde bir hareketlenme duydu. Kalkanlı ve miğferli askerlerin kıyafetlerinden gelen bu tıngırtıyı çabucak tanıdı. Öldürülecek miydi? Her şeyin sonu gelmiş miydi? Hakkında bir karar mı verilmişti?

Beyaz, Esved, Mirza, Safir... Hatta Boz'u bile merak ediyordu. Onlara bir yardımı dokunmadan hikâyesinin bu kadar çabuk bitmesini istemiyordu. Üstatları düşündükçe kendisini daha iyi hissetti. Günler sonra onunla iletişim kurulacak olması Esved'i heyecanlandırmıştı. İyi veya kötü, ne olacaksa olsun artık, diye mızmızlandı. "Yeter ki artık bir şey olsun!"

Tutulduğu odanın kareden kapısı büyük bir gürültüyle açıldı.

"Şanslı piç," dedi nöbetçi asker. Çok şanslı olduğu için kıskanılmayı ve birisinin kendisinden tiksinmesini özlemişti. Damarlarında gezinen kumarbaz kısa bir an için uykudan uyandı. Onu şanslı yapan şey neydi?

"Satranç Dükalığı'nda ayaklanma çıktı. Seni öldürecektik ancak işe yarayacaksın gibi duruyor. Bir ayrılıkçıydın, şimdi Zarboğaz'ın geçitlerinde fedai olacaksın. Sana da piç yerine 'pul' diyecekler. Ne büyük onur. Hikâyecibaşı sadakat yemini etmen için seni bekliyor. Kalk ayağa."

Esved askerin söylediklerinden tek bir kelime dahi anlamamıştı. Sadece bu bok çukurundan artık kurtulacağı için mutlu hissediyordu.

***

Küp'ün içine girdiği sırada bayıltıldığı için etrafı görememişti. Hücresinden ayrıldıktan sonra Küp'ün içini keşfetmek, ona anne karnından çıkan bebeğin kocaman dünyayı tanımaya başlaması gibi bir duygu bahşetti. Devasa sütunların arasında uzanan koridorlarda, içi birbirinden farklı onlarca kare vardı. Her karenin içinde farklı insanlardan ve farklı konuşmalardan oluşan çeşitli

görüntüler dönüyordu. Esved, sürekli kanalı değiştirilen bir televizyonun içine kıstırılmış gibi hissetti. Esved'in koluna iki taraftan giren Zarboğaz askerleri, bazen aşağı inen ve bazen de yukarı çıkan iç içe geçmiş karmaşık merdivenlerden geçtiler. Esved bu yolu tekrar hatırlamanın mümkün olmadığını düşündü.

O esnada askerler aniden durdular. Esved'i bir adım öne ittekliediler. "Buradan itibaren kendin devam edeceksin. Git ve kapıyı çal."

Esved karşısındaki küpün şeffaf camındaki görüntüye baktı. Görüntüde, temizlik yapan yaşlı bir kadın ve hemen yanında ağlayan torunu vardı. Rahatsız etmekten çekinerek, içeriye adım atmakta tereddüt etti. Bir an için arkasında duran tehditkâr askerlere döndü ve onlarla göz göze geldi. Askerlerin değişmeyen katı ifadeleri Esved'i ürkütüyordu. Camdan küpün kapısına tekrar tedirginlikle yönelen Esved, kapıyı açtı.

İçeri girdiğinde onu ilginç bir manzara karşıladı. Gördükleri karşısında öylesine büyülenmişti ki bir süre kaskatı kaldı. Kafasını kaldırdığında engin bir gökyüzü gördü. Ancak bu gökyüzünde bulutlar yerine dalgalanan mavi bir deniz vardı. Uçsuz bucaksız yemyeşil çimenlerin arasında, aşağı akmak yerine yukarı doğru taşan bir şelale olduğunu fark etti. Nebulalardan bir koltuk ve göktaşından bir masa biraz ilerisinde duruyordu. Küp'ün dışarıdan gösterdiğiyle içerideki dünyası oldukça farklıydı. Esved içeride kimseyi bulamayınca tekrar kapıya yöneldi. Araladı. Göz ucuyla baktığında Zarboğaz askerleri onu hâlâ orada bekliyorlardı. Esved askerleri kontrol ederken içeriden kendisine seslenildiğini işitti.

"Sanırım burada yaşlı bir kadın ve küçük bir çocuk bulmayı bekliyordun."

Esved bir an için bocaladı. Kapıyı kapatıp yüzünü içeriye çevirdi. Ne diyeceğini bilemedi. "Eee... Evet, dışarıdan yaşlı bir kadın ve küçük bir çocuk görünüyordu çünkü."

"Aslında pek de farklı değil. Benim gibi yorgun ve yaşlı bir

adamla, hiçbir şey bilmediği için mızmızlanan bir çocuk var şu an içerde. Camın ardındaki görüntü seni aldatmasın. Hepsi bir şeyi temsil ediyor."

" Y..Yemin etmem için çağırdığınızı söylediler. Zarboğaz Fedaisi olacakmışım."

"O da prosedürün bir parçası diyebiliriz. Ama seni çağırtmamdaki asıl neden başka. Sana verdiğim sözü tutmam gerekiyor."

"Nasıl yani? Anlayamadım."

"Sana, *sadece biraz sabret her şeyi öğreneceksin* demiştim. Verdiğim sözleri tutmayı severim."

"Söz mü? Biraz daha açık konuşur musunuz?"

"Ailene ne olduğunu öğrenmenle ilgili olan söz."

"Ama aileme ne olduğunu bana söyleyecek sadece bir kişi vardı. Sen... Feza?"

"Evet, bu kadar beklettiğim için üzgünüm. Biraz meşakkatli oldu evlat."

"Ama senin yüzün... Yüzünü anımsayamıyoum. Sanki daha önce hiç yüze sahip değilmişsin gibi... Ve ben kendi gözlerimle gördüm öldüğünü. Eşik Bekçileri... Seni köprüden aşağı fırlattılar. Burası gerçek olamayacak kadar güzel. Ben şu an yine... Ben hâlâ hücremdeyim değil mi? Düşünmekten kafayı yedim."

Esved'e bu kadarı fazla gelmişti. Gerçekliğini kaybettiğini ve travmalarını geri çağırdığını düşündü. Çimlerin üstüne kusmaya başladı.

"Limbo unutulan yüzlerin yeridir demiştim, hatırla! Eşik Bekçileri beni sislere fırlatarak sadece imgemi silip görüntümü değiştirdiler. Ben hâlâ aynı kişiyim"

Esved uzun uzun nefes aldı. Duydukları kulağa mantıklı geliyordu. Bu adam Feza'dan başkası olamazdı. Toparlanarak ayağa kalktı. Kendine geldiğindeyse ihanete uğramışlık hissi daha baskın gelmişti.

"Sen! İşbirlikçiymişsin! Burada her ne dönüyor bilmiyorum

ama sana Hikâyecibaşı diyip yaltaklandıklarına göre yaşadığımız her şeyde senin de payın var! Zarı atan elin kim olduğunu hani bilmiyordun? Bu kadar güçlü birinin bunu bilmemesine imkân yok!"

"Her şeyi anlatacağım. Biraz dışarıda yürüyüşe ne dersin? Şu küpler, neyin doğru neyin yanlış olduğunu unutturuyorlar."

***

Feza geçidin olduğu yere geldiklerinde durdu. "İşte kabaca İskambil Krallığı ve Satranç Dükalığı'nın hikâyesi böyle evlat. Biz de iki bölgeyi isyanlardan ve savaşlardan ayıran yerin tam üstünde, Zarboğaz'dayız. Siz yıllarca İskambil Kral'ın avuçları arasında savrulup durdunuz. Bense krala yeni karakter kartları ve zarlar temin ettim. Onu eğlendirecek hikâyeler bulmak için elimden geleni yapıyordum. Ancak bu dünyadan tiksinmeye başlamıştım. Yeni kral gittikçe kendini kaybediyor, çocukları önce oyun oynamaktan mahrum edip sonra kurbanlık askerlere dönüştürüyordu. Kralın devrilmesi için bir dizi bir plan yapmaya karar verdim. Kralın oyuncaklarını, krala karşı ayaklandıracaktım. Burada Hikâyecibaşı olduğum için, oyun dünyasında 'Oyuncakçı' mahlasıyla hareket edecektim. Riskliydi. Kralın oyuncaklarından birine dönüşürken, onun düzenini yıkmak için diğer oyuncaklarla birleşip ona savaş açmak çok riskliydi. Bu yüzden hem fark edilmemeli hem de sizi organize etmeliydim. İşte böyle bir ikiliğin içindeyken size zarı atan elin İskambil Kral olduğunu ve kralın niçin bunları yaptığını söyleyemezdim. Eşikten geçene kadar kraldan bahsetseydim hiçbirimiz burada olamayacaktık. Sizin gerçek hayat sandığınız, aslında bir oyundan ibaret olan dünyanızda kralın adını andığım an her şeyi anlaşılır ve planım suya düşerdi."

Esved'in kafasında taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Feza'yı ilgiyle dinlemeye devam etti.

"Sizi oyunlar evrenine getirip hep birlikte savaşacağımız yeni

bir plan geliştirdim. Ancak bu sefer de Tavşan'ın benden önce davranıp Beyaz'ı İskambil Krallığı'na getirmesi her şeyi bozdu. Benim de hatam var. Tavşan'ın benim gibi biçim değiştirebileceğini göz ardı ettim. Tavşan Eldivenlilerin arasındayken, buradaki görünümünde değildi. Aramıza sızdığını fark edemedim, tanıyamadım... Son olarak, eşikten hep birlikte geçecekken Eşik Bekçileri arı kovanına çomak soktular. Her şey daha önce hallolabilirdi. En azından İsimler Tapınağı böyle söylüyordu. Hepimizin isminin oyunlar dünyasında tamamlanacak bir hikâyesi olduğunu..."

"İsimler tapınağı mı?"

"Şimdi oraya gideceğiz. Ardından neden yemin etmen ve sonrasında sessiz kalman gerektiğini anlayacaksın."

***

"Annen ve babanla ilgili hâlâ tek soru sormadın?" dedi Feza tapınağa yaklaşırlarken.

Esved'i sıkıştırıyordu.

"Korkuyorum. Bilmiyorken daha güvenli hissediyordum. Bilmeye bu kadar yaklaşınca, yeni olana alışamama ihtimali ürkütüyor."

"Diğer üstatların hikâyelerini İsimler Tapınağı'nda öğrenebilirsin. Ancak benim sana olan sözümü tutmam gerekiyor... Annen ve baban İskambil Krallığı'nda büyümüş, daha sonra kafeslerle Satranç Dükalığı'na taşınmış iki çocuktu. En korktukları anlarda bir tüccardan aşırdıkları kemikten yapılma zarlarla oynarlardı. Gittikçe ustalaştılar. Bu yeteneklerini birbirlerinden başka herkesten sakladılar. Senin zardaki kabiliyetin de onların kanından geliyor. Ailen, kralı bir gün yenmenin yolunun buradan geçtiğini düşünüyordu. Satranç tahtasının üzerinde yıllarca omuz omuza çarpıştılar. Artık büyümüşlerdi. En büyük hayalleri bir an önce bu pislikten kurtulup İskambil Krallığı'na geçmekti. Daha güçlü oldukları anlarda diğerleri gibi uyuşmamak en bü-

yük istekleriydi. Düzeni yıktıktan sonra kendileri gibi dükalığa yollanmayacak, tüm sevgilerini vererek büyütecekleri özgür bir çocuk yapmak için sözleştiler. Artık piyon olmaktan kurtulup bir üst sınıfa geçeceklerdi. Ancak o gün kral mutsuzdu. Keyfini yerine getirmek için dük yerine oyunu kendi oynamaya karar verdi. Bir süre sonra oyun kontrolden çıktı. Kralın emrindeki fil sahipleri ve atlılar önlerindeki bütün piyonları ezip geçtiler. Sonra..."

Feza'nın lafını, Zarboğaz'ın açılmaya başlayan geçidinin sesi bölmüştü. Geçit açıldığında Esved, önden ilk girenin taşınan deriler ve kemikler olduğunu fark etti. Muhafızlar aceleyle beden parçalarını Küp'e soktu. Esved boğazına takılan bir yumruyla Feza'ya bağırdı. "Sonra ne?!"

Feza cebinden iki adet oyun kartı çıkardı. Kartların üzerinde Esved'in anne ve babasının çizimleri vardı. "Sonra... Anne ve babanın ezilen derileriyle kemikleri alındı. Onların derilerinden karakter kartları, kemiklerinden oyun zarları yapıldı. Tüm... Tüm bu çocuklar orada büyütülüp bir askere dönüştürüldükten sonra, artıklarıyla krala yeni hikâyeler, yeni oyuncaklar yaratılmış oluyor. Sen, annen öldüğünde onun karnındaydın. Annenden sana ait olan parçayı alarak üçünüzün kartını yarattım. Onları, seni... Hepinizi mutlu edip her şeyi değiştirmek için sizi aynı öyküde bir araya getirdim. Mirza ve Safir ise burada sık sık fırsat buldukça ziyaret ettiğim iki Satranç Dükalığı askerinin kartıydı. Hiç dikkat etmedin mi? Mirza'ya da Safir'e de ben babalık yaptım. Oyunlar evrenindeki kimse annesini veya babasını tam hatırlamıyor. Hepsi İskambil Krallığı'ndan çalınmış olan çocuklar çünkü. Boz ailesini bırakıp kumarhaneye gidebiliyordu, çünkü arkasından bir ailesi yoktu! Sen... Sadece sen biraz aileni hatırlıyorsun. Çünkü kral ve demircinin oyununda, annenin ve babanın kartlarıyla oynanan kısım tamamlanana kadar o dünyada var olabildiler. Öyküleri bittiğinde tekrar silinip yok oldular."

Feza, Esved'in anne ve babasının kartlarını ona uzattı. "Ne

yazık ki bütün zarlar kralın himayesinde tutulduğu için ailenin kemik zarlarını alamadım. Ama kralın artık kullanmayı düşünmediği kartlar Hikayecibâşına geri döndüğü için ailenin karakter kartlarına ulaşabildim. *Ailen hâlâ yaşıyor, sadece bildiğin anlamda* değil demiştim. Kastettiğim şey buydu. Onları bir gün tekrar görmek istersin diye kartlarını saklıyordum."

"Hepimiz. İskambil Krallığı'nın piçleriyiz," diyebildi Esved. Feza'ya sarılarak ağladı. Bir insana sözünü tuttuğu için bu kadar kızacağı hiç aklına gelmemişti. Toparlanmaya çalıştı. Kartları Feza'nın elinden aldı. "Evet. Kartlar bende kalsın. Ama annem ve babamın vücutlarından kalan bu son parçalarla artık tekrar oyun oynanmasına izin veremem. Ne kendimin ne de bir başkasının. Sırf onları görmek için huzurlarını bir daha bozmak istemiyorum." Esved ailesinin kartlarını cebine yerleştirdi. Yıllardır ruhundaki kapanmayan gediğe sonunda büyük bir taş oturmuştu. İç huzurunu sağlayıp sakinleştiği ilk an Feza'ya parlak sorularından birini sormayı ihmal etmedi. "Mirza ve Safir'in kimsesi yoktu. Sen sahip çıktın. Benim ailemin durumu ortada. Boz'un da bir ailesi olmadı. Peki... Beyaz? Onun annesi ve babası var. Bu işte bir tuhaflık yok mu?"

"İşte tam olarak bu sebeple İsimler Tapınağı'nın önüne geldik. Kral geçitten geçip Zarboğaz'a girmek üzere. Gel benimle!"

***

Bir yüzü kart diğer yüzü zar görünümlü kapıdan geçtiler. Feza, İsimler Tapınağı'nda üzerinde üstatların adlarının yazılı olduğu küçük küvetlerin yanına Esved'i getirdi. Su dolu küvetlerin baş ucunda bir kart, bir de altılık zar vardı.

"Gözlerini kapa, karta dokun ve zarı fırlat. Hikâyenin küvetten çıkıp zihnine su gibi akmasına izin ver."

Esved sırayla herkesin oyuncu kartına dokundu ve zarı fırlattı. Her hikâyede biraz daha tepkisizleşiyordu. Eksik taşlar gediğine oturdukça içindeki mana azalıyordu. Sıra kendi kartına dokun-

maya ve hikâyesini duymak için zarı fırlatmaya geldi. Gözlerini kapadı. Açtığında Feza'yla göz göze geldi.

"Şimdi neden pul olmak için yemin etmen gerektiğini anlıyor musun?"

"Evet, hem de çok iyi anlıyorum."

Sıra Beyaz'ın kartına dokunmaya gelmişti. Beyaz'ın kartının üzerindeki çizime dokundu. Gözlerini kapatamadı. Parmak uçlarını kartın üzerinde gezdirirken onu ne kadar sevdiğini ve özlediğini hatırladı. Az önce kendisinin ve diğer üstatların kaçınılmaz kaderiyle ilgili birbirinden farklı şeyler görmüştü. Her birinin isminin, hikâyeleriyle bütünleşen bir anlamı vardı. Beyaz'la ilgili kötü bir şey görürse buna dayanamazdı. Tereddüt etti.

"Beyaz'ı öğrenmek istemiyorum," dedi Feza'ya.

"Öğrenebileceğini mi düşünüyorsun? Dene."

Esved garipsemişti. Karta dokundu, gözlerini kapadı ve zarı suya fırlattı. Hiçbir şey yoktu. Her şey bembeyazdı. "Ama... Hiçbir şey göremiyorum."

"İşte Tavşan'la ayrıştığımız nokta da bu zaten. O kısa yolları, bense görebildiğim mantıklı yolları tercih ettiğim için buradayız. Bu yüzden o Vezir, ben Hikâyecibaşıyım."

Feza önden ilerleyerek tapınağın Zarboğaz'ı tepeden gören noktasına Esved'i çıkarttı. Aşağıda olan bitenleri gözetliyordu. Kral Zarboğaz'dan ayrılmıştı.

"İskambil Kral askerlerinin çok az bir kısmını buraya bırakmış. Bilerek yenilgiye uğrayıp düşmanı daha fazla cesaretlendirmekten başka bir şey değil. Karşılarına en güçlü ve en cesur halleriyle çıksın istiyor. Daha çekişmeli bir oyun görmek için. Hepsi bunun için... Hep öyleydi. Şimdi lunaparktan gemisinde işler bu kadar karıştığı için mutluluktan ölüyordur."

Feza ardı ardına öksürmeye başladı. Sırtı Esved'e dönüktü. Esved yardımcı olmak için yaklaştığında Feza'nın yüzünün tekrar değiştiğini fark etti.

"Şimdi git ve artık yeminli bir asker olduğunu muhafızlara

bildir. Tavşan aptalca bir hamle yapıp bir çuval inciri berbat etmeden önce herkes yerli yerinde olmalı."

Ailesinin, üstatların ve şu an bu içi çürümüş oyunlar diyarında yaşayan herkesin kederini dindirmek istiyordu Esved. Görev yerine tereddütsüz ilerledi. Oyunu, oyuncuları ve oyunun kurallarını artık tamamen biliyordu. Bilmediği tek şey Boz'la tekrar karşı karşıya geldiğinde ne hissedeceğiydi.

9. Bölüm
Pul

"Çocuklar ve askerler. Herkes büyük bir özveriyle gemilerin tamirini tamamladı Hemrâh!" diye seslendi atlılardan birisi Boz'a.

Büyük ayaklanmanın üzerinden bir ay geçmişti. Satranç Dükalığı'ndakilerin birbirlerine hitap etmek için kullandığı kelime artık buydu. Râh'ın yolunda, ondan yadigâr kalan isim, devrimlerinin yolunu aydınlatmak için her an dillerde ve kulaklarda yankılanacaktı. Kimse birinden yüksekte veya alçakta değildi. Herkes eşitti, herkes yoldaştı. Herkes "Hemrâh"tı!

İskambil Kral giderken gemilerinin büyük bir kısmını geride bırakmıştı. Yeterli gördüğü sayıda gemiyle yelken açmış, fazla gelen askerlerini de suya dökmüştü. Zarboğaz'a daha kolay ulaşmaları için isyancılara gemileri elleriyle armağan etmişti. Boz isyanı başlatan bir piyon ve sözlerine değer verilen bir vezirdi artık. Satranç Dükalığı'nın etrafındaki henüz askere dönüşmemiş tüm çocukların güvenliğini ve huzurunu sağladıktan sonra, hiyerarşiyi ortadan kaldırmayı teklif etti. Ardından hasar gören gemiler tamir edilecek, askerler güç ve enerji topladıktan sonra ayaklanmanın ikinci safhası için yola çıkılacaktı.

Herkes şahı mat etmek isteyen bir piyonun ruhuyla hareket etmeliydi. Bu önerisi kabul edilmiş ancak yüksek rütbeliler arasında huzursuzluğa da neden olmuştu. Uzun zamandır satranç tahtasında çarpışan, planlar için aylarca kafa patlatan bazı üst

rütbeliler, İskambil Krallığı'na karşı ayaklanmayı kendileri yönetmek istiyordu. Sözde mütevazı bir piyon olarak anılırken, özde kahramanlığı bölüşmek istemiyorlardı. Tüm hazırlıklar tamamlandığında dişlerini göstermekten çekinmediklerini belli ettiler. Özgürlük Meydanı adını verdikleri, isyanın başladığı satranç sahasının üzerinde büyük bir toplantı başladı. Herkes pür dikkat izliyordu. Kalelerden birisi söz almak üzere meydana çıktı. Yüksek sesle konuşmaya başladı.

"Biliyorsunuz savaşmak ve nasıl savaşılacağını planlamak tecrübe işi. Tecrübeli askerlerden oluşan komitemizin önerisine göre çocuklar da savaşa bizimle katılmalı. Aksi takdirde İskambil Krallığı'nı devirmemiz pek mümkün görünmüyor."

Boz öfkeyle ayağa fırladı. "Çocukları kullanıp öldürmek istiyorsunuz, sizin de kraldan bir farkınız yok!"

Kale sahibi, suratına müstehzi bir gülümseme takındı. Boz'un yüzüne bakmaktan imtina ediyordu. "Eğer değişim gelecekse, kan dökülmesi mübahtır. Özgürlük istiyorsak topyekûn savaşmalıyız."

"Artık Satranç Dükalığı'ndan tek bir çocuğun bile kanı dökülmeyecek," diye kükredi Boz.

Kendilerine tecrübeli askerler komitesi diyen bir grup kale sahibi, atlı ve fil sahiplerinden oluşan seçkin grubun içinde hareketlilik başladı. Kale sahibi tek el hareketiyle diğerlerinin sessiz kalmasını işaret etti. "Çaylak bir piyon için dilin fazla uzadı."

Bu sözün üstüne çocukların olduğu bölümde öfkeli bağırışlar yükseldi. Boz onları susturmak yerine gürültüyü arkasına aldı. Kale sahibinin üzerine yürümeye devam ederek burnunun dibine kadar sokuldu. Bu sefer Boz onun yüzüne bakmadan komiteye dönerek konuştu. "Hemrâh'ın kritik rolünün ne olduğunu biliyordunuz ve ona söylemediniz! Sizin için koşulsuzca savaşmaya yemin etmişti!"

"Eğer isyancıları galeyana getirmeseydiniz, hepimiz kendi mevkilerinde yükselecektik. Bu bizi krala karşı daha güçlü kılacaktı."

Boz tiksinti dolu bir ifadeyle eski Vezir'e baktı.

"Bu mu yani? Râh senin iktidar hırsın için mi öldü? Bir an önce mevki atlayıp, İskambil Krallığı'na dönüp keyif çatman için mi?"

"Hayır, elbette. Eğer ben yeni dük olsaydım ayaklanmayı başlatacaktım."

Boz kahkaha atarak çocuklara döndü. "Görüyor musunuz Hemrâhlar! Neden İskambil Krallığı'na karşı bir türlü isyanın başlamadığını görüyor musunuz?! Kaç tane dük size isyan vaadi verip kendisini İskambil Kral'ın kollarına attı, tüm davayı sattı görün! Eğer o gün sesimi çıkarmasaydım, bu aç gözlü şeytanlar hepimizin o satranç tahtasında ezilmesini bekleyecekti. Sonra da alıp başını İskambil Krallığı'na göç edecekti. Artık askere dönüşen çocukların bedenleri üzerinde yükselmenize izin vermeyeceğim!"

Bu kez homurdanma ve bağırtılar tüm seyircilerin koltuklarına bulaşmıştı. Herkes Boz'dan yana görünüyordu. Bir grup seçkin korkuyla sağına soluna bakıyor, diğer tüm satranç oyuncuları çıkardıkları uğultuyla Boz'u olduğundan bin kat daha büyük gösteriyorlardı.

"Çocukların hepsi Satranç Dükalığı'nda kalacak. Gençler ve yetişkinler birlikte, omuz omuza çarpışacak. Siz seçkinler ve ihtiyarlar takımıysa öncü birlik olarak en önde savaşacaksınız!"

Kale sahibinden ve komitenin olduğu bölgeden itiraz sesleri yükseldi ancak tüm seyircilerin ayaklanmasıyla bir anda sinip sessizleştiler.

"Tamam mı?"

"Ta..Tamam," diyebildi Vezir.

"Yarın yola çıkıyoruz!" diye var gücüyle bağırdı Boz.

Dört bir yandan destek için, "Hemrâh! Hemrâh! Hemrâh!" sesleri yükseliyordu. Boz bu harekete stratejik olarak liderlik edecekti. Eldivenliler'in başındayken bir defa kaybetmişti, bu sefer kaybetmeye tahammülü yoktu. Herkesi mutlu ve eşit kılana

kadar çarpışmaya devam edecekti. O kralı bulduğundaysa yerin dibini boylatmaya Râh'ın adıyla ant içti.

***

"Adanın sağında ve solunda kalan sular mayınlarla kaplı. Bu gemilerle geçmemiz mümkün değil. Mecburen adayı ikiye bölen boğazın geçidini kullanmamız gerekiyor Hemrâh!"

Boz, askerin yüzündeki tereddüdü okudu. Gerginlikten çenesini kasıp dişlerini sıktığını fark etti. Devasa geçidi açmanın veya tırmanmanın bir yolu yok gibi görünüyordu. Gemiler geçide biraz daha yaklaşırsa işler tehlikeli hale gelebilirdi. Bir asker bile kaybetmeye tahammülü yoktu Boz'un. İskambil Krallığı'na tüm güçleriyle ilerlemeliydi.

"Efendim geçitte bir hareketlilik var!"

***

Toprağın onu yavaş yavaş yuttuğunu hissediyordu. Bütün Zarboğaz pulları bedenleri kullanılmasın diye geçidi açan zemine uzak dururken, Esved ani bir koşuyla kara toprağın üzerine atlamıştı. Kralın ölmesi ve bütün bu rezilliğin bitmesi için her şeyi yapmaya razıydı. Onun ismi bunu emrediyordu. O Esved'di. Siyahtı. Zafere giden yolun aşılması için altıncı siyah nokta olup geçidi açması gerekiyordu. Ölecekti. Bu kez onu döndürecek ne bir zar ne de su dolu bir küvet vardı. Karta dokunduğundan beri, Boz'la göz göze geleceği an gözünün önünden gitmiyordu. Kart ona parça parça herkesin neye dönüşeceğini göstermişti. Toprak Esved'i gövdesine kadar yutmuşken Beyaz aklına geldi. Sahi, ona ne olacaktı? Kör edici bir beyazlıktan başka hiçbir şey görmemişti. Tüm bunlar geçtiğinde Beyaz'ın da iyi olacağını düşünerek kendisini teskin etti.

Geçidin yarısı açılmışken Satranç Dükalığı askerleri akın akın giriş yapmaya başlamıştı. Boz, toprağa gömülmenin başka birisi tarafından durdurulmaması gerektiğini öğrenmişti. Alanı korumak için siyah noktalı beyaz zemine doğru koştu.

Esved oradaydı ve toprağa gömülüyordu. Hiçbir şey söyleyemedi.

Boz onu çekmeye çalıştı. Yukarı, daha da yukarı asıldı.

Ancak bir problem vardı. Boz Esved'i yukarı çektikçe geçit kapanıyordu. Satranç Dükalığı askerlerinin bir kısmı geçmiş diğer kısmı suyun öteki yakasında kalmıştı. Bu şekilde İskambil Krallığı'nı fethetmek mümkün olmayacaktı.

"Bırak beni Boz! Başından beri beni öldürmek istiyordun işte. Bırak, böyle olması gerek!"

"Hayır, hayır bu şekilde değil! Biz sadece aynı kişiye âşık olduk, birbirimizin düşmanı değiliz!"

Esved, Boz'un kendisini yaşatma arzusu karşısında afallamıştı. Boz güçlüydü ama toprak da direncini yitireceğe benzemiyordu.

"Bırak beni askerlerin ölecek!"

Boz bir an için arkasına baktı. "Hayır birlikte savaşabiliriz. Kralı birlikte devirebiliriz. Sen de gücünü yukarı ver, salma kedini!"

"Boz... Her şey için çok geç. Senin isminin kaderi de bu! Hep siyah ile beyazın arasında kalacaksın. Gri alanda, belki her zaman kolay olmayan ama doğru kararlar vereceksin. Sen Boz'sun! Eldivenlilerin liderisin! Cesur ol artık lütfen, bırak beni, lütfen! Zarboğaz'ı aldığınızda Hikâyecibaşının odasını bul. Küp'ün içinde!"

Boz artık direnemiyordu.

"Boz... Beyaz'ı en az benim kadar sevdiğini biliyorum. Onun da iyiliği için bu gerekli, hissediyorum. Lütfen bırak beni."

Boz'un gücü tükenme noktasına gelmişti. Esved'i son bir hiddetle çekip tümüyle yutan toprak, onu altıncı siyah noktaya dönüştürdü. Boz avuçlarında kalan siyah toprağa baktı. Tepki veremedi. Esved'in toprağa gömülmesiyle, büyük bir kayanın da göğsüne oturduğunu hissediyordu. Onun başından beri yürüdüğü yoldaki habersiz yoldaşı olduğunu, kaybettiğinde anlamıştı.

***

Zarboğaz düşmüştü.

Boz, Küp denilen yerin içinde ilerledi. Esved'in söylediği odaya girdi.

Hayal bile edemeyeceği güzellikteki oda onu da büyülemişti. Nebuladan koltukların üstünde oturan ölü adamı fark etti. Satranç Dükalığı askerleri Boz'dan önce burayı bulmuş, bir düşmanı daha halletmiş gibi görünüyordu. Adama yaklaştığında onun Feza olduğunu fark etti. Feza gerçekten öldüğünde öz biçimine geri dönmüş ve yüzü tekrar hatırlanabilir olmuştu. Boz, bu gerçekdışı odada zihnine neyin mantıklı neyin mantıksız göründüğünü sorgulamayı reddetti. Feza'nın boynuna asılı olan kolye dikkatini çekmişti. Kolye ipine bağlı altıpatlar mermileri vardı. Feza'nın boynundaki kolyeyi söktü. Kolyeyi almasıyla Feza nebuladan koltuğun içine düşüp sanki hiç var olmamış gibi uzaya karıştı. Boz altıpatlarına mermileri yerleştirdi. Kralın oynattığı hikâyedeki silahın namlusu, bu sefer krala dönmeye hazırdı.

10. Bölüm
Gökkubbe

"Kuşu gördün mü; gökyüzüne doğru uçtu ve çarpıp yere düştü sanki?"

Safir kuşa ne olduğunu anlayamadığı için yere düştüğünü varsaydı.

Mirza oyuna konsantreydi. Safir'in sözlerine pek odaklanamamıştı. Safir başka bir kuşun daha gökyüzüne çarpıp kaybolduğunu görünce Mirza'yı dürttü. Olanların bir yanılgıdan fazlası olduğuna emindi. Mirza oyunu bıraktı. Kralın karşısına çıkacak kadar altın biriktirmişti. Bir oyun kaybetmenin zararı olmazdı. Safir'in işaret ettiği yere döndü. Bir kuş sürüsü uçuşuyor ve daireler çiziyordu. İçlerinden birkaçı ayrıldı ve bir noktada masmavi gökyüzüne çarpıp toz oldu. Birbirlerine baktılar. Olan biteni anlamaya çalışırken arkalarından bir ses duyuldu.

"Bunda şaşılacak bir şey yok ki. Her gün olur. Siz ilk defa fark ediyorsunuz galiba."

Safir ve Mirza arkalarını döndüklerinde sesin sahibinin genç bir oyuncu olduğunu gördüler.

Mirza pek sohbet havasında değildi. "Teşekkürler, oyun veya sohbet istemiyoruz. Bugün fazlasıyla para kazandık ve yorulduk."

Safir ise böyle düşünmüyordu. "Bir saniye," dedi Mirza'ya. Gence dönerek, "Neden yok oluyorlar peki?"

"Zarların gücü sadece yeryüzünde hükmetsin diye gökyüzü

yüzyıllardır kapalı. Bütün gökyüzü dokunanı toza çeviren büyük iskambil kartlarıyla kaplı. Son kral da dahil olmak üzere hiçkimse gerçek gökyüzünü görmedi."

Safir göğe tekrar baktı. Fazlasıyla inandırıcı ve rahatlatıcı bir berraklığa sahip gibi duruyordu.

"Gerçek bir gökyüzü olsaydı ne olurdu ki?" dedi Mirza. Artık o da meraklanmaya başlamıştı.

"Zarlar göklerde kalabilse, yeryüzüne hiç sihirli zar düşmeyecekti. Yeryüzüne hiç zar düşmeseydi, herkesin hayatında sadece kendi olasılıkları kalacaktı. Zarların düşmediği bir yerde oyuncu kartları da anlamını yitirir. Oyuncu kartları anlamını yitirdiğindeyse, kimse boşu boşuna ölmez. Çocuklar askere dönüşmez. Ne kemiklerinden zar ne de derilerinden kart yapılır."

Mirza ve Safir heyecanlanmışlardı. İlk defa kendileri gibi karşıt fikirli birini görüyorlardı.

"Sen bir isyancı mısın?" dedi Mirza.

"Bunları nereden biliyorsun?" diye ekledi Safir.

Genç arkasını döndü ve yürüyerek konuşmaya devam etti. "Daha fazlasını da biliyorum. Beyaz'ın nerede olduğunu da biliyorum. Beni takip edin."

Mirza ve Safir, Beyaz ismini duyunca bir havucu kovalar gibi genç oyuncunun peşinden ilerlemeye başladılar.

Genç, kaldığı yerden anlatmaya devam etti. İlk sihirli zarların nasıl ortaya çıktığından bahsediyordu. "İlk zarların göklerde atıldığı ve bizim asıl hayat hikâyemizi belirlediği söylenir. Bir gün efsunlu zarlar gökkubbeden yeryüzüne düşmüş. İlk krallar bu güce kavuşan ve onları paylaşmayan insanlarmış. Öncelikleri, zarı sahibine geri vermemek için gökleri kapatmak olmuş. Zarı kullanmalarına karşı gelen diğer insanları cezalandırmışlar. Ceza vermenin isyanları bastırmaya yetmediğini gördüklerinde, onlara oyalanmaları için yeni oyunlar ve oyuncaklar tasarlamışlar. Halkın sürekli oyun oynamasına ve oyundan başka bir şey düşünmemesine müsaade etmişler. Böylece birçok kuşağı kontrol altına

alabilmişler. Ancak unuttukları bir şey varmış. Oyun oynamak uyuşturuyor gibi görünse de aslında ufuk açıyormuş. Bu sebeple oyunla temas eden herkes yine önünde sonunda sorgulayıp doğruya ulaşıyor ve isyan ediyormuş. Krallar son çare olarak yeni doğan çocukları oyuna aç yetiştirmeye karar kılmış. Oyun oynamaya bu kadar alışmış nesiller, aniden oyunlardan uzaklaştırılınca mantıklı düşünememeye başlamış. Herkes Satranç Dükalığı'ndaki bir asker olup oyun oynamaya can atar olmuş."

Genç bir an için duraksadı.

"Ancak atalarımızın oyuncağa dönüşmeyi kabul etmeleri, yenilgiyi ve ötesini kabul etmeleri anlamına geliyordu. Öldüklerinde kemiklerinden zar, derilerinden kart yapılarak başka bir oyuncağa dönüştürülüp devamlı kullanılacaklardı. Çünkü krallar eşikleri keşfetmişlerdi."

Mirza uzun bir dinleme süresinin ardından ilk defa konuştu. "Eşikler... Şu Eşik Bekçileri'nin koruduğu ve diğer dünyaya açılan yer mi?"

Genç başıyla onayladıktan sonra anlatmaya devam etti. "Eşikler, kartla kaplanamamış gökyüzünün ender delikleridir. Bir süre sonra krallar eşiklere fırlattıkları ceset parçalarının, orada dirilebildiklerini ve kendi hallerine bırakıldıklarında bilinçsizce varlıklarını sürdürebildiklerini gördüler. Geriye tek bir şey kalmıştı. Askerlerin bedenlerinden aldıkları parçalarla kartlar ve zarlar yapıp, onları eşiklerde kontrol etmek. Böylece, yeni hikâyeler yaratıp insanların karakterleriyle yeni oyunlar oynayabileceklerdi. Eşiklerin içinde o insanlara yeni dünyalar inşa ettirip farkında olmadan yaşamalarını sağladılar. Hem de zarın gerçek sahibiyle göklerde karşılaşma riski olmadan! Yani, kemiklerinden ve derilerinden oyuncak yapılan herkes, bir dönem Satranç Dükalığı'nda askerlik yapmış ölü bedenlerden ibaret. Siz de öyle..."

Mirza ve Safir ürpermişti. Soluksuz bir şekilde genç adamı dinlemeye devam ettiler.

"Bu nedenle eşikler, Eşik Bekçileri tarafından sıkı bir şekil-

de korunur. Her eşik fark edilmemesi için farklı bir formdadır. Bazısı kumbara, bazısı kitap tutucusu, bazısı kapı deliği... Siz de kendi eşiğinizi geçip buraya gelmiş olmalısınız."

Safir genç oyuncunun söylediğine hak verdi. "Evet, bizim geçtiğimiz eşik de bir kitap tutucusu şeklindeydi. Arasından geçip buraya geldik."

Genç, Safir'e tebessümle karşılık verdi. Mirza ve Safir biraz ileride kralın sarayının girişi olduğunu fark ettiler. Genç oyuncunun adımları hızlanmaya başlamıştı.

"Bir süre sonra krallar eşiklerle oyalanıp her şeyi ihmal etmeye başladılar. Kendi geçmişlerini, zarların nereden geldiğini, onları niye korumaları gerektiğini unutana kadar oynamaya devam ettiler. Bütün eski krallar hiçbir şeyi sorgulamadan göçüp gitti. Sonuncusu ise farklıydı. Her krala yapıldığı gibi o da yegâne gücün kendisi olduğu söylenerek büyütüldü. Başka bir varlığın kraldan daha güçlü olduğunu söylemek yasaktı. Kral çocukluğundan beri hep göğe çarpan kuşları izledi. İskambilden gökyüzünün ötesini merak etti. Bazen halkın arasına karıştı. Ölmek veya herkesi kaybetmek pahasına halkla oyunlar oynadı. Anlamaya çalıştı ancak bir türlü gücünün köklerini anlayamadı. Onun bu huzursuzluğu, oynadığı oyunların içinde hakikati aramasına neden oldu. Yaşlanana kadar ardı ardına binlerce oyun oynadı. Kral anlamı bulamadıkça daha da hırçınlaştı. Artık sadece yetişkinlerin asker olması yetmiyordu, sıra çocuklara gelmişti. İskambil Krallığı'ndaki insanlara bol bol çocuk yaptırıp, onları krallığına asker olarak devşireceği bir sistem oturttu. Kral yaptığı şeyin acımasızca olduğunun farkındaydı ama hakikati bulunca tüm acısı dinecekti. Krallığın tüm acısını dindirdikten sonra kendisini krallıktan men edecekti. Gücü, anlam arayışı için kullandı. Arayışının sonuçsuz kaldığı her gün daha dengesiz birine dönüştü. Krallığını kaybetmek için basit bir demirciyle bile bahse girdi. Yani işin aslı; bunca felaket, gökler kapandığı ve zarlar hâlâ yeryüzündeki kralların avucuna sıkışıp kaldığı için oldu. İşte bu yüzden gerçeğin ışığına ulaşmak ve zarı

sahibine döndürmek için yeni bir gökyüzüne ihtiyaç olabilir. Tabii bunu engellemeyecek yeni bir hükümdara da..."

Konuşma tamamlandığında sarayın önüne gelmişlerdi. Safir sabırsızlanmıştı, sitemkâr bir tavırla çıkıştı. "Bir sürü şeyi bildiğin belli oluyor. Güzel. Ama Beyaz nerede? Kızımızın yerini bildiğini söylemiştin?"

Genç, Safir'in sorusunu es geçerek konuşmasını sonlandırmaya yeltendi. "Tebrik ederim. Süre doldu. Krallığımızda bu süre içinde en çok oyunu siz kazandınız, en çok altını siz topladınız ve kralla karşılaşmayı hak ettiniz. Size bunu bildirmek için geldim ve sarayın önüne kadar getirdim. Kibarca eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim."

Sorduklarına cevap alamamak Mirza ve Safir'i sinirlendirmeye başlamıştı. Genç oyuncuya cevap veremeden İskambil Krallığı'nın tepesinde çan sesleri duyuldu. Çan seslerinden kısa bir süre sonra da bir atlı göründü. Haber getiriyordu. Atlı giderek yaklaşırken, genç de şekil değiştirmeye başlamıştı. Boyu biraz daha uzadı, burnunun ve elmacık kemiklerinin biçimi değişti. Biraz daha yaş almıştı. Şimdi otuzlu yaşlarının ortasında şık giyimli bir soyluya benziyordu. Mirza da Safir de gencin dönüştüğü bu yeni kişiyi şıp diye tanımıştı. Beyaz'ı onlardan alıp götüren Tavşan'dı!

Safir bağırarak çıkıştı. "Beyaz'ın tüm bu olan bitenlerle ne alakası var? Kızımız nerede?"

"Tıpkı şu an sizi sarayın yoluna getirdiğim gibi... İhtiyaç vardı geldiniz. Beyaz'a ihtiyaç vardı o da geldi. Uzatmayın."

Mirza hiddetle lafa girdi. "Aptal kralına asıl gücün o olmadığını kendin söyleyebilirdin. Onun kafasını sen karıştırabilirdin! Ailemle bunun ne ilgisi var!"

"Ben söyleyemem. Ben Tavşan'ım. Sadece yol gösterebilirim. Hikâyeye doğrudan müdahil olamam. Benden nefret ediyorsunuz ve şuracıkta öldürmek istiyorsunuz biliyorum. Ancak gelen atlının sizi mızraklamasını istemiyorsanız tek bir yanlış hareket-te bulunmayın."

Atlı yanlarına ulaşmıştı. Nefes nefese konuşmaya başladı. "Vezirim. Satranç Dükalığı'nın ardından Zarboğaz da düştü. Yakında buraya da ulaşacaklar. Kralımıza bildirilmesi gerekiyor. Kralımız artık odasından çıkmalı. Ordumuz onlardan daha güçlü ancak Maça Valesi öldüğünden beri bütün askerler çok moralsiz. Başımızda kralımız olmazsa bu savaş beklenmedik sonuçlara yol açabilir."

"Kralımız şu an yorgun. Dükalılar krallığa ulaşana kadar ikinci bir emri bekleyin."

Atlı asker tatmin olmamış görünüyordu ama Tavşan'ın yanından uzaklaştı. Tavşan, Safir ve Mirza'ya bakarak, "Beyaz, İskambil Krallığı'nın yeni prensesi oldu. Ona zarar verecek tek bir şey yapmadım. Bunu bilerek kralın karşısına çıkın."

***

"Babacım, Satranç Dükalığı'ndan döndüğümüzden beri yemeden içmeden kesildiniz. İskambil Krallığı'nın en bilge oyuncuları olan yeni rakipleriniz sizi bekliyor. Böyle yapmayın lütfen. Biraz eğlenmek ve bir şeylerden uzaklaşmak sizin de hakkınız." Beyaz aklını kurcalayıp inine kaçırdığı ayıyı, ufalıp gizlendiği fare deliğinden çıkarmaya çalışır gibiydi.

"Başta... Söylediğin her şey çok güzeldi. Ama şimdi de benden daha güçlü olan şey ne bir türlü bulamıyorum. Onu bulamamak ve hiçbir zaman ulaşamayacak olma fikri zehir gibi içime yayılıyor. Var olması umudu ile hiç gelmeyeceğinin hayal kırıklığı birbiriyle çarpışıyor. Yerimden kımıldamak istemiyorum. Artık ne oynamak ne de savaşmak istiyorum. Zaten hesapladığım şey bir Pirus zaferiydi. İki taraf da ordusunu tamamen kaybedecek ama savaşı biz kazanacağız. Geriye beni öldürmek için düşmandan son bir kişi kalacak şekilde her şeyi tasarladım."

Beyaz bunun kralın oynadığı son büyük oyun olduğunu gördü. Kral yalvarmaya devam etti.

"İzin ver burada sonumu bekleyeyim güzel kızım. Ölürsem,

belki benden daha güçlü olan o şeye kavuşurum. Seninle konuştuktan sonra tüm bunlara karar vermiştim. Lütfen şimdi tekrar aklımı kurcalama."

"Size kavuşmuşken, ölmenizi göze alamam babacım. İsteğim son bir oyun oynamanız. Benim için, kızınız için. Belki bu oyun sayesinde kral olmaktan men olursunuz. Tıpkı sizin kral olmak istemediğiniz gibi ben de prenses olmak istemiyorum. Her şeyi geride bırakıp gidelim. Sıradan insanlar olalım."

Kralın gözleri dolmuştu. "Sen de... Sen de benim gibisin. Herkesin gözüne ışıltılı gelen şeylerin hiçbirini önemsemiyorsun. Peki... Söz oynayacağım. Senin için kızım."

***

Kralın huzuruna çıkan koridorlardan geçerken, Tavşan son bilgileri veriyordu. "Her şeyi mahvetmek istemiyorsanız kralın karşısındayken Beyaz'ı tanıdığınızı belli etmeyin. Karakter kartlarına her dokunduğunuzda o karakterle ilgili uydurduğunuz yeni hikâyeyi söyleyin ve zarı atın. Zarı yüksek gelen oyuncunun hikâyesi gerçekleşmeye başlar. Zarı düşük gelen içinse işler tersine gider. Karakterini ölmeden sona bırakabilen oyuncu oyunu kazanır. Zarları kullanmakta iyi olan zarı atsın, hikâye yaratmakta iyi olan kartları kullansın. İkinize de bol şans Üstat Mirza ve Üstat Safir."

Vezir içeri girdi. Yeni oyuncuları takdim etti. Kral daha önce kart çizimi olarak gördüğü bu çifti tanımıyor gibiydi. "Demek bu kez birden fazla rakibim var!"

"İkisi de eşit miktarda oyun parası topladılar kralım." diye araya girdi Tavşan.

"Hah, öyleyse bu oyuna başlamak için yeterince adil," diye sevindi İskambil Kral.

Beyaz karışık duygularla ailesinin gözlerinin içine bakıyordu. Safir ve Mirza, Beyaz'ı uzun zaman sonra tekrar görmenin özlemiyle yutkundular. Safir istemsizce gülümsedi. Beyaz da annesi-

ne ince bir gülümsemeyle karşılık verdi. Artık başına gelenlerden ikisinin de sorumlu olmadığını biliyordu. Hatta hemen yanında duran kral bile suçlu değildi... Tüm bu olanlarda kralın bir etkisi vardı. Ancak onu tanıdıktan sonra, İskambil Kral'ın da bilmediği bir denklemin içinde savrulduğunu düşünmeye başlamıştı. Onun bile tamamen suçlu olmadığına kanaat getirmişti.

Safir ve Mirza oyunun oynanacağı masaya davet edildi. Safir söze girdi. "Kralımız, iki oyuncu olduğumuz için naçizane ben kartları ve hikâyeleri kontrol etmeyi talep ediyorum."

Safir'in sözlerini tamamlamasıyla Mirza lafa başladı. "Ben de zarları kontrol etmek istiyorum kralım."

Kral duydukları üzerine kocaman bir kahkaha patlattı. Ortam bir anda buz kesti. Beyaz, Tavşan, Safir ve Mirza birbirlerine baktılar. Kral, gülmesi sonlanır sonlanmaz ciddileşti. "Bugün kartlarla oynayacağımızı kim söyledi ki? Ben barbut oynamak istiyorum. Hem de sadece altılı zarlarla ve sarayın en yüksek tepesinde! Çocukluğumdan beri bulutlara en yakın hissettiğim yer orasıydı. Son oyunumda yine orada olmak istiyorum. Zarı en yüksek olan kazansın ve bu iş bir an önce bitsin. Uzun bir oyun oynayamayacak kadar yorgunum."

Mirza tekrar konuştu. "Ancak böyle olduğunda galibi nasıl belirleyeceğiz?"

"Tıpkı son oyunumda olduğu gibi. Krallığına bahse giriyorum. İkinizden biri zarları atar. Kazanırsanız sen kral, sen de kraliçe olursun fena mı?"

Mirza ve Safir, Tavşan'a göz ucuyla baktı. Tavşan ifadesiz görünüyordu.

"Peki. Kabul ediyoruz."

Hep birlikte sarayın en yüksek kulesine çıktılar. Barbut için hazırlanmış ufak bir masa onları bekliyordu. Duryodhana Kumarhanesi'ndeki barbut masalarının aynısıydı. Kulenin camından masmavi gökyüzü ışıldıyordu.

"Ancak kaybederseniz..." dedi kral ve ardından Tavşan'ın ko-

luna girdi. Camın ağzına kadar yaklaştı. Tavşan'ı açık camdan dışarı ittirdi. "Sonunuz vezirimle aynı olur."

Tavşan, adeta gökyüzüne değiyor gibi görünen kulenin camından maviliklere çarptığında toz olmuştu. Tavşan toza dönüştükten sonra kral kolunu camdan dışarı uzattı. "Burası... Sarayın en yüksek noktası. Bu gördüğüm şey... Bir gökyüzü değil. Çocukluğumdan beri bunu sorguladım. Bakın dokunuyorum. Bu ne olduğunu bilmediğim şeye dokunuyorum, bana bir şey olmuyor. Ancak benim dışımda dokunan her şey, herkes toz oluyor. Şimdi bana söyler misin güzel kızım!" dedi hiddetle Beyaz'a dönerek, "Bu gördüğün şeye rağmen, nasıl benden daha güçlü bir şey var olabilir? Ve söyler misin; nasıl benim yarattığım karakterler, beni delirtmek için bana oyun oynamaya çalışabilir?"

İskambil Kral olan biten her şeyin farkındaydı. Cebinden üç kart çıkardı. Bunlar Beyaz'ın, Mirza'nın ve Safir'in hikâyesini kontrol edebilen oyun kartlarıydı. Kuleyi ısıtan şömineye yaklaştı. Elindeki kartları ateşe doğrulttu. Beyaz'a döndü.

"Sana güvenmiştim. Söylediğin her şey benim çıkış kapım olmuştu. Hikâyecibaşı denen aptalın bana öykülerini pazarlarken söylediklerine inandığım için oldu bunlar! Herkesin isminin hikâyesine bağlı bir anlamı var dedi. Tavşan sana Beyaz'ı getirdim dediğinde bu yüzden müsaade etmiştim. Mirza, Safir, Boz, Esved, Feza. Hepsinin yanlışları vardı. Sen hep berrak, hep masum, hep en beyaz olandın. Yanılmışım. Tavşan benim her hücresine hâkim olduğum karakterleri tanımayacağımı mı sanıyordu? Sadece seni getirdiğini söyledi. Bana yalan söyledi! Safir'i ve Mirza'yı da Eşik'ten geçirmiş işte. Hak ettiğini buldu!" Kralın hiddeti konuştukça büyüyor, sesi bir aslanın kükremesine dönüşüyordu. "Üstelik ne için Beyaz?! Bu aptal krallığa sahip olmak için! Aptal bir taht ve taç için!"

Safir içlerinde sakin kalmayı başarabilen tek kişiydi. Kralın söylediklerini ince ince tekrar düşündü. Kral, isimlerinin birer anlamı olduğunu söylemişti. Safir bir edebiyat âşığıydı. Kelime-

lere aşinaydı ve meraklıydı. Kısa bir an için Mirza'yla sevgili oldukları ilk zamanları hatırladı. Birbirlerine isimlerinin anlamını sormuşlardı. Mirza'nın anlamının *prens* demek olduğunu biliyordu. Hatta bu yüzden Mirza'nın adıyla hükümdarlığı vaat edilmiş prens, diye sık sık dalga geçerdi. Safir, her şeye güvenini yitirmiş bir kralın yalan söylemeyeceğini düşündü. Her ismin kendi öyküsünü gerçekleştiren bir anlamı varsa... Aniden beyninde çakan şimşeği hissetti! Mirza'nın düşen krallıktaki bir sonraki hükümdar olabileceği hissiyle rahatladı. Safir... Safir ne olabilirdi? İlk aklına gelen şey Safir'in değerli mavi bir taş olduğuydu. Mavi, ne kadar değerli ve önemli olabilirdi ki? Tavşan'ın dediklerini anımsadı. Hikâyeye müdahil olamadan gitmiş ama söylediği gibi yol göstermişti. Bütün halk yüzyıllardır mavi gökler zarları tutamadığı için acı çekiyordu. Zarları kucaklayan bir gökkubbe olmadığı için aynı kötü oyun tekrar tekrar başlatılıyordu. Safir'in kafasında her şey yerli yerine oturdu. Değerli mavi mücevher kendisiydi. Bütün hüzünleri dindirip herkesi mutlu etmekten daha değerli ne olabilirdi ki? Safir düşüncelerinin uykusundan uyandığında krala dikkat kesildi. Kral Beyaz'a dolu gözlerle bakıyordu. En büyük hayal kırıklığı Beyaz'a karşıydı. Ateşe atmak üzere Beyaz'ın kartını diğer eline aldığını gördü. Beyaz'a bir şey olmadan harekete geçmeliydi. Artık zamanı gelmişti. Safir adının karşılığına, maviliklere dönüşecekti.

Diğerleri ne olup bittiğini anlamadan avuçlarını göğe doğru açarak kulenin camından atladı. Ellerini gökyüzüne uzattı. Hissediyordu, toz olmamıştı. İskambil Kral ilk defa kendisi dışında birinin toza dönüşmediğini fark etti. Safir toza dönüşmüyordu ancak bütün göğü kaplayan iskambil kartlarını maviliğiyle yırtıyordu. Her şeyi kapsayan ve kollayan gökkubbe geri dönmüş, zarlar ve kartlar anlamını yitirmişti. Gökkubbe tamamen kendi rengini bulup zarları kucakladığındaysa, İskambil Kral toz olmuştu.

Beyaz artık gözyaşlarına engel olamıyordu. İskambil Kral'ın

tozları üstünde duran taca baktı. Ağlayarak yerdeki tacı aldı. Babasının başına taktı. Mirza yeni hükümdar olmuştu. Yüzlerini kulenin camına çevirip gökyüzüne baktılar. Safir'in bütün enginliğiyle her şeyi kucaklarken, onları hep izleyeceğini biliyorlardı. Uzun bir zaman sonra Beyaz gerçekten hissederek "Baba..." diyebildi ve sarıldı.

"Ben bilinen ve görevini kendi isteğiyle bırakmış son hükümdar olacağım," dedi Mirza. "Artık kimse birbirine üstünlük kuramayacak. Ne bir krallık ne de bir lider olacak. Herkes özgürce istediği hayatı yaşayabilecek." Mirza, büyük aşkının açtığı yolda kızıyla düzeltecekleri çok şey olduğunu düşünebildi sadece. Bu; Safir'e olan aşkını, ömrünün son anına kadar gösterebilmenin en ideal yoluydu.

11. Bölüm
Müphem

Boz, kendinden geçmiş bir haldeydi. Kan ve ter bütün bedenine işlemişti. Bir an tepesinde yarılıp değişen gökyüzünü fark etti. Ne olup bittiğini anlamlandıramadı. Sarayın kapılarından kendini içeri attı. İskambil Krallığı'nı savunacak tek bir asker kalmamıştı ancak Boz da tüm yoldaşlarını kaybetmişti. Bir kısmı suda boğulmuş, kalanlarıysa son ana dek cesurca savaşmıştı. Sonuncu atlıyı da saraya haber götürmek üzereyken Boz öldürmüştü.

Boz artık son görevine yakındı. Kralı tahtında bulamadı. Sarayın bitmek bilmeyen merdivenlerini tırmanırken geride bıraktığı tüm kayıpları düşündü. Bir ailesi olmadan büyüdüğü günlerden, yoldaş ve aile bildiği Eldivenliler'in yanına kadar uzanan zamanlarını hatırladı. Sonra dostlarını eşikte nasıl kaybettiğini anımsadı. Kendisini daha kötü hissettiği başka bir an olmamıştı. Artık düzelemeyeceğini düşündüğünde, acısını hızla dindiren ve ona tekrar yaşama nedeni veren Hemrâh'ı anımsadı. Onu, Eldivenliler'den biri gibi görmüştü. Kaybetmemek için elinden ne gelirse yapacağına içten içe söz vermişti. Sonra o da gitti. Boz, yine de yılmayıp direnmişti. Bütün acısını kalkan yaptığı Hemrâh'tan aldığı güçle, büyük bir devrimi başlatmak için harekete geçmişti. Her şeyi düzeltecek ve özgür çocuklardan oluşan yeni bir nesil yaratacaktı. Önce Dükalığı, sonra Zarboğaz'ı kontrolü altına aldı. Derken zor bir karar vermek zorunda kalmıştı. Es-

ved'i kaybetmek hiç hesapta yoktu. Esved; Mirza ve Beyaz'ın arasında birlikte savrulup dururken önce kaybettiği, sonra yitirirken bulduğu yoldaşıydı. Cesurca Satranç Dükalığı askerlerinin yolunu açmak için kendisini feda etmişti. Sanki ikinci bir Boz'du. Kendisine çok fazla benzediğini düşündü. Tüm kayıpları gözünün önünden sırasıyla geçerken, Râh'ın adıyla içtiği andı hatırladı. Merdivenleri tamamlamış, kulenin tepesine çıkmıştı.

Kral kırmızı peleriniyle, tepesindeki tacıyla ve onuruna düzenlediği oyun yüzünden Râh'ı kaybetmesine neden olan şık giyimli prensesiyle birlikteydi. Sırtlarını dönmüş kulenin camından dışarıyı izliyorlardı. Kral kafasındaki tacı çıkarıp prensese vermek için uzattı. Boz, kendi kendine cesaret toplamak için sessizce mırıldandı. Gerginlikten iyice terlemişti ve her şeyi bulanık görüyordu. "Eldivenliler için, Hemrâh için, Esved için, yolda yitenler için!" Boz altıpatlarını çıkardı. Kararlı bir tavırla, kralın olduğu yöne doğru hiddetini kusarcasına ardı ardına ateş etti.

Mirza yere yığılırken, başından düşen taç Boz'un ayaklarına doğru yuvarlandı. Boz yerde yatan kralın Mirza olduğunu fark etti. Ne olup bittiğini anlamaya çalışırken Mirza çoktan ölmüştü. Kralın yanında duran prenses de Beyaz'ın ta kendisiydi.

"Her şey sizin yüzünüzden miydi yani?" dedi Boz. Altıpatlarını kontrol ettiğinde mermilerin bitmiş olduğunu gördü. Silah elinden kayıp yere düştü. Afallamıştı. Mermilerden biri Beyaz'a isabet etmişti. Beyaz da acıdan dizlerinin üzerine çökmüş vaziyetteydi. Babasına sarılıyordu. Ağlayarak kafasını kaldırdı.

"Ne yaptın Boz... Her şeyi düzeltebilirdik. Babam bütün çocukları kurtarmak için son kral olmuştu. Krallığı bırakıp herkesi özgür kılacaktı. Hatta ona taktığım tacı bana geri veriyordu!"

"Hayır! Bütün çocukları kurtarmak için ben savaştım! Şimdi de kralı devirmek için buradayım. Devirdim de! Sen! Şu üstündeki kıyafetlere bak. Prenses gibi giyinmişsin. Sen de işin içindesin işte! Kralın kızısın! Her şeyin içinde olduğunu söyle Beyaz. Lütfen. Lütfen. Lütfen..."

"Tavşan beni buraya kralın aklını karıştırmam için getirdi. Sen, annem ve babamla birlikteydin. Mantıklı düşün!"

"Evet eşikten birlikte geçtik. Zarı atan eli bulmak için... Ben katil değilim. Sadece, benim yaşadıklarımı başka hiçbir çocuk yaşamasın istemiştim. Hepsi, huzurla oyun oynayabilsin diye kralı yok etmek istemiştim." Boz aceleyle Beyaz'a doğru koştu ve sarıldı. "Seni kurtarabilirim. Hâlâ bir şansımız var."

Mermi Beyaz'ın göğsünün yakınına saplanmıştı. Boz kanamayı durdurmak için eline giydiği eldiveniyle Beyaz'ın yarasına bastırdı. Çok fazla kan kaybediyordu. Beyaz, ölümün nasıl bir duygu olduğunu bir defa tatmıştı. Küvetin içindeyken yaşadığı anlar aklına geldi ve ölüme aşina hissetti. "Kendini suçlu hissetme Boz. Bütün çocuklar sana emanet. Onlarla yepyeni bir dünya yarat," diyebildi.

Beyaz'ın gözkapakları giderek ağırlaşıyordu. Beyaz ölmeye başladıkça Boz göğsünde büyüyen koca bir delik hissetti. Beyaz'a ateş ettiği yerden kendi göğsünde giderek büyüyen beyaz bir ışık açılmıştı. Işık giderek büyüyor ve Boz'u parçalıyordu. Önce Boz, sonra saray, ardından İskambil Krallığı ve nihayetinde tüm oyunlar evreni, her şey gökyüzünü delip geçen beyaz ışıkla kaplanmıştı. Sadece Beyaz, o hâlâ beyazdı.

***

Koca beyazlığın içinde bir ses süzüldü.

"Burası neresi, kimse yok mu?"

Uçsuz bucaksız beyazlığın içinde avucunda taşıdığı zarla koşuşturan bir tavşan belirdi önce. Bu bembeyaz tavşanın varlığını ayırt etmek zordu. Aceleci tavşan bir süre sonra durdu.

"Ben de sizi bekliyordum. Hoş geldiniz efendim."

"Sen... Tavşan sen misin?"

"Evet. Bu sefer gerçekten de bir tavşan formundayım."

"Peki... Neredeyiz?"

"Sizin eşsiz ve sonsuz varlığınızdayız efendim. Ben dahil tüm varlıkların sizden türemeye başladığı yerdeyiz."

"Nasıl? Ben... Ben tanrı mıyım?" dedi Beyaz. Bir bedeni yoktu. Koca bir beyazlık vardı ve o beyazlığın tamamı kendisiydi.

"Hayır efendim. Siz varoluştaki ilk hareketsiniz. İlk ışıksınız. Ve ilk oyunsunuz. Her şeyi ilk ışık oyunuyla başlattınız. Tüm renkler ve geri kalan her şey beyazdan kırıldı. Tüm hayatlar, hikâyeler ve oyunlar sizinle oluştu." Ardından elindeki zarı gösterdi. "Bu da ilk oyuncağınız. Başka kaderleri kötü bir şekilde etkilememek için sorumluluğundan kaçtığınız zarlarınız."

"Az önce öldüğüm için burada olduğumu düşünüyordum."

Tavşan ufak göbeğini tutarak yuvarlandı ve gülümsedi. "Siz ölümsüzsünüz efendim. Sizden türediğim için ben de ölümsüzüm. En fazla formum değişir. Varlığım kaybolmaz. Az önce yaşadığınız şeyse, zarlarınızı göklerden yere düşürdüğünüz oyunun sonuydu."

"Ben mi zarları yere düşürmüşüm?" Beyaz hiçbir şey hatırlamıyordu. Nazikçe, "Seni sorularımla bunaltmıyorum değil mi?" diye sordu Tavşan'a.

Tavşan tekrar kıkırdadı. "Siz... Hiçbir zaman kötülüğün ve iyiliğin sorumluluğunu almak istemediniz. Zarları düşürdünüz mü, yoksa bilerek mi attınız bilinmez ama büyük gücünüzü insanlara emanet edip, onların arasına karışıp saklanmayı seçtiniz. Hiçbir şeyi hatırlamayacağınız, hatta zaman zaman ölseniz bile anlamayacağınız bir masalın içine sizi koymamı istediniz. Hikâyecibaşı Feza ise bir şekilde öyküyü sürdürmekle görevliydi. Feza uzaydır. Kaostan beslenir. Öykülerin sürekli sünüp devam etmesi onun işine gelir. Hatta oyun başlamadan önce, üç kullanımlık noktasız zaman zarını ona siz vermiştiniz. İşler erken sarpa sarar da hikâye çabuk biterse, oyunu devam ettirmek için zarı kullanabilirsin demiştiniz. O da üstüne düşeni yaptı. Kumarhanede sizin kemik zarlarınız yanıp yok olmak üzereyken, zaman zarını kullandı. Üstatları peşinden sürüklemek için zarı atan elin kim

olduğunu bilmediğini söyledi. Onlara eksik bilgi verip ayaklandırdı. Zarboğaz geçidinde fedai olması için Esved'i ikna etti. En son planlarını tamamlamak adına, Hemrâh'ın ölümüne yol açacak ve Boz'un Satranç Dükalığı'nda isyanı başlatmasını sağlayacak hamleleri Beyaz Dük'e o yaptırdı. Altıpatlar mermilerini de Boz'a o sağladı. Boz geç kalmayıp sizin yerinize İskambil Kral'ı öldürebilseydi, mutlu hikâyeniz sonsuza kadar sürebilirdi. Yani işler Feza'ya kalsaydı içine sıkıştığınız bu öykü bir türlü bitmez, sizi döndürmek çok ama çok uzun sürerdi. Ben ise kısa yolları severim. İşler eğer çok karışırsa, yol gösterip öyküyü sonlandırmakla mükellefim. Sizi üstatların arasından çekip almam ve Feza'nın yolu olan eşiklerden geçirtmemem de bu yüzdendi. Kumarhane yanarken Mirza'ya yardım getireceğimi söyleyip önce onun güvenini kazandım. Bu yüzden, oyuncakçıda size göz kulak olma bahanesiyle dışarı çıktığımda benden şüphelenmediler. Böylece sizi İskambil Krallığı'na kaçırabildim. Feza oyunu sürdürmek, bense bir an önce bitirmek için karşılıklı hamlelerimizi yapıp durduk. Safir'le konuşarak ona yol göstermiştim. İyi bir dinleyiciydi ve söylediklerimi çabucak anladı. Safir'in göklere dönüşüp sihirli zarları etkisizleştirmesiyle herkes bir anda ölümlü hale geldi. İskambil Kral toza dönüştü. Bu hamlemle Mirza yeni kral olacaktı. İskambil Kral yerine, Mirza'ya ve size isabet eden altıpatlar mermileri sayesinde oyunun bitmesini tetiklemiş oldum. Nihayetinde siz de kendi gerçekliğinize dönmüş oldunuz. Şimdi ben görevimin başındayım, her şeyi hatırlatmak için buradayım."

Beyaz, hatırlamaya başlıyordu. "Evet, her şeyi insanlığa emanet ettim. Sorumluluktan kaçtım. Ama yine de suçlu hissediyorum Tavşan. Zarları ben atmadım ama yine de bir sürü kötü şey oldu."

"Kendinize kızmayın lütfen. Siz kötülüklere neden olamazsınız. İyi veya kötü değilsiniz. Kadın veya erkek değilsiniz. Yaşlı veya genç de değilsiniz. Siz Esved'siniz, Boz'sunuz, Safir'siniz, Mirza'sınız, Feza'sınız, İskambil Kral'sınız, Maça Valesi'siniz,

Hemrâh'sınız, Eldivenlilersiniz. Ve hatta Tavşan'sınız! Siz hepsisiniz ve hiçbirisiniz."

Tavşan konuştukça Beyaz daha çok anımsamaya, ışık kırılmaya ve siluetler yükselmeye başladı. Her şeyin yaşandığı tüm mekânlar, bütün renkleriyle beyazlığın içinden yükselmişti. Duryodhana Kumarhanesi, köy, beyaz göl, oyuncakçı, Eşik, İskambil Krallığı, Zarboğaz, Satranç Dükalığı... Rengârenk bir cümbüş etrafı kaplarken karakterler de tek tek belirmeye başladı. Hiçbiri mutsuz görünmüyordu. Beyaz'ın bir formu yoktu. Ancak olsaydı şu an içi ısınır ve yüzü gülümserdi. Hepsinin içinde kendisinden kopup gelen biraz iyinin ve biraz kötünün olduğunu fark etti. Tıpkı ilk ışık olarak var olup kırılmasını engelleyemeyeceği gibi, bütün bu olanları yaşatarak veya saklanarak engelleyemeyeceğini anladı.

"Madem bütün olmuşlardan ve olacaklardan kaçış yok. Yeni bir hikâye yaratmak en güzeli," dedi Beyaz. "Ama bu sefer saklanmak istemiyorum. Olasılıklardan korkmak da istemiyorum. Tam tersine, her şeye bilinçli bir şekilde hâkim olmak istiyorum."

Tavşan sevinçle kuyruğunu sallayarak, "İlkel bir oyuncak, bu isteklerinizi karşılamayacaktır. Gelin benimle," dedi. Elindeki zarı beyazlığa fırlattı. Zar yuvarlandı ve bir bulut gibi önce belirip sonra gözden kayboldu. Koştururken ceplerindeki keseden satranç taşları ve tavla pulları yuvarlandı. "Bunlar da çok eski. Bırakın düşsünler bir önemi yok," dedi Tavşan.

Biraz daha koştuktan sonra kararını vermişti. "Hah! İşte buldum!" Tavşan, kutudan bir makineyi andıran aletin yanına ilerledi. "Son hikâyedeki eşikler gibi düşünün efendim. Yaratılmış, hazırlanmış hikâyeler. Hepsi bu kutunun içinde."

Tavşan bir oyun kolu uzattı. Beyaz tekrar kırılarak oyun kolunu tutabileceği bir forma büründü. "Bu kollar sayesinde herkesi, her şeyi kontrol edebilirsiniz. Oyun karakterleri hareket ederler. Yaşadıklarını zannederler. Aslında her şey sizin kontrolünüzdedir. Oyunun içindeki hikâyeler ve karakterler önceden yaratıldığı için artık kendinizi hiç suçlu hissetmeyeceksiniz."

Bu Beyaz'ın hoşuna gitti. Zamanın nasıl geçtiğini unutacağı bu oyun kutusunun başına oturdu. Artık basit oyuncaklar, zarlar ve kartlar yoktu. Kemikler, deriler gibi vahşi şeyler de canını sıkmayacaktı. Oyunu başlattı. Beyaz oynadığı karakterlerin eylemlerini kontrol edebiliyordu. Bir süre sonra yönlendirdiği karaktere odasındaki raftan bir kitap aldırdı. Ona kitabı okuttu ve tamamlattı. Oyun karakterinin okuduğu son cümle şu olmuştu.

"Bazen sana da kontrol edildiğimiz bir oyunun içindeymişiz gibi gelmiyor mu?"

"İnsanlık, yüzyıllarca zarları kumar oynamak için kullandı. Oysa zarlar, tercihlerimizin hayatımızı etkileyen ihtimalleri doğurmasının bir sembolüydü. İnsanlar bunu unuttular."

Dünya üzerinde geceyi aydınlatmasıyla ünlü birçok kumarhanenin aksine sabahın altısında ve yalnızca altmış dakikalığına açılan Duryodhana Kumarhanesi'nde kalabalık tek bir masada toplanmış. Masanın ucunda baştan aşağı siyah kıyafetlere bürünmüş genç bir adam duruyor. Zarlarla üst üste beş defa altı atan bu genç kumarbaz, altıncısını da atmak üzere. Duryodhana Kumarhanesi'nde her şeyin değişeceği garip bir gün yaşanıyor. Ve zarlar yuvarlanıyor...

Semih Ellialtı, ilk romanı *Kemikler ve Kartlar*'da, katman katman açılan fantastik bir hikâyeye davet ediyor okuru. Kader, talih, özgür irade gibi kavramları kendisine özgü bir üslupla kurcalıyor; bir anlamda, kartlar yeniden dağıtılıyor!

PANGEA KİTAPLIĞI

ithaki
/ithakiyayinlari
9 786052 654309
www.ithakiyayingrubu.com